

Giới thiệu Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy?

Truyện Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy? của tác giả Lâm Ái Đình là một câu chuyện ngôn tình hiện đại hay. Với nhiều màu sắc trong truyện hứa hẹn không làm bạn đọc thất vọng. Một đêm, từ một cô tiểu thư được sủng ái cưng chiều, tận mắt chứng kiến cha mẹ mình chết trên vũng máu, bỗng chốc tay trắng cửa nát nhà tan.

Một đêm, từ một cô bé con hoạn bất hiếu thuận, truyện bỗng chốc biến thành con búp bê bằng đá không có linh hồn, sống chỉ vì 1 mục tiêu, là báo thù, là tìm cho ra người đã hại cha mẹ cô.

Cô đến bên cạnh hắn, với mục tiêu là muốn báo thù rửa hận, nhưng sống trong sự bảo bọc cưng chiều của hắn, càng ngày càng quan tâm của hắn, càng ngày càng sủng ái của hắn cô đột nhiên bị lạc phương hướng. Là tâm bị lạc phương hướng, hay là lòng cũng sớm đã thuộc về hắn?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đêm Đắm Máu

Rời xa thành phố lớn hoa lệ, thối nát, xa hoa trụy lạc... ở một góc của một thị trấn nhỏ bình thường, có một nhà ba người hạnh phúc. Căn biệt thự nhỏ của bọn họ tọa lạc ngay tại phía dưới núi lớn xanh ngắt.

Nơi này cách thành trấn trung tâm một đoạn khoảng cách . Bởi vì có chút xa xôi, cho nên xung quanh căn biệt thự nhỏ này chỉ có bọn họ này người một nhà, căn bản là không có hàng xóm gì. Căn biệt thự nhỏ ở bên ngoài nhìn mặc dù là thực bình thường, nhưng bên trong lại được chủ nhân chăm sóc cực kỳ tốt. Vừa thấy liền biết là người rất tỉ mỉ.

Một nhà ba người này, cha gọi là Tô Chí Quốc, mẹ gọi Tần Nhu, mà con gái bảo bối của bọn họ tên là Tô Nặc Băng.

Tại bên trong căn nhà nhìn như đơn sơ đó, cuộc sống người một nhà lại cực kỳ hạnh phúc, cũng rất vui vẻ! Bởi vì bọn họ rời xa thành phố lớn lục đục với nhau, ở nơi này bọn họ có thể sống cuộc sống không lo không nghĩ ! Đi ngang qua, mọi người thường xuyên có thể nghe được trong viện truyền đến tiếng cười như chuông bạc của một cô bé. Còn có tiếng cười sung sướng của nam nhân cùng nữ nhân.

Ban đêm, Tô Nặc Băng bé nhỏ an tâm ngủ ở trên chiếc giường nhỏ mềm mại của mình. Hôm nay là sinh nhật bé Nặc Băng , cho nên mẹ làm thật nhiều thật nhiều món ăn ngon cho bé Nặc Băng.

Nhưng bé Nặc Băng chơi cả một ngày, cho nên, trời còn chưa có tối, Tô Nặc Băng liền buồn ngủ mi trên đánh nhau với mi dưới.

Trong đêm hôm, vốn hẳn là ngủ say, thân thể bé nhỏ lại đột nhiên tỉnh lại. Ngồi ở trên chiếc giường nhỏ mềm mại của mình, Tô Nặc Băng không ngừng xoa nắn dụi dụi đôi mắt vừa tỉnh ngủ của mình. Một đôi mắt to trong veo như nước, nháy mắt đã bị cô xoa nắn có điểm sưng đỏ.

“Cha , mẹ ~”

Tô Nặc Băng mở to mắt , há đôi môi anh đào mềm mại kêu cha , mẹ mình.

Thì ra là hôm nay sinh nhật Tô Nặc Băng, mẹ mua thật nhiều thật nhiều kẹo cho bạn nhỏ ăn, bé ngoan Nặc Băng ăn kẹo có chút nhiều, cho nên khát nước, muốn tìm cha , mẹ lấy nước uống.

Gọi vài tiếng cha mẹ cũng không thấy tới đáp lời mình. Vì thế xốc chân lên, Tô Nặc Băng với hai chân trần trụi nhảy xuống giường.

Bé Nặc Băng cảm thấy rằng mình đã bảy tuổi, có thể chiếu cố tốt chính mình, nếu cha mẹ đang ngủ, như vậy cô sẽ không cần đi quấy rầy cha mẹ, chính cô cũng có thể đi xuống uống nước đi. Vì thế Tô Nặc Băng liền ôm búp bê Baby mình thích nhất, mặc chiếc áo ngủ nhỏ rộng thùng thình của mình, tóc rối tung, đôi chân nhỏ trần trụi trắng non mềm của cô , mở cửa phòng ra tự mình đi ra ngoài.

“Há? Sao đèn lại không tắt ?”

Tô Nặc Băng vừa ra khỏi cửa phòng của mình, liền phát hiện bên ngoài phòng khách đèn vẫn sáng, rất chói mắt. Trong đôi mắt nhỏ nhỏ tràn ngập tò mò.

Nhất định là mẹ mơ hồ quên tắt đèn rồi! Ngày mai nhất định phải nhắc nhở mẹ. Tô Nặc Băng ngây ngốc nghĩ, con người đen sáng như sao bởi vì nghĩ đến mình mẩu thân ôn nhu mà đầy đầy ý cười.

Tô Nặc Băng vịn tay cầu thang, chậm rãi đi động bước chân hướng dưới lầu đi đến, bởi vì cô cảm giác mình thật là rất rất khát nha~

Rất cực thì đi xuống thang lầu, miệng Tô Nặc Băng giờ lên một lúm đồng tiền thành công

Nhưng là vừa nhắc đầu lên thì cô đã bị hình ảnh vừa nhìn thấy hù dọa.

”Phanh”

Bởi vì kinh hoàng Tô Nặc Băng làm rơi búp bê Baby trong tay, nháy mắt đã bị rơi nát.

Đôi mắt xinh đẹp của Tô Nặc Băng nháy mắt liên nhiễm lên một tầng màu đỏ, đỏ như máu. Chỉ thấy Tô Chí Quốc cùng Tần Nhu song song ngã xuống bên trong vũng máu.

Máu tươi không ngừng từ trong thân thể bọn họ dừng mãnh tuôn ra, như là một đóa Mạn Đà La xinh đẹp dần nhuộm mở ra.

Máu tươi như là một con sông vô tận không ngừng trào ra, như là muốn đem toàn bộ phòng khách của bọn họ đều che kín máu tươi.

Thật nhiều máu, thật nhiều máu!!! Ánh mắt Tô Nặc Băng nhuộm màu đỏ của máu. Tô Nặc Băng ngây ra như phỗng. Ánh mắt hoảng sợ mở to, sợ hãi đến nói không ra lời rồi. Động tác có chút chậm chạp chạy đến trước mặt cha mẹ, không ngừng kêu gọi :

”Cha , mẹ, cha mẹ, hai người tỉnh lại đi, tỉnh lại, các người tỉnh lại nhìn Nặc Băng này.”

Tô Nặc Băng quỳ gối trước mặt Tô Chí Quốc cùng Tần Nhu không ngừng khóc, khóc là như vậy bi thương, như vậy bất lực. Giống như trong căn biệt thự nhỏ nhỏ này có một nỗi ai oán vô cùng to lớn.

Tô Nặc Băng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hôm nay là sinh nhật mình, rõ ràng lúc tối, cha mẹ còn thật cao hứng vì mình chúc mừng, vì sao mình vừa tỉnh lại liền biến thành cái dạng này. Vì sao cha mẹ như thế nào kêu gọi cũng không tỉnh vậy?

Đợi cho lúc Lãnh Đàm tiến vào liền nhìn đến cảnh tượng như vậy. Tô cùng Tần Nhu song song ngã vào giữa vũng máu, mà Tô Nặc Băng vẫn đang khóc không kịp thở.

Lãnh Đàm lập tức quỳ rạp xuống trước mặt Tô Chí Quốc cùng Tần Nhu, trong mắt chứa đầy nước mắt, khóc ròng :

”Thực xin lỗi, Chí Quốc, Tiểu Nhu, em vẫn là đã tới chậm một bước.”

Hai tròng mắt của Lãnh Đàm tràn ngập hối hận.

Mà Tô Nặc Băng đại ra quỳ gối trước mặt cha mẹ của chính mình, đồng tử khuếch tán, tựa như búp bê vải không có linh hồn.

Cái miệng mềm mại nhỏ nhắn khê nhếch, hé ra khép lại, ai cũng không biết cô đang nói gì, nhưng cả người cô lại giống như một con rối gỗ, vô tri vô giác.

Lãnh Đàm đem Tô Nặc Băng bế đứng dậy, khi đó Tô Nặc Băng mới phảng phất như có trực giác, không ngừng giãy dụa liều mạng hò hét,

”Tôi không đi, tôi muốn ở bên cạnh cha mẹ tôi, tôi không đi, không đi.” Tô Nặc Băng dùng hết khí lực toàn thân giãy dụa, lớn tiếng khóc hô, cổ họng sớm đã khàn khàn , miệng hé ra Tô Nặc Băng hé miệng ra có thể cảm giác cổ họng mình nóng bỏng đau rát, nhưng Tô Nặc Băng mặc kệ, cô không muốn rời khỏi cha mẹ, cô không cần. Cho nên cô không quan tâm, lớn tiếng la hét. Trong đôi mắt sáng như sao chứa đầy nước mắt, không ngừng muốn tuột xuống dưới.

Nhìn đến Lãnh Đàm vẫn không chịu buông tay làm cho mình xuống dưới, Tô Nặc Băng mở miệng hướng tới cổ Lãnh Đàm hung hăng cắn một cái, cho đến khi trong miệng máu tươi chảy ròng, Tô Nặc Băng cũng không có nhả ra.

Lãnh Đàm không để ý Tô Nặc Băng giãy dụa, cố ý ôm Tô Nặc Băng rời khỏi địa phương tràn ngập mùi máu tươi này.

Trên đỉnh núi, một lớn một nhỏ nhìn về phía chân núi, hùng hực lửa mạnh đang vây quanh căn biệt thự nhỏ . Ngọn lửa đỏ rực chiếu vào trong mắt Tô Nặc Băng, hình thành ngọn lửa báo thù dày đặc . Bàn tay nhỏ bé không tự giác liền nắm chặt thành quyền.

”Oanh ——.” “Oanh ——.”

Đột nhiên trên bầu trời sấm sét vang dội, tiếp theo liền nghe được tiếng mưa ào ào ~. Có lẽ ông trời cũng thương tiếc Tô gia bọn họ, cho nên mới rơi xuống một trận mưa to như vậy.

Nhưng cho dù mưa có lớn, có hùng mãnh, nó cũng rửa không sạch được mùi máu tươi dày đặc tối hôm nay, bởi vì chúng cũng đã khắc sâu trong đầu Tô Nặc Băng ,khắc ở trong lòng cô. Trong một đêm, Tô Nặc Băng giống như trưởng thành ,cô không bao giờ là cô bé ngây thơ, vô ưu vô lo, không rảnh thế sự như trước đây nữa. Giờ phút này , cô với đôi mắt màu đỏ tươi, trong lồng ngực nhỏ tràn ngập ngọn lửa căm hận.

Mưa to rất nhanh liền dập tắt lửa mạnh trong căn biệt thự nhỏ, lại vĩnh viễn cũng không dập tắt được lửa hận trong tâm Tô Nặc Băng.

Cúi đầu, Lãnh Đàm liền nhìn đến hận ý mãnh liệt trong mắt Tô Nặc Băng đang bùng phát.

Ngồi xổm xuống, Lãnh Đàm đem Tô Nặc Băng chuyển hướng trước mặt của mình, trong đôi mắt tràn ngập đau tiếc đối với cô bé, hạ giọng, hơi nghẹn ngào mở miệng nói:

”Nặc Băng, con nguyện ý đi cùng chú không?”

Thân thể nhỏ nhắn, ngẩng đầu, không trả lời Lãnh Đàm, mà là lạnh như băng hồi ngược lại:

”Chú có thể giúp tôi báo thù không?”

Nghe được lời nói của Tô Nặc Băng, Lãnh Đàm sững sờ một chút, rồi sau đó cười yếu ớt nói:

”Chú không thể giúp con báo thù, người có thể giúp con báo thù chỉ có thể là chính con. Nếu con là người mạnh nhất trên thế giới này, như vậy con có thể giết chết những người mà con muốn giết chết. Chú có thể giúp con trở thành người mạnh nhất trên thế giới, con nguyện ý đi theo chú không?”

Mặc dù cười, nhưng trong đôi mắt Lãnh Đàm không có nửa điểm ý cười, trong đôi mắt đen như mực tất cả đều là ý lạnh băng

”Nguyện ý.”

Tô Nặc Băng không chút do dự đáp ứng, giờ phút này trong mắt cô trừ bỏ cừu hận không dung chứa vật gì khác. Nhưng cô không biết ngắn gọn hai chữ đó lại biến đổi vận mệnh cả đời cô!!!

”Nặc Băng, về sau con không còn là Tô Nặc Băng, con là Lãnh Nặc Băng, nhớ kỹ chưa?”

”Vâng!”

Cùng Lãnh Đàm đối diện, trong mắt cô bé nhỏ để lộ sự kiên định, cô không biết chú Lãnh vì sao kêu cô sửa họ, chỉ mông lung hiểu ra đó cũng là một loại phương thức bảo vệ mình.

Bắt đầu từ một khắc đó cô đi theo Lãnh Đàm, cô cũng đã không phải Tô Nặc Băng, Tô Nặc Băng sớm đã chết ở bên trong biển lửa lý Trọng sinh, cô có một cái tên mới, cô tên là Lãnh Nặc Băng. Cô vì báo thù mà sống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Luật Sư Lãnh

Mười ba năm sau

Trên con đường thời thượng tại trung tâm thành phố, một trận gió gào thét vụt qua, chỉ thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ với tốc độ cuồng phong lướt qua. Màu đỏ của xe thể thao, cũng rất giống với chủ nhân của nó, rất phô trương.

Cả con đường ấy giống như chỉ có một chiếc của cô, không thèm quan tâm đến những chiếc xe chung quanh, cô xem con đường này như sân huấn luyện riêng dành cho mình. Một cơn gió vù thổi qua mang chiếc xe đứng ngay trước nhà của chủ nhân tên là Cúc Tuyên - Luật sư Sở Sự Vụ.

Bên trong xe là một cô gái đang mang một bộ mắt kính thật to được khảm vài viên đá nhỏ nho nhỏ càng làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn mềm mại của cô. Sở hữu một mái tóc óng ả màu hạt dẻ với kiểu tóc ngắn gọn trên gương mặt.

Cô không thích tóc rối xù, thích kiểu cách theo quy củ phù hợp với khuôn mặt trẻ trung của cô, thể hiện sự thành đạt của bản thân.

Ngồi trên xe cô lấy mắt kính ra khỏi tầm mắt, lúc này mới nhìn thấy gương mặt thật của cô gái đó

Cô gái có khuôn mặt dài kiểu V line, lông mày dài, trán đầy đặn, chiếc mũi mượt mà, cánh môi kiểu điểm uớt át. Không chỗ nào là không hoàn thiện, một cô gái xinh đẹp, yêu mị.

Nhất là cặp mắt trong suốt, xinh đẹp kia. Rốt cuộc không thể dùng lời để hình dung được đôi mắt ấy, đôi mắt như ngọn sóng. Khi thì dịu dàng, khi thì xinh đẹp, khi thì cuốn hút.

Mặc cho ai nhìn, đôi mắt này sẽ cuốn hút người đó, như có ma lực.

Những vẻ đẹp ấy đã hình thành nên một gương mặt thiên sứ hoàn hảo.

Ánh mắt đen ấy xuất hiện trên khuôn mặt, cô không chút do dự đem ánh mắt đen lấp phía trên sóng mũi, hơi thở như bị nghẹn lại khi cô phát ra ánh mắt xinh đẹp đó.

Cô lấy một chiếc kính đen ra mang vào, che đi ánh mắt đầy dụ dỗ người ta phạm tội đó

Kỳ thật ánh mắt này là không thành vấn đề, nhưng cô không thích người khác nhìn chăm chăm vào mặt của mình, nhìn chăm chăm vào ánh mắt của mình, cho nên tốt nhất là phớt lờ cho cái kính đen, ngăn trở người khác bị cô mị hoặc.

Cô hi vọng người khác nhìn đúng vào thực lực chính mình, chứ không phải nhìn vào gương mặt thiên sứ của mình.

Đẩy cửa xe ra, cô gái lộ ra đôi ngọc trắng nõn, liếc nhìn xuống đôi ngọc trắng nõn kia là một đôi chân ngọc đang mang một đôi giày cao gót thủy tinh màu trắng. Cũng không cao, chỉ ba năm tấc, bởi vì thân hình cô đã quá đủ tiêu chuẩn.

Cô không phải loại phụ nữ thích mang giày cao gót, mà là nghề nghiệp của cô làm cho cô phải mang giày cao gót. Hai chân chạm xuống đất, mới nhìn đến dáng người cô gái. Cô gái có được dáng người hoàn mỹ, trước nhô sau vênh* (trước nhô sau vênh, người ta hay gọi con gái có đầy đủ điện nước), thân hình cao 1m7, cô chỉ mặc mỗi cái áo sơ mi tay dài và một cái váy ngắn màu đỏ đồng.

Cô rất thích màu hồng, tóc là màu đỏ rượu, xe cùng váy ngắn đều là màu đỏ tươi. Màu đỏ làm hoàn thiện cả tính phóng khoáng của cô, kiêu ngạo đầy vẻ hoang dã.

Lấy ra trong xe túi công văn, khóa xe, cô liền đi nhanh đi tới phía cửa công ty.

Thang máy dừng ở lầu 7, cô bước từ trong thang máy đi ra. Một tay mang theo văn kiện, cô gái kia liền chạy về phía hướng cô, đó là thư ký Tiểu Lý.

Từ thang máy cô bước đi chậm rãi, Tiểu Lý đi theo sau liền nói với cô lịch trình công việc hôm nay đã được sắp xếp.

"Luật sư Lãnh, chín giờ sáng nay cô có hẹn với Trương tổng bàn chuyện, mười một giờ đến ngoại ô đi thu thập một ít tư liệu để chuẩn bị lên toà. Hai giờ chiều cô sẽ chủ trì hội nghị của Hội Luật gia, ..."

Thư ký Tiểu Lý cúi đầu lễ nhai nói, ngay cả mình chạy tới cửa phòng làm việc của Lãnh Nặc Băng mà cũng không biết.

"Được rồi, cô đem văn kiện này để trên bàn làm việc, tôi sẽ nhớ." Lời nói lạnh lùng không chứa một chút ấm áp.

"Vâng, luật sư Lãnh."

Tiểu Lý cảm thấy như mình được đại xá, khẩn cấp đem tài liệu trong tay bỏ trên bàn làm việc của Lãnh Nặc Băng. Mỗi một lần cô cùng Lãnh Nặc Băng nói chuyện đều cảm nhận được luồng không khí áp bức mạnh mẽ đè nặng chính mình. Không thoải mái chút nào. Nháy mắt văn phòng chỉ còn lại có Lãnh Nặc Băng lạnh lùng một mình. Lãnh Nặc Băng vừa hoàn thành xong khoá học ba năm cho học vị Tiến sĩ Luật ở San Francisco, Mỹ. Hai năm trước cô về tới thành phố. Ở Mỹ, cô cùng với học trưởng Tạ Cúc Tuyên mở một văn phòng luật sư Sở Sự Vụ. Đúng tên ở Sở Sự Vụ cũng là hần.

Kỳ thật lúc ấy Tạ Cúc Tuyên muốn lấy tên Lãnh Nặc Băng, nhưng Lãnh Nặc Băng không đồng ý.

Thời gian hai năm ít ỏi, Lãnh Nặc Băng cùng Tạ Cúc Tuyên đem Sở Sự Vụ chuyển về trung tâm thành phố.

Sở Sự Vụ đã trở thành cái tên nổi tiếng nhất ở thành phố, mà Lãnh Nặc Băng là luật sư được kỳ vọng nhất.

Tạ Cúc Tuyên đã đi công tác một tuần, bởi vì Tạ Cúc Tuyên đi công tác, Sở Sự Vụ không ai quản lý, cho nên Lãnh Nặc Băng mới bị bắt mỗi ngày đều phải đến công ty để chủ trì các cuộc họp.

Áp lực cuộc sống thật khiến cho người ta cảm thấy phiền muộn. Đứng sát cửa sổ to hướng mặt tiền, Lãnh Nặc Băng khoanh hai tay ở trước ngực, hai mắt nhắm lại, phát ra ánh mắt đậm chiều, quan sát phía dưới đường xe cộ tấp nập.

Lãnh Nặc Băng cứ như vậy nhìn chăm chú trong thời gian ngắn, mà không nhìn lịch trình công việc được đặt trên bàn làm việc.

Công việc của cô do chính cô sắp xếp, không cần người khác chỉ đạo.

Đột nhiên cô xoay người, đi nhanh ra văn phòng.

Tiểu Lý đang ngồi ở vị trí của mình, ngược lên nhìn Lãnh Nặc Băng đột nhiên xuất hiện tại trước mặt mình như ma quỷ, quả nhiên là dọa không nói được, câu nói đầy đủ trong lời nói đều nói không được.

"Luật, luật sư Lãnh, xin hỏi cô có gì muốn phân phó?"

Tiểu Lý tim đập cuồng loạn bắt buộc chính mình nhìn xuống dưới, run run lắp bắp hỏi.

Tiểu Lý cũng không biết tại sao mình mỗi lần vừa thấy hình bóng Lãnh Nặc Băng lại sợ hãi như vậy.

Cho dù Lãnh Nặc Băng có gương mặt của một thiên sứ vô hại, nhưng khí chất cả người cô phát ra vẫn luôn làm cho người ta sợ hãi.

Không nhìn bộ dáng thất kinh, sợ hãi của Tiểu Lý, đôi mắt đậm mạc cũng không có bởi vì người khác mà sợ chính mình có một chút gọn sóng, từ đôi môi đỏ mọng thần nhiên bay ra một câu:

"Hủy bỏ lịch trình công việc hôm nay của tôi"

Lãnh Nặc Bạng nói xong liền đi nhanh về hướng thang máy.

Thần nhiên nói ra một câu chính là phân phó, cũng không hề giải thích vì sao mà ra đi. Cho dù Tạ Cúc Tuyên có ở đây cô cũng sẽ không giải thích.

Bởi vì cô là Lãnh Nặc Bạng, lịch trình của cô chưa bao giờ cần sự cho phép của bất kỳ ai.

”Dạ, dạ, luật sư Lãnh.”

Lãnh Nặc Bạng đã đi xa, Tiểu Lý mới kịp phản ứng. Tiểu Lý cảm thấy làm thư ký Lãnh Nặc Bạng thật sự rất khổ hạnh, rất khổ hạnh đó!

Ở thành phố phồn vinh, rộng lớn có một khu phố yên tĩnh kéo dài, khu phố Lục Liễu, đây là con phố hạng trung tọa lạc tại khu nhà cao cấp loại nhất chiếm diện tích ước chừng năm nghìn m².

Khu nhà cấp cao này từng là một tòa vương phủ, thời gian bị người đời sau cải biến thành tòa biệt thự to lớn. Cùng một chỗ liên tiếp nhau.

Nhưng có nhiều chỗ vẫn là bảo tồn diện mạo của vương phủ ở thời điểm ban đầu, cũng không hề cải biến. Vẫn là có một chút hương vị cổ điển. Chỉ là sửa lại một vài vị trí quan trọng nhất mà thôi. Hiện nay nó đã không còn gọi là vương phủ riêng biệt nữa mà đã trở thành Ngự Cảnh viên.

Mà chủ nhân của khu nhà cấp cao này chính là nhà của thương gia nổi tiếng nhất thành phố này, Nam Cung gia.

Một chiếc Rolls-Royce xuất hiện đứng trước ở cửa Ngự Cảnh viên. Vệ sĩ thấy được xe chủ nhân, lập tức cúi chào mở cửa chào đón.

Xe chậm rãi liền hướng bên trong chạy tới. Trong viện, tất cả con đường đều được trải thảm thượng hạng, gạch men sứ trắng như tuyết, có thể thấy được nơi này là khu nhà cấp cao của một chủ nhân xa xỉ.

Hai bên đường tất cả đều là hàng liễu xanh mượt, tạo ra khung cảnh đầy phép tắc.

Hơn nữa gạch men sứ thượng hạng kia không có một cọng cỏ dại, bụi bẩn, ngay cả một chiếc lá rụng cũng không dám lộ dạng. Có thể thấy được nhà Nam Cung đối người hầu yêu cầu rất cao, đối với con đường bước vào nhà mà cũng yêu cầu cao đến thế, cho thấy xa xỉ đến cỡ nào!

Phía sau hàng liễu cao cao tất cả đều là một mảng cỏ xanh thẫm. Xe chạy qua con đường bằng gạch men sứ, chậm rãi tới gần phía trước toà đại trạch.

Phía trước đại trạch có một cái bể phun nước to, chiếm diện tích cũng mấy trăm mét vuông, ao bên cạnh tất cả đều đủ loại kiểu dáng, đủ loại hoa với đủ màu sắc. Đây là một hoa viên nhỏ. Toàn bộ khu biệt thự đều lấy màu xanh của thiên nhiên làm chủ đạo, màu xanh của hoa cỏ là màu chính.

Xe ngừng bên cạnh bể phun nước, lái xe lập tức xuống xe mở cửa xe, mời nam nhân bên trong bước ra. Người đàn ông đi xuống xe, sửa sang lại một chút bởi vì ngồi ở bên trong xe không thể chỉnh Âu Phục được.

Hôm nay người đàn ông mặc một bộ âu phục màu đen. Hần cao ước chừng một mét tám tám, khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nuôi một mái tóc dài. Mái tóc dài hơi rối xòa tùy ý thật giống như tính cách của hắn, kiêu ngạo ương ngạnh, kiệt ngạo bất tuân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nam Cung Tước

Ở thành phố phồn vinh, rộng lớn có một khu phố yên tĩnh kéo dài, khu phố Lục Liễu, đây là con phố hạng trung tọa lạc tại khu nhà cao cấp loại nhất chiếm diện tích ước chừng năm nghìn m².

Khu nhà cấp cao này từng là một tòa vương phủ, thời gian bị người đời sau cải biến thành tòa biệt thự to lớn. Cùng một chỗ liên tiếp nhau.

Nhưng có nhiều chỗ vẫn là bảo tồn diện mạo của vương phủ ở thời điểm ban đầu, cũng không hề cải biến. Vẫn là có một chút hương vị cổ điển. Chỉ là sửa lại một vài vị trí quan trọng nhất mà thôi. Hiện nay nó đã không còn gọi là vương phủ riêng biệt nữa mà đã trở thành Ngự Cảnh viên.

Mà chủ nhân của khu nhà cấp cao này chính là nhà của thương gia nổi tiếng nhất thành phố này, Nam Cung gia.

Một chiếc Rolls-Royce xuất hiện đứng trước ở cửa Ngự Cảnh viên. Vệ sĩ thấy được xe chủ nhân, lập tức cúi chào mở cửa chào đón.

Xe chậm rãi liền hướng bên trong chạy tới. Trong viện, tất cả con đường đều được trải thảm thượng hạng, gạch men sứ trắng như tuyết, có thể thấy được nơi này là khu nhà cấp cao của một chủ nhân xa xỉ.

Hai bên đường tất cả đều là hàng liễu xanh mượt, tạo ra khung cảnh đầy phép tắc.

Hơn nữa gạch men sứ thượng hạng kia không có một cọng cỏ dại, bụi bẩn, ngay cả một chiếc lá rụng cũng không dám lộ dạng. Có thể thấy được nhà Nam Cung đối người hầu yêu cầu rất cao, đối với con đường bước vào nhà mà cũng yêu cầu cao đến thế, cho thấy xa xỉ đến cỡ nào!

Phía sau hàng liêu cao cao tất cả đều là một mảng cỏ xanh thẫm. Xe chạy qua con đường bằng gạch men sứ, chậm rãi tới gần phía trước toà đại trạch.

Phía trước đại trạch có một cái bể phun nước to, chiếm diện tích cũng mấy trăm mét vuông, ao bên cạnh tất cả đều đủ loại kiểu dáng, đủ loại hoa với đủ màu sắc. Đây là một hoa viên nhỏ. Toàn bộ khu biệt thự đều lấy màu xanh của thiên nhiên làm chủ đạo, màu xanh của hoa cỏ là màu chính.

Xe ngừng bên cạnh bể phun nước, lái xe lập tức xuống xe mở cửa xe, mời nam nhân bên trong bước ra. Người đàn ông đi xuống xe, sửa sang lại một chút bởi vì ngồi ở bên trong xe không thể chỉnh Áu Phục được.

Hôm nay người đàn ông mặc một bộ âu phục màu đen. Hắn cao ước chừng một mét tám tám, khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nuôi một mái tóc dài. Mái tóc dài hơi rối xõa tùy ý thật giống như tính cách của hắn, kiêu ngạo ương ngạnh, kiệt ngạo bất tuân.

Người đàn ông có một đôi mày dài rậm đen như mực, bên dưới một đôi mắt ung sắc bén lạnh đậm. Đáy mắt của hắn tựa như là hồ băng vạn năm, sâu không thấy đáy.

Mũi cao thẳng, đôi môi đỏ mọng mỏng vô cùng gợi cảm, nhất là khi ngũ quan tuần mỹ cùng nhau hợp lại cùng một chỗ, thì trông chẳng khác nào tác phẩm hoàn mỹ của Thượng Đế.

Hắn chính là Nam Cung Tước.

Là người thừa kế chính thức của Nam Cung gia. Hắn vẫn đứng ở cửa biệt thự, thật lâu cũng không có ý nhấc chân vào. Trông mắt thâm thúy hơi híp lại, đôi môi khẽ nhếch, tản ra hơi thở nguy hiểm.

Ông già gọi hắn về nhà không biết lại có chuyện gì? Trong lòng nghĩ. Nam Cung Tước nhú mày.

Nam Cung Tước là Phú Nhị Đại nổi danh của thành phố. Tổ tiên Nam Cung Tước là Vương gia, bởi vì chiến tranh nên dần suy sụp, sau lại bắt đầu làm kinh doanh, từ từ làm giàu, mới có thành tựu huy hoàng như hôm nay.

Ngự cảnh viên này là nơi Nam Cung gia được truyền lại. Tới thế hệ Nam Cung Tước, Nam Cung Tước lại làm cho xí nghiệp gia tộc Nam Cung càng cường đại hơn. Từ khi giao cho Nam Cung Tước thì chủ yếu là đầu tư, cũng đem tập đoàn Nam Cung biến thành một công ty lớn ngoài thị trường, rồi lại sửa tên thành tập đoàn YJ.

Nam Cung Tước quả nhiên không để người trong gia tộc thất vọng, trong vòng năm năm ngắn ngủi đã đem tập đoàn YJ đưa lên một tầm cao. Tập đoàn YJ hiện nay đã trở thành một trong 100 tập đoàn lớn nhất trên thế giới.

Trên bàn cơm, ba người im lặng ăn cơm chiều, sự im lặng quá mức này không khỏi làm cho mọi người ngạc nhiên.

Nam Cung Danh ngồi ở chủ vị ăn cơm với vẻ mặt nghiêm túc. Mà Nam Cung Tước lại im lặng ngồi ở vị trí của mình, cũng không ngẩng đầu lên, chậm rãi gấp đồ ăn, chậm rãi nhai nuốt.

Trên bàn cơm im lặng cũng chỉ còn lại thanh âm chiếc đũa đụng tới bát đĩa. Còn có Nam Cung phu nhân thỉnh thoảng giúp con trai gấp chút thức ăn.

Nhìn qua bàn ăn rất hài hòa, kỳ thật chỉ cần nhẹ nhàng châm một chút lửa, lập tức liền mây đen đầy đặc hắt lên. Ngón tay thon dài buông bát đĩa trong tay đứng lên, Nam Cung Tước mặt không chút thay đổi nói:

”Con ăn no rồi, không có việc gì con đi trước, công ty còn có rất nhiều chuyện phải xử lý.”

”Làm càn.”

Nam Cung Danh nghe được lời Nam Cung Tước liền hung hăng đem chiếc đũa ném lên bàn cơm, lớn tiếng quát Nam Cung Tước.

Đứa con trai này càng ngày càng làm càn, càng ngày càng không đem mình để vào mắt rồi. Khó khăn lắm mới chịu về nhà một lần, đến bây giờ ngay cả cha đều không có kêu qua một tiếng mà đã đòi rời đi, Nam Cung Danh có thể không tức giận sao?

Nam Cung Tước nghiêng đầu nhìn cha mình đang nổi trận lôi đình, đôi mắt chim ưng sắc bén lạnh lùng cũng không hề có một tia gợn sóng, Nam Cung Danh phát giận là trong vòng dự kiến của hắn.

Trên thực tế, Nam Cung Tước biết mỗi lúc mình nhìn thấy Nam Cung Danh, luôn sẽ bị Nam Cung Danh mắng, tập mãi thành thói quen. Cho nên khi không có việc gì, Nam Cung Tước rất ít về nhà, kỳ thật cũng là vì tốt cho Nam Cung Danh, sợ hãi ông bị mình chọc giận quá sẽ không tốt cho sức khỏe.

Nam Cung Danh phẫn nộ trừng mắt nhìn Nam Cung Tước, trong đôi mắt dấy lên một ngọn lửa hừng hực, có đôi khi ông thật sự hoài nghi Nam Cung Tước có phải con của mình hay không, sao lại vô tình như thế.

”Danh, ông trước đừng nóng giận, có lời gì ngồi xuống từ từ nói.”

Nam Cung phu nhân kịp thời khuyên can làm cho hai cha con hòa hoãn một chút. Lời nói ôn nhu của Nam Cung phu nhân nhảy mắt liền hóa giải nổi giận của Nam Cung Danh.

Thôi, thôi, Nam Cung Danh ngồi xuống, hạ thấp thanh âm của mình, nhưng vẫn là mệnh lệnh nói :

”Chiều mai dành ra chút thời gian, ba mang con đi gặp thiên kim Phạm gia một chút. Nghe nói thiên kim Phạm gia vừa mới du học trở về, tướng mạo cũng rất tao nhã hào phóng. Rất thành thực. Gặp mặt một lần rồi hai đứa cũng nên định ngày đi.”

Lời nói của Nam Cung Danh không thể nghi ngờ chính là mệnh lệnh , gặp mặt một lần liền định ngày, có thể thấy được Nam Cung Danh sốt ruột với hôn sự của Nam Cung Tước đến cỡ nào.

Nam Cung Tước năm nay đã 29 tuổi , từ sáu năm trước xảy ra chuyện kia tới nay, Nam Cung Tước không từng có qua một người bạn gái, tuy rằng Nam Cung Tước ngẫu nhiên cũng sẽ có tin tình cảm, nhưng đều là nghệ sĩ, người mẫu gì đó, căn bản là không vào được công chính nhà Nam Cung.

Loại phụ nữ đó chơi đùa là được, nếu muốn bước vào nhà Nam Cung, mơ cũng không có đâu

Nghe được lời nói của cha, Nam Cung Tước khẽ nở nụ cười lạnh, vốn đã biết ông già kêu mình trở về luôn không có chuyện gì tốt mà, hóa ra lại là bức chính mình xem mắt.

Hừ ~, Nghĩ Nam Cung Tước hẳn là gấu bông sao, mặc cho người định đoạt.

Ngẩng đầu nhìn cha của mình, đôi mắt ung lợi hại nheo lại đầy nguy hiểm, đôi môi mỏng kêu gọi bày ra một câu không có tia độ ấm:

”Ông nghĩ rằng tôi sẽ nghe ông ?”

Đôi mắt thâm thúy nhìn thẳng Nam Cung Danh, không hề sợ hãi nói.

”Cái gì?”

Nghe được lời Nam Cung Tước, Nam Cung Danh đập bàn đứng dậy quát

Nam Cung Danh phẫn nộ từ trên ghế đứng bật dậy, tay hung hăng vỗ vào bàn, dùng sức rất mãnh liệt, thanh âm cực lớn, như là muốn một chương đem cái bàn đập bể. Lửa giận trong lòng vừa mới bình ổn, lại một lần nữa bốc lên, hai mắt phun lửa,

”Đây là thái độ mày nói chuyện với cha sao? Nhà Nam Cung đã dạy mày như vậy sao?”

Nghe cha mình nói, Nam Cung Tước vẫn bình thản không kinh sợ, mắt ung lợi hại bình thản đón nhận ánh mắt phẫn nộ của cha mình:

”Vậy ông cảm thấy tôi nên trả lời ông như thế nào?”

Thanh âm mặc dù nhẹ, nhưng có thể nghe ra bên trong có sự giận dữ của Nam Cung Tước.

”Mày,mày, thằng khốn này, mày nói chuyện với cha mày như vậy à? Mày cho là mọi người trong thành phố này gọi mày Tước gia, là mày có thể ở trước mặt cha mày trở thành ông này ông nọ rồi sao?. Tao cho mày biết, cha mày còn chưa chết đâu, đừng có ở trước mặt tao sĩ diện xưng hùng, mày ở trước mặt cha mày vẫn chỉ là đứa con nít còn hơi sữa thôi, qua không khỏi đầu cha mày đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Cha Con Khắc Khẩu .

“Đây là thái độ mày nói chuyện với cha sao? Nhà Nam Cung đã dạy mày như vậy sao?”

Nghe cha mình nói, Nam Cung Tước vẫn bình thản không kinh sợ, mắt ung lợi hại bình thản đón nhận ánh mắt phẫn nộ của cha mình:

”Vậy ông cảm thấy tôi nên trả lời ông như thế nào?”

Thanh âm mặc dù nhẹ, nhưng có thể nghe ra bên trong có sự giận dữ của Nam Cung Tước.

”Mày,mày, thằng khốn này, mày nói chuyện với cha mày như vậy à? Mày cho là mọi người trong thành phố này gọi mày Tước gia, là mày có thể ở trước mặt cha mày trở thành ông này ông nọ rồi sao?. Tao cho mày biết, cha mày còn chưa chết đâu, đừng có ở trước mặt tao sĩ diện xưng hùng, mày ở trước mặt cha mày vẫn chỉ là đứa con nít còn hơi sữa thôi, qua không khỏi đầu cha mày đâu.”

Nam Cung Danh vươn một bàn tay chỉ về phía Nam Cung Tước, mắt to. Thanh âm lên lên xuống xuống, có thể thấy được Nam Cung Danh tức giận cỡ nào.

Sắc mặt ông cũng nháy mắt đỏ lên, đó là bởi vì tức giận, lửa giận đã bốc thẳng lên tận não luôn rồi!!

Nam Cung Tước làm Nam Cung Danh tức giận muốn nổi tung, để có thể làm cho Nam Cung Danh –Người vẫn hài lòng với giáo dưỡng của mình, nói những câu nói thô tục, có thể thấy được sự tài giỏi của Nam Cung Tước.

”Danh, ông đừng vội nóng giận, có lời gì thì ngồi xuống từ từ nói.”

Nam Cung phu nhân lập tức tiến lên giúp đỡ Nam Cung Danh, ôn nhu giúp ông vuốt lưng, thật là sợ ông tức quá đến ngất đi.

Sáu năm, bà ở giữa cha con bọn họ sáu năm.Sáu năm nay mỗi lần cha con hai người gặp lại chính là mỗi lần tranh cãi âm ỉ .Làm cho bà bị kẹp ở giữa thật là khổ không thể tả.

”Từ từ nói chuyện? Bà xem thằng ranh con này có nghĩ tới từ từ nói chuyện với tôi sao? Mỗi lần đến chỉ biết chọc giận tôi, tôi thấy nó là đang ước gì tôi chết đâu chết phứt cho rồi. Mà nhanh cút cho tao, cút, cút! ! !”

Nam Cung Danh cảm thấy mình liếc Nam Cung Tước nhiều thêm một cái thật sự sẽ bị tức chết. Tại sao lại mình sinh một đứa súc sinh máu lạnh như thế.

Nam Cung Tước nghe được Nam Cung Danh ra lệnh đuổi khách, đôi mắt ung vẫn bình thản như cũ, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện tâm tình người đàn ông lúc này cũng không được khá lắm, tuy rằng đem Nam Cung Danh làm cho tức giận, nhưng Nam Cung Tước mỗi lần vừa nhìn thấy Nam Cung Danh cũng thực sự tức giận, đôi cha con này hiện tại đã muốn thành kẻ thù truyền kiếp rồi.

Nhắc chân, Nam Cung Tước không do dự đi về hướng cửa chính. Nam Cung phu nhân nhìn thấy Nam Cung Tước đi ra ngoài, lập tức đuổi theo.

”Tước nhi ~.”

Nhìn về bóng lưng Nam Cung Tước, Nam Cung phu nhân ôn nhu gọi. Trong con người đen ôn hòa lộ vẻ thương yêu đối với con trai. Vô luận cha con bọn họ âm ỉ hơn, Nam Cung phu nhân vẫn thủy chung thương yêu Nam Cung Tước hết mực. Cũng chưa bao giờ mắng Nam Cung Tước một câu. Bởi vì Nam Cung Tước là con trai của bà, là miếng thịt trên người bà cắt xuống, là báu vật trong lòng bà! Hơn nữa, sáu trong thâm tâm Nam Cung phu nhân, thủy chung cảm thấy mình có chút thẹn với Nam Cung Tước!

”Mẹ.”

Nam Cung Tước xoay người, thản nhiên nhìn mẹ mình. Mắt ung cũng hiện lên một tia ôn hòa.

Nam Cung phu nhân đi đến trước mặt Nam Cung Tước,

”Còn biết gọi mẹ là mẹ sao? Trở về cũng không nói với mẹ một câu, chỉ biết cùng cha con âm ỉ!”

Mặc dù nói như vậy, nhưng Nam Cung phu nhân không có chút ý trách cứ Nam Cung Tước.

“.....”

Nam Cung Tước nhếch môi, không hề quan tâm lời nói của mẹ mình.

Mẹ đối với hắn luôn ôn nhu như nước trước sau như một, cho nên đối với bà, hắn cũng không thể bộc phát tính tình khó chịu.

Nam Cung phu nhân hiện lên nụ cười khổ, nhìn Nam Cung Tước, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập cầu xin:

”Tước nhi, con đã sáu năm chưa về nhà ở. Sáu năm rồi, chẳng lẽ con còn không thể quên chuyện kia, vẫn không thể tha thứ cho cha con sao?”

Mỗi một lần nhắc tới chuyện này, con người đen quyền rũ liền nhịn không được là chẳng rơi lệ. Nếu không phải bởi vì chuyện kia, hai cha con cũng sẽ không náo loạn tới tình trạng hôm nay.

Nam Cung Tước nhìn mẹ không nói gì. Trong nháy mắt đôi mày nhíu chặt, trán cũng lập tức nhăn lại, có thể thấy được đối với lời nói của Nam Cung phu nhân, Nam Cung Tước cũng không phải không có phản ứng.

Nhếch môi, Nam Cung Tước hiện ra một tia tức giận. Qua thật lâu sau, hắn mới mở miệng nói :

”Mẹ, đêm đã khuya, mẹ đi về trước đi. Bên ngoài có sương mù!”

Âm thanh lạnh như băng bởi vì đối với mẹ mình mà có hơn một tia ảm áp. Nam Cung phu nhân nghe được lời Nam Cung Tước, trên gương mặt bi thương lại một lần nữa tràn đầy thất vọng, bà biết Nam Cung Tước đây là đang cự tuyệt mình.

Hắn hoàn toàn không buông xuống được khúc mắc của sáu năm trước.

Há mầm muốn vì chồng mà biện giải một chút, nhưng bà lại không biết nên nói như thế nào. Nhiều lời muốn giải thích chỉ có thể hóa thành lời quan tâm con trai.

”Vậy được rồi, mẹ đi vào trước. Nhớ rõ phải thường về nhà thăm mẹ. Nhớ rõ mỗi ngày đúng giờ ăn cơm, mỗi ngày đều không cần làm việc quá mệt nhọc, phải chú ý nghỉ ngơi.”

Nam Cung phu nhân dặn dò Nam Cung Tước rất nhiều, con trai không ở bên cạnh mình bà vẫn luôn không yên tâm.

Cho nên thời điểm chồng sắp xếp cho con trai xem mắt, Nam Cung phu nhân cũng không hề phản đối, chỉ là muốn có một cô con dâu tốt có thể chăm sóc tốt thẳng con trai không nghe lời này.

Nhưng vừa rồi nghe được con trai cùng chồng khắc khẩu, thực rõ ràng, Nam Cung Tước không có ý muốn xem mắt.

Ai! Ngàn vạn lời nói chỉ có thể biến thành thở dài. Nhưng cũng không thể làm gì được. Khúc mắc của hai cha con họ bà không thể mở ra.

”Được, con nghe lời mẹ.”

Nam Cung Tước nhẹ nhàng đáp ứng. Trong mắt tràn đầy tôn trọng đối với mẹ. Xoay người hướng xe của mình đi đến, lái xe sớm đã mở cửa chờ hẳn.

”Đến Túy Kim Mê.”

Nam Cung Tước vừa lên xe liền nằm ngửa ở trên ghế sau, nhắm lại mắt ung, thể hiện sự mệt mỏi. Rồi sau đó mới nhàn nhạt mở miệng bảo tài xế lái xe đi.

Nam Cung phu nhân nhìn con trai lên xe rồi đi, mới xoay người đi về hướng nhà chính. Vừa vào nhà liền nhìn chồng ngồi trên sofa phòng khách.

”Nó đi rồi?”

Nam Cung Danh nhẹ nhàng hỏi. Giống như vừa rồi căn bản không hề nổi giận. trong con người tang thương tất cả đều là bất đắc dĩ.

”Danh, ông cần gì phải như vậy?”

Rõ ràng trong lòng quan tâm con bất kì ai khác, lại mỗi một lần gặp lại đều phải gân cổ đỏ mắt. Cần gì phải như vậy chứ. Làm thế chỉ khiến cho nhau thương tổn mà thôi.

”Ông có biết, nó thủy chung vẫn không buông tha được chuyện năm đó. Ai ~.”

Vừa nghĩ tới chuyện năm đó, Nam Cung Danh bị thương thở dài. Có đôi khi ông hoài nghi, chẳng lẽ chuyện năm đó là ông thật sự sai lầm rồi sao? Nhìn đến con trai mỗi ngày nhìn mình giống như là kẻ thù, trong lòng Nam Cung Danh cũng rất khổ sở.

Nam Cung phu nhân đến bên Nam Cung Danh, hai tay đặt trên tay ông, lặng lẽ an ủi ông

”Hay chúng ta đem sự thực nói cho Tước nhi đi, cũng làm cho nó không hận ông nữa?”

Nam Cung phu nhân ngược mắt nhìn Nam Cung Danh, trong mắt đẹp tràn ngập chờ mong. Bà không hy vọng cha con ông gặp mặt là khắc khẩu.

”Ai ~, giấu diếm lâu như vậy, cần gì phải cho nó biết! Tôi tin tưởng sớm muộn gì có một ngày nó sẽ mở ra nút kết trong lòng, bởi vì nó là con trai Nam Cung Danh tôi!”

Nam Cung Danh nói cực kỳ khí phách, hoàn toàn không giống bộ dáng vừa rồi đối với Nam Cung Tước, ở trong mắt Nam Cung Danh, kỳ thật Nam Cung Tước rất vĩ đại! ông vì có con trai như vậy mà cảm thấy kiêu ngạo!

Nam Cung phu nhân nhìn đến Nam Cung Danh cự tuyệt đề nghị của mình, nhưng cũng không thể làm gì, bà biết mấy năm nay, ông trải qua cũng không dễ dàng. Rúc vào lòng ông, Nam Cung Danh ôm kiêu thế, con người bị thương ánh lên một tia vui sướng.

Có vợ ở một bên an ủi, làm cho sự bi thương trong lòng Nam Cung Danh cũng có một tia ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Kinh Đô Ngũ Thiếu (Phần 1)

Trên núi, Lãnh Nặc Băng đứng thẳng tắp trước bia mộ của cha mẹ mình.

Năm năm trước, Lãnh Nặc Băng điều tra về mẹ của mình - Tần Nhu, bà là người thành phố, vì thế cô đem tro cốt của bà chôn cất ở vùng đất linh thiêng trong thành phố.

Còn cha của cô, cô cũng không điều tra xem cha mình là người thế nào. Lý lịch cha cô thì không rõ ràng, làm cho cô không biết tìm kiếm từ đâu.

Nơi này là cố hương của mẹ, cô nghĩ chắc ông ấy hẳn là nguyện ý vĩnh viễn ở bên cạnh bà.

Bia mộ bên cạnh không có một cọng cỏ dại, được quét dọn cực kỳ sạch sẽ, có thể thấy được người phụ trách nơi này làm thật kỹ càng. Năm năm, suốt năm năm qua Lãnh Nặc Băng đã không ngó ngang gì đến cha mẹ của mình rồi.

Không phải cô vô tâm, mà là cô sợ hãi!

Từ khi chứng kiến vụ giết người của năm năm trước, không thấy cô xuất hiện trước mặt cha mẹ mình nữa.

Đúng vậy, vì báo thù, vì cô muốn mình phải ngày càng mạnh mẽ, 13 năm qua Lãnh Nặc Băng không cho phép chính mình được quay trở về nơi ấy. Cô sẽ không hối hận.

Bởi vì sợ hãi, cho nên Lãnh Nặc Băng mới kìm nén nỗi nhớ đau thương ấy trong suốt năm năm, không dám đến tảo mộ của cha mẹ.

Cô sợ cha mẹ sẽ trách cô, tại sao họ lại có cô con gái máu lạnh như vậy. Thật sự cô sợ, rất sợ. Sợ hãi từ trong chính bản thân mình, cô cảm thấy sợ hãi đến mức run rẩy toàn thân!

Từ khi cô còn nhỏ, cha mẹ cô luôn hi vọng con gái của mình có thể đơn thuần, vô ưu vô lự* lớn lên. Nhưng hiện tại việc cô đang làm lại đi ngược với ước nguyện của cha mẹ cô. (vô ưu

vô lự: không buồn phiền không suy nghĩ, sống lạc quan)

Hôm nay là ngày giỗ của cha mẹ cô.

Mười mấy năm qua, mỗi khi đến ngày giỗ này, đều làm cho Lãnh Nặc Băng thống khổ nan ai (*). Lạnh lùng đứng ở trước bia mộ, trong mắt của cô tràn ngập sự bi thương, nhếch môi, ngơ ngác nhìn ảnh chụp của cha mẹ trên mộ bia. (thống khổ nan ai: tạm hiểu là một

cảm giác se thắt ở ngực, hay là một cơn đau nhức nhối nơi trái tim.)

Qua thật lâu sau, Lãnh Nặc Băng mới mở miệng nói :

”Cha , mẹ các người đang trách con sao, trách con tại sao thời gian dài không tới gặp hai người sao?”

Giọng nói không hề thay đổi, vẫn nhẹ tựa như gió , âm thanh khàn khàn hỗn loạn cùng một chút run run mà ôn hòa.

Sau đó cô quỳ xuống, dựa vào bia mộ cha mẹ mình.

”Thực xin lỗi, cha mẹ, con đã phụ kỳ vọng của hai người. Các người oán con đi! Cho dù hai người có thăm oán con, nhưng con cũng muốn nói cho hai người biết, cho tới bây giờ con vốn không hề hối hận về quyết định của chính mình. Con nhất định sẽ báo thù cho hai người.

Con muốn làm cho bọn họ phải chịu thống khổ như đã từng làm với hai người, phải hoàn trả tất cả!”

Giọng nói của Lãnh Nặc Băng thể hiện sự kiên trì cùng kiên định. Lãnh Nặc Băng cứ như vậy ngồi ở bia mộ gần hết ngày.

Nguyên một ngày cô ngồi trước bia mộ cha mẹ cùng bọn họ nói chuyện. Tán gẫu cuộc sống của cô hiện nay, nói thiệt nhiều thiệt nhiều.

Thì ra tính tình của cô không phải thuộc dạng lạnh lùng, chính là không có ai có thể khiến cô chia sẻ ra hết mà thôi.

Ở trước mặt bia mộ cha mẹ mình, Lãnh Nặc Băng giống như được trở về năm bảy tuổi, ngây thơ, đơn thuần, không buồn không lo, có đôi khi còn là một cô bé con tinh quái phá phách.

Toà cao ốc nằm ngay tại trung tâm vàng của thành phố chiếm mấy nghìn mét vuông.

Đèn neon lóe ra, bảng hiệu bật sáng với đủ mọi màu sắc in bốn chữ : “Chi Túy kim mê”

(Chi túy kim mê: ngộp trong vàng son, tạm hiểu là những nơi xa hoa xa xỉ)

Chi Túy kim mê là một trung tâm cao cấp

Tầng trệt là quán bar. Tầng hai là nhà hàng, tầng 3 đến tầng 8 là các phòng KTV* . Tầng

10 đến tầng 15 là phòng nghỉ, nơi dành các cán bộ cao cấp VIP. (phòng KTV : KTV viết tắt là

Karaoke Tivi, là các phòng karaoke ở TQ)

Đi vào đại sảnh, bốn phía chung quanh đều là xanh vàng rực rỡ, ngay cả trên mặt nền nhà cũng được khảm gạch men sứ quý giá, màu ánh vàng rực rỡ, cho thấy nơi đây vô cùng xa xỉ cùng xa hoa.

Ở giữa đại sảnh là một bể phun nước nhỏ, trong bể có nuôi rất nhiều loại cá đẹp trên thế giới.

Chỉ tuý kim mê, đứng theo nghĩa của danh từ ấy, ở nơi này mọi người sẽ được hưởng thụ

những thứ xa hoa tột đỉnh, ăn chơi đàng điếm.

Chẳng phân biệt được ngày đêm xa xỉ xa hoa, hưởng thụ ở nơi này làm cuộc sống thêm thối nát.

Tại phòng VIP tầng 8, Nam Cung Tước ngồi ở vị trí trung tâm, thoát nhìn như một vị đế vương, quan sát những thứ trước mặt. Ngọn đèn u ám chiếu rọi ở trên người hắn, càng làm tăng thêm

một chút thần bí.

Tuy rằng từ tầng 3 đến tầng 8 đều là phòng KTV, nhưng tầng 8 Nam Cung Tước đã mua trọn hết, trừ hắn và nhóm bạn của hắn, bất luận kẻ nào cũng không thể đi lên.

Trên người Nam Cung Tước mặc một áo sơ mi màu xanh nhạt, hai nút trên cùng không cài, làm cho cơ ngực săn chắc lúc ẩn lúc hiện. Cực kì gợi cảm.

Cổ tay áo cuộn tới khuỷu tay, lộ ra cánh tay màu ngăm đen cường tráng mạnh mẽ.

Nhếch môi, con ngươi thâm thúy tản ra ánh sáng nguy hiểm.

Cầm lấy trên bàn một ly Whisky uống một hơi, sau đó rót tiếp một ly.

Căn phòng hương tây thịnh thoảng truyền đến từng đợt thở gấp của cô gái nào đó.

Trong phòng tối u ám, bên góc sáng, Hàn Thần Hi, đôi môi khêu gợi không ngừng cọ sát

cổ nữ nhân, hai tay cũng thuận thế mà sờ soạng lung tung.

Không ngừng sờ soạng bên trong thân thể cô gái. Bị người đàn ông vuốt ve cô gái thở gấp liên tục, không kiềm chế được. Làn váy bị người đàn ông hất lên bụng, lộ ra đôi chân dài trắng

noãn, ngay cả nơi bí ẩn bên dưới cũng bị người đàn ông nhìn không sót thứ gì.

Cho dù là bị những người đàn ông đối diện thấy được nơi bí ẩn, cô gái cũng không cảm thấy

thẹn. Ngược lại còn rất kiêu ngạo. Cô cảm giác toàn thân khao khát, ham muốn được cùng người nam nhân này ở cùng một chỗ. Không ngừng đón ý khiêu khích nam nhân.

”Hàn Thần Hi, loại người đen tối còn ra vẻ đạo mạo như cậu tại sao có thể lên làm cảnh sát? Tôi thật là hoài nghi ánh mắt của mọi người có phải có mắt như mù hay không?”

Đối diện cảnh tượng trước mắt, Mộ Dung Hạo Tư thật sự là nhìn không được, vì thế mở miệng nói. Lời nói lạnh như băng lộ vẻ trêu chọc. Nếu cẩn thận nghe còn có thể nghe được bên trong, có một tí mỉa mai.

Mộ Dung Hạo Tư là ông chủ của Chi tuý kim mê. Sở dĩ mở nơi này cũng chính là vì muốn cho bọn họ có một nơi để giải trí.

Chi tuý kim mê, là nơi Mộ Dung Hạo Tư hài lòng nhất, nội thất bên trong được trang hoàng cũng tốt, phương tiện cũng tốt, Mộ Dung Hạo Tư đều dùng đồ tốt nhất, xa hoa nhất. Mục đích là vì muốn cho bọn họ được giải trí cảm giác giống như đang tiến vào thiên đường.

Giờ là giữa ngày, đang trong lúc rảnh rỗi nên Mộ Dung Hạo Tư đến hội sở kiểm tra.

Nghe được lời nói của Mộ Dung Hạo Tư, Hàn Thần Hi mới dừng động tác nơi cánh tay. Đặt người con gái áo không đủ che thân sang một bên, đứng dậy sửa sang lại âu phục, tóc tai một chút. Cô gái bên cạnh tuy rằng áo không đủ che thân, nhưng Hàn Thần Hi thì quần áo vẫn còn đầy đủ trên người.

Cho dù Mộ Dung Hạo Tư không lên tiếng, Hàn Thần Hi cũng sẽ ngừng lại động tác ấy, hắn không thể cho anh em của mình nhìn thấy những hình ảnh mê loạn đó được. Ngồi xuống,

Hàn Thần Hi cười tà, con ngươi quyền rũ lộ ra một chút bất đắc dĩ.

”Cậu nghĩ rằng tôi muốn đi làm cảnh sát à? Nếu không phải ông già bắt ép thì với tính cách của tôi phải là mỗi ngày vui vẻ bên những cô gái đẹp ấy chứ.”

Nói xong Hàn Thần Hi còn phóng ra ánh mắt quyến rũ với cô gái bên cạnh. Mộ Dung Hạo Tư nhìn ánh mắt Thần Hi, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút chán ghét.

”Anh thật đúng là ghê tởm.”

Hàn Thần Hi cười cười lơ đãng, cậu ta nói là ghê tởm, nhưng trong mắt Thần Hi đó là sự hâm mộ.

”Anh thì biết cái gì, cái này gọi là biết hưởng thụ!”. Nhìn sang Mộ Dung Hạo Tư tỏ ra khinh miệt.

”Thôi được rồi, hai người đừng âm ỉ nữa, mỗi lần gặp mặt hai người kiểu gì cũng phải đấu đá không ngừng, chẳng lẽ kiếp trước các cậu là đối thủ truyền kiếp của nhau sao.”

Mộ Dung Hạo Tư lúc nào cũng chê bai Hàn Thần Hi. Hai người họ từ trước đến giờ vẫn như vậy, dù là khi nào, ở đâu, gặp mặt nhau phải kèm vài câu tranh luận như thế. Giữa bọn họ luôn có những cách chào hỏi nhau không giống ai.

”Cậu cũng đừng quan tâm nữa, hai người họ lúc nào cũng náo loạn.”

Tư Đồ Thượng bên cạnh cười mở miệng nói. Ánh mắt hiện lên ý cười. Như là có thể hiểu rõ hết thấy sự tình! Tư Đồ Thượng là bác sĩ, hiện tại anh đang sở hữu một bệnh viện lớn.

Hơn nữa Tư Đồ Thượng là người có tính tình tốt nhất trong bọn họ. Đặc biệt ôn nhu và lịch sự!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Kinh Đô Ngũ Thiếu (Phần 2)

“Anh nghĩ rằng tôi giống như anh muốn đi làm cảnh sát à? Nếu không phải lão gia bắt ép? Bằng không với tính cách của tôi thì phải là mỗi ngày vui vẻ bên những cô gái đẹp rồi.”

Nói xong Hàn Thần Hi còn phóng ra ánh mắt quyến rũ với cô gái bên cạnh. Mộ Dung Hạo nhìn ánh mắt Thần Hi, trong mắt rất nhanh hiện lên một chút chán ghét.

”Anh thật đúng là ghê tởm.”

Hàn Thần Hi cười cười lơ đãng, hẳn cảm thấy đây là ghê tởm, nhưng ở Hàn Thần Hi thì trong cái ánh mắt này gọi là vô cùng khâm phục.

”Anh thì biết cái gì, cái này gọi là biết hưởng thụ!”. Nhìn vào ánh mắt Mộ Dung Hạo toàn tỏ ra khinh miệt.

”Nói hay lắm, các người đừng âm ỉ nữa, mỗi lần gặp mặt hai người các người liên thế nào cũng phải kháp thượng nhất kết* (hòa với nhau), chẳng lẽ kiếp trước các người là ngũ địch bất thành(đội ngũ vô địch không được kết hợp).”

Mộ Dung Hạo cứ bên cạnh chê bai mãi. Hai người họ đến bây giờ cứ như vậy, vô luận khi nào, ở đâu, gặp mặt nhau phải kèm vài câu tranh luận như thế. Giữa bọn họ luôn có những cách chào hỏi nhau không giống ai.

”Đã thế, anh cũng đừng quan tâm nữa , hai người lúc nào cũng náo loạn.”

Tư Đồ Thượng bên cạnh cười mở miệng nói. Ánh mắt hiện lên ý cười. Như là có thể hiểu rõ hết thấy sự tình! Tư Đồ Thượng là một gã bác sĩ, hiện tại anh đang sở hữu một bệnh viện lớn. Hơn nữa Tư Đồ Thượng là người có tính tình tốt nhất trong bọn họ. Đặc biệt ôn nhu và lịch sự!

Bọn họ có năm người, Nam Cung Tước đương nhiên là lão đại, tiếp theo Mộ Dung Hạo, Hạ Liên, Tư Đồ Thượng, Hàn Thần Hi là ít xuất hiện nhất. Bất quá cũng là giỏi trong việc gây ra ồn ào.

Năm người bọn họ chính là năm đại thiếu gia nổi tiếng nhất thành phố. Tất cả đều là người Trung Chi Long! Là những người nổi bật của giới Thượng Lưu, cũng là những cái tên lớn của giới Thượng Lưu! Ở thành phố ai mà không biết đến năm đại thiếu gia này thì có lẽ người đó không phải là người thành phố.

”Bất quá, Thần Hi, có một câu cậu nói thật đúng, cậu mà cũng biết nghĩ như thế à? Làm cho người ta thật kinh ngạc?”

Tư Đồ Thượng nói lời này cũng không có trêu chọc ý tứ Hàn Thần Hi, mặc dù trong năm người bọn họ, Hàn Thần Hi là người ít nói nhất, nhưng lại cũng là tối tối bên cạnh người đẹp nhiều nhất, thay tình nhân như thay áo.

Hắn có chút lo lắng cho Hàn Thần Hi vì tính lãng tử hào hoa này, thói quen của hắn cũng không tốt lành gì.

”Làm ơn đi, có phải là tôi muốn đi đâu?”

Giải thích như thế nào bọn họ đều không để ý, Hàn Thần Hi thờ hờn hờn, có một chút giận nhẹ.

”Thật sự, Thần Hi, hiện tại tôi bắt đầu lo lắng anh rồi. Anh nói anh muốn mỗi ngày trên báo một tin về tình ái được đăng. Tỳ như, cảnh sát trưởng cùng anh đi du xuân. Anh nói như thế, anh thật đúng là đem những cái xấu phát huy tới tận cùng. Đến lúc đó cha anh không tức chết mới là lạ.”

Hạ Liên trêu chọc nói, coi như là vì Hàn Thần Hi uyển chuyển đề cập đến nơi anh đang làm việc. Lão nhân nhà hắn nói như thế nào cũng là thị trường thành phố, đừng đem tiếng xấu cho thị trường bởi tay tên nhãi tử này.

”Hừ ~, ta chỉ biết lão gia đang giờ cao đánh khề, biết ta không ngoan sẽ ảnh hưởng đến chức vị của lão vì ta mà bị kéo xuống. Cho nên mới an bài cho ta một vị trí cơ bản như vậy. Chưa kịp trở tay gì hết.”

Kỳ thật cho dù Hạ Liên không nói, Hàn Thần Hi cũng đã sớm từng nghĩ tới chuyện tình ái rồi. Tối hôm nay cũng chỉ là trang mô tác dạng* (trang mô tác dạng: giả dạng vẻ vờn nghiêm túc) mà thôi, đợi cho đến lúc chính thức nhận chức, hắn còn nào dám như vậy ăn chơi dăng điếm nữa. Làm giàu cho phóng viên chụp hình! Trầm mặc một hồi, mọi người mới phát hiện những điều này không thích hợp nên giấu kín, ánh mắt kiêu hãnh của tứ đại thiếu gia đồng loạt nhìn phía trung gian người để vương vẫn còn về nam tính kia.

Tối hôm nay Nam Cung Tước đem tất cả cùng nhau triệu tập ở đây, nhưng hắn lại đi từ phòng sau vào, vừa ngồi xuống liền lấy một ly rượu uống, một câu cũng không nói. Tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, năm người bọn họ cùng nhìn nhau, chắc chắn Nam Cung Tước hôm nay có chuyện gì rồi.

Hàn Thần Hi ngồi nhích ra cô gái bên cạnh, tuy rằng hắn không muốn cô gái bên cạnh rời đi, nhưng lại không có cách nào. Hàn Thần Hi ghét nhất những cô gái không nghe lời. Cô gái sáng suốt biết ý liền đứng lên. Sửa sang váy lại một chút, che đi cảnh xuân đã lộ ra.

Sau đó đi ra phòng, trước khi đi ra vẫn không quên đưa mắt liếc tình với Hàn Thần Hi, cười yếu ớt Nhược Khê nói :

”Hàn thiếu gia, khi nào nhớ thì tới tìm em nhé!.”

Mười phần câu dẫn Hàn Thần Hi.

Sau khi cô gái rời đi, bốn người lúc này mới nhìn Nam Cung Tước.”Làm sao vậy Tước, ngồi ở chỗ này cả đêm cũng không nói chuyện?”

Mộ Dung Hạo đưa ánh mắt hướng Nam Cung Tước nói. Con người đen nằm ở giữa thể hiện thái độ quan tâm!

”Tôi hôm nay là anh chủ động rủ chúng tôi tụ tập nơi này, như thế nào lại chính mình một người uống rượu giải sầu?”

Hàn Thần Hi lập tức tán thành lời nói của Mộ Dung Hạo. Đôi mắt tràn ngập sự tò mò! Đã qua 6 năm, đây lần thứ hai họ thấy Nam Cung Tước trầm mặc như vậy.

Bình thường Nam Cung Tước rất ít nói chuyện, nhưng cũng không đến mức giống hôm nay, im lặng làm cho người ta sợ hãi. Đúng vậy chính là sợ hãi. Bốn người đều có thể cảm giác được trên người Nam Cung Tước phát ra hàn khí bức người.

Nghe được hai anh bạn nói, Nam Cung Tước không có động tĩnh, nhếch môi, còn rót thêm một ly rượu uống tiếp.

Sau một hồi, Nam Cung Tước đã là uống hết chai Whisky thượng hạng. Mặc dù như thế, người đàn ông này khí phách vẫn như cũ không giảm!

Nam Cung Tước không nói lời nào, không khí trong phòng lập tức liền lâm vào tĩnh mịch. Ai cũng không dám ở trên người còn hồ bạt mao!(bạt mao: đánh mạnh lên lông con hổ)

Qua thật lâu sau, Hạ Liên mới từ từ mở miệng nói:

”Tước, không phải là người trong nhà anh lại bức anh kết hôn?”

Hạ Liên cũng chỉ là đoán mà thôi. Bởi vì lúc trước Nam Cung Tước cũng từng bị lão gia bức hôn, mà đúng lúc lại uống rượu giải sầu! Không nghĩ tới, thật đúng là bị hắn lừa gạt rồi.

Nam Cung Tước cũng không có nói chuyện, nghe được Hạ Liên nói, hắn liền cầm ly rượu trên tay dừng lại, mọi người nháy mắt đã rõ chuyện rồi, thật là đã bị Hạ Liên đoán đúng.

”Thật đúng là đã bị Hạ Liên đoán đúng? Bất quá anh đã 29 tuổi, lão gia bức anh kết hôn cũng là bình thường.”

Tư Đồ Thượng tựa hồ rất là hiểu biết nguyên nhân, đó là bởi vì hắn hiện tại cũng đang ở bị người trong nhà bức hôn. Bọn họ là người của Xã hội Thượng Lưu, đã đến tuổi này, cho dù bọn họ không nỡ nóng, thì người trong nhà cũng đã sốt ruột tìm cháu để nối dõi. Mỗi ngày không ngừng mai mối cho bọn họ.

”Ai ~, Tước anh định không nói lời nào à, cứ uống rượu như vậy là có ý gì?”

Mộ Dung Hạo nói xong liền tiến lên đoạt ly rượu Nam Cung Tước đang định rót. Mộ Dung Hạo là một người không có tính kiên nhẫn, Nam Cung Tước càng không nói lời nào, hắn lại càng sốt ruột, hắn có chút hối hận khi làm như vậy.

Trong tay đột nhiên trống rỗng, Nam Cung Tước nghiêng đầu, nhếch môi mỏng, dùng ánh mắt sắc bén nhìn Mộ Dung Hạo, cùng với hơi thở mạnh bạo. Cho dù không nói lời nào cũng dọa Mộ Dung Hạo chết khiếp.

Mộ Dung Hạo có thể cảm giác được rõ ràng chính mình cầm ly rượu trong tay đang run run, hắn như thế nào lại lúng túng như vậy, có khi nào xúc động như vậy đâu, mình lại nghĩ như thế nào, phải biết rằng Tước có chuyện, không thể ở trên người con hổ bạt mao.

Lập tức cầm ly rượu đưa tới tay Nam Cung Tước, cười làm lành:

“Ha ha ~. Nhất thời nhanh tay, nhanh tay, trả lại cho anh bạn già, anh bạn già tiếp tục uống không ai dám quấy rầy.”

Hàn Thần Hi nhìn bộ dạng Mộ Dung Hạo lấy lòng, nháy cho hắn một cái ánh mắt kẻ nhất gan.

Mộ Dung Hạo nhận được ánh mắt Hàn Thần Hi, ánh mắt lấy lòng giờ trở thành hung dữ trợn lên, Hàn Thần Hi liền nhướn mày lại một cái.

Hừ ~, trừng mắt rồi nhướn mày.

Nam Cung Tước không nhận lấy ly rượu Mộ Dung Hạo trả lại, mà là cầm lấy ly rượu khác trên bàn.

‘Phanh’, âm thanh cái bát lửa.

Nam nhân hút một hơi thuốc lá trong miệng, sau đó phun ra, sương khói nháy mắt liền tản ra xung quanh càng làm cho căn phòng thêm trầm mặc, u ám. Sương khói lượn lờ, ai cũng không thấy rõ biểu tình của hắn ngay lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Kinh Đô Ngũ Thiếu (Phần 3)

“Ai ~, Tước anh định không nói lời nào à, cứ uống rượu như vậy là có ý gì?”

Mộ Dung Hạo Tư nói xong liền bước lên đoạt ly rượu Nam Cung Tước đang định rót. Mộ Dung Hạo Tư là một người không có tính kiên nhẫn, Nam Cung Tước càng không nói lời nào, hắn lại càng sốt ruột, hắn có chút hối hận khi làm như vậy.

Trong tay đột nhiên trống rỗng, Nam Cung Tước nghiêng đầu, nhếch môi mỏng, dùng ánh mắt sắc bén nhìn Mộ Dung Hạo Tư, cùng với hơi thở mạnh bạo. Cho dù không nói lời nào cũng dọa Mộ Dung Hạo Tư chết khiếp.

Mộ Dung Hạo Tư có thể cảm giác được rõ ràng ly rượu mình cầm trong tay đang run run, hắn có đời nào lúng túng như vậy, có khi nào xúc động như vậy đâu, mình lại nghĩ như thế nào, phải biết rằng Tước có chuyện, không thể nhổ lông trên thân con hổ.

Lập tức cầm ly rượu đưa tới tay Nam Cung Tước, cười làm lành:

“Ha ha ~. Nhất thời nhanh tay, nhanh tay, trả lại cho anh trai, anh trai cứ tiếp tục uống không ai dám quấy rầy.”

Hàn Thần Hi nhìn bộ dạng Mộ Dung Hạo Tư lấy lòng, nháy cho hắn một cái ánh mắt kẻ nhất gan.

Mộ Dung Hạo Tư nhận được ánh mắt Hàn Thần Hi, ánh mắt lấy lòng giờ trở thành hung dữ trợn lên, Hàn Thần Hi liền nhướn mày lại một cái.

Hừ ~, trừng mắt rồi nhướn mày.

Nam Cung Tước không nhận lấy ly rượu Mộ Dung Hạo Tư trả lại, mà là cầm lấy ly rượu khác trên bàn.

‘Phanh’, âm thanh cái bát lửa.

Người đàn ông hút một hơi thuốc lá trong miệng, sau đó phun ra, làn khói nháy mắt liền tản ra xung quanh càng làm cho căn phòng thêm trầm mặc, u ám. Sương khói lượn lờ, ai cũng không thấy rõ biểu tình của hắn ngay lúc này.

Hàn Thần Hi không chịu nổi bộ dạng buồn rầu như vậy. Suy nghĩ liền hành động, Hàn Thần Hi đi tới Nam Cung Tước hỏi han.

Dừng lại ở vị trí cách Nam Cung Tước hai cái cánh tay, nói:

”Cung Tước, anh có gì phiền não hãy nói cho em, em nhất định sẽ giải quyết ngay lập tức.”

Giọng nói Hàn Thần Hi rất bình tĩnh và chậm rãi làm cho người ta hoài nghi hẳn có phải là Hàn Thần Hi hay không hay là đã làm phẫu thuật chuyển giới rồi. Sao lại ảo là thế kia. Mộ Dung Hạo Tư đang chuẩn bị uống rượu, nghe được giọng nói ‘dịu dàng’ kia liền phun ra một ngụm rượu.

Giọng nói của Hàn Thần Hi thật khiến cho người nghe xúc động muốn phun ra máu. Qua một lúc, Nam Cung Tước vẫn thờ ơ.

”Cung Tước, đừng nói là hôm nay anh cùng với bác trai cãi nhau vì chuyện kia nha?”

Hạ Liên mơ hồ nói ra một câu. Bởi vì mỗi lần Nam Cung Tước trở lại nhà của mình, chủ yếu tránh cho không cha của hắn âm ỷ lên, tất cả mọi người ở đây trong lòng đều biết rõ! Lúc nào cũng là Hạ Liên, chỉ có anh ấy mới có thể dễ dàng thấy được tâm tư Nam Cung Tước.

Ở đây trừ Nam Cung Tước ra cũng chỉ có Hạ Liên là yên tâm nhất. Đôi khi Nam Cung Tước nghĩ rằng nếu không bởi vì Hạ Liên là anh em, thì Nam Cung Tước đã sớm trừ hắn ra rồi. Bởi vì hắn không có khả năng hiểu được khi bị mất đi người thân.

Một ngày nào đó khi bạn biến thành thù, lúc đó sẽ trở thành những kẻ địch ngang sức ngang tài. Trong lời nói của Hạ Liên tuy rằng nói không rõ ràng, nhưng là người ở chỗ này tất cả đều nghe rõ. Bọn họ từ nhỏ đã cùng Nam Cung Tước lớn lên, chuyện của hắn bọn họ cơ hồ đều rất rõ ràng.

Chuyện của sáu năm trước, hôm nay nhớ tới vẫn rất rõ ràng, rành rành trước mắt. Cũng bởi vì chuyện đó, mới khiến cho Nam Cung Tước biến thành bộ dạng lãnh huyết* như vậy.(lãnh huyết: lạnh lùng)

Bọn họ cũng đã từng tận mắt chứng kiến Nam Cung Tước từ một người đàn ông ấm áp như ánh mặt trời bỗng nhiên lại biến thành một người tàn bạo, một Nam Cung Tước nham hiểm thâm độc. Vì vậy bọn họ đã xem chuyện này như là một chuyện cấm kỵ, nay lại bị Hạ Liên nhẹ nhàng bằng quơ nói ra.

Nháy mắt căn phòng lại lâm vào cái không khí lạnh như băng. Cảm giác như đang ngồi ở hầm chứa đá lạnh run người. Đột nhiên Hàn Thần Hi ngồi ở sô pha đứng lên, đi đến trước mặt Nam Cung Tước, chặn luồng ánh sáng đang rọi vào người Nam Cung Tước. Thu hồi lại về cột nhà, nghiêm túc nói:

”Cung Tước, nếu Hạ Liên đã có mớ đầu, như vậy em cũng có mấy câu muốn nói với anh“. Con người đen ở giữa tỏ ra sắc thái bi thương, những lời này như là đã che dấu từ lâu.

Đột nhiên nhìn đến bộ dáng đang che ở trước mặt mình, Nam Cung Tước vẫn không ngẩng đầu, đem thân thể đang dựa ghế sô pha nghiêng tới trước một chút, đập tắt điều thuốc lá đang cầm trong tay, đôi môi mỏng kêu gọi nói ra một câu không hề có độ ấm:

”Câm miệng lại. Không được nói.”

Hiểu được điều gì đó trong lời nói như có mệnh lệnh. Nam Cung Tước hiển nhiên biết Hàn Thần Hi muốn nói cái gì. Hàn Thần Hi chưa kịp nói ra miệng, đã bị Nam Cung Tước chặn lại.

Áp lực hồi lâu, Hàn Thần Hi vẫn là bạo phát.

”Cung Tước, hôm nay mặc kệ anh có nghe được lời của em nói hay không, mắng em cũng được, giận em cũng không sao, nhưng hôm nay em muốn được nghe anh nói, sáu năm trước em đã muốn nói với anh rồi.”

Hàn Thần Hi là người thẳng tính nhất, người dễ bị xúc động nhất. Nếu đã muốn mở miệng, thì không ai có thể cản được.

”Chuyện đã xảy ra sáu năm trước tất cả ai cũng không muốn. Nhưng đã sáu năm rồi, chẳng lẽ anh không thể buông tay ra sao? Anh làm như vậy là để tra tấn ai? Đã qua sáu năm, quá khứ thì hãy để nó ở quá khứ, em nghĩ chị Tân Nguyệt trên trời có linh thiêng cũng không muốn nhìn đến anh thành ra như vậy...”

Hàn Thần Hi vẫn đang giảng đạo. Anh ta có thể rõ ràng cảm giác được mình đang nói điều gì, về lạnh lùng trên người Nam Cung Tước giảm hẳn, tuy rằng Hàn Thần Hi sợ hãi, cảm giác cả người mình run run, nhưng hắn vẫn bất buộc chính mình phải trấn tĩnh, trấn định đem những lời nói trong lòng mình ân oán sáu năm nói ra.

Đột nhiên, Tư Đồ Thượng ngồi ở sô pha đứng lên, nổi giận, quát:

”Đủ rồi Thần Hi, đừng nói nữa, Tôi bảo cậu đừng nói nữa.”

Tư Đồ Thượng phát ra tiếng lớn như thế làm mọi người bất ngờ. Trong năm người thì Tư Đồ Thượng có tính tình tốt nhất, bọn họ còn nghĩ hẳn là người không biết nổi giận là gì. Bọn họ cơ hồ vốn không có nhìn đến việc Tư Đồ Thượng nổi giận.

Bọn họ thấy được Tư Đồ Thượng nổi giận như thế hai lần, một lần là sáu năm trước, lần thứ hai chính là hôm nay.

Một Tư Đồ Thượng ôn hoà, dịu dàng như dòng nước trong con người nhiễm một nỗi bi thương đau đớn nhất. Chớp mắt trong hốc mắt liền đỏ lên. Chuyện đã xảy ra sáu năm trước không chỉ là Nam Cung Tước trong lòng đau, trong lòng Tư Đồ Thượng vĩnh viễn là một vết thương không thể phai mờ.

Nghe được lời nói Hàn Thần Hi, Tư Đồ Thượng có thể rõ ràng cảm giác được chính mình giờ phút này tâm đang tê tâm liệt phế* đau đớn. (tê tâm liệt phế: nhắc nhở phải thức tỉnh)

”Chẳng lẽ anh cũng muốn đem chính mình vĩnh viễn bị vây bởi chuyện kia sao?”

Nghe được Tư Đồ Thượng thét lên, Hàn Thần Hi cũng bối vầy mà ngừng lại những điều mình muốn nói. Hắn cảm thấy hôm nay tất cả mọi người cần phải tỉnh táo lại.

”Bốp ~.”

Là âm thanh của cái ly bị rớt trên mặt đất. Chỉ thấy Nam Cung Tước từ ghế sô pha đứng lên, giơ tay lên không trung ném ly rượu về phía Hàn Thần Hi.

Ly rượu bị rơi nát, giống như tâm trạng Nam Cung Tước giờ phút này đều vỡ nát. Hàn Thần Hi bối vì hành động của Nam Cung Tước mà kinh hoảng đứng bật dậy. Hắn không biết Nam Cung Tước cầm ly rượu là muốn ném vào người mình, hay thất thủ ném ra phía sau mình.

Chốc lát con ngươi đen như mực liền hiện lên một tia kinh ngạc cùng thương tâm.

Nam Cung Tước đứng lên cúi đầu nhìn xuống hơn nửa cái đầu Hàn Thần Hi để che đi khuôn mặt chính mình, ánh mắt sâu sắc cùng với phát ra hơi thở cực kì nguy hiểm. Hàn Thần Hi nhìn ánh mắt lạnh lùng của Nam Cung Tước, sợ hãi, tự giác nhắc chân rút lui từng bước về phía sau.

Trùng mắt Hàn Thần Hi một hồi lâu, lâu đến nỗi mọi người đều sợ hãi giây tiếp theo Nam Cung Tước mất đi lý trí mà tới đánh Hàn Thần Hi. Nhưng Nam Cung Tước không làm như vậy, mà anh lại cầm lấy áo khoác trên ghế sô pha, lướt qua Hàn Thần Hi đi nhanh về phía cửa.

”Anh.”

”Tước.”

Nhìn Nam Cung Tước rời đi, bốn người lo lắng đứng lên gọi Nam Cung Tước.

”Xong rồi, anh Tước nhất định là giận tôi rồi.”

Nhìn Nam Cung Tước thật sự mở cửa rời đi, Hàn Thần Hi giống như sương đánh cả tím*, khinh bỉ nhìn bộ dáng tiểu tức phụ*, bóng dáng kia làm sao không khiến cho Hàn Thần Hi sợ hãi. Kỳ thật Hàn Thần Hi không chỉ cá tính thẳng, có đôi khi còn rất giống một đứa bé. (sương đánh cả tím : trái cả tím bị làm cho thành trái cả trắng, ý nói Hàn Thần Hi mặt mũi tái xanh hết rồi ; tiểu tức phụ: nàng dâu nhỏ)

”Cậu nhìn cậu đi, thật đúng là cái gì cũng dám nói, biết rất rõ ràng chuyện kia là chuyện cấm kỵ vậy mà cậu cũng dám đề cập.”

Mộ Dung Hạo Tư ngồi xuống, lầm bầm lầu bầu với Hàn Thần Hi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Kinh Đô Ngũ Thiếu (Phần 4)

”Xong rồi, anh Tước nhất định là giận tôi rồi.”

Nhìn Nam Cung Tước thật sự mở cửa rời đi, Hàn Thần Hi giống như sương đánh cả tím*, khinh bỉ nhìn bộ dáng tiểu tức phụ, bóng dáng kia làm sao không khiến cho Hàn Thần Hi sợ hãi. Kỳ thật Hàn Thần Hi không chỉ cá tính thẳng, có đôi khi còn rất giống một đứa bé. (sương đánh cả tím : trái cả tím bị làm cho thành trái cả trắng, ý nói Hàn Thần Hi mặt mũi tái xanh hết rồi)

”Cậu nhìn cậu đi, thật đúng là cái gì cũng dám nói, biết rất rõ ràng chuyện kia là chuyện cấm kỵ vậy mà cậu cũng dám đề cập.”

Mộ Dung Hạo Tư ngồi xuống, lầm bầm lầu bầu với Hàn Thần Hi.

”Tôi. Lúc này tôi chẳng qua muốn quan tâm anh ấy thôi? Mỗi ngày nhìn thấy khuôn mặt cau có của anh ấy , tôi không lo lắng được sao? Trước sau gì cũng phải nói rõ. Các anh chẳng phải cũng đã định nói rồi mà? Đừng nói là sợ anh ấy giận dữ mới không nói thôi.”

Hàn Thần Hi bĩu môi, con ngươi ôn nhuận hiện lên một tia bị thương. Quả thật Hàn Thần Hi nói như thế cũng là ý của tất cả mọi người, mọi người quả thật cũng bối vì sợ hãi Nam Cung Tước phát hỏa nên chịu đựng chưa muốn nói.

”Các anh còn muốn trách gì tôi?”

”Được rồi Hạo Tư, chuyện này cũng không thể toàn bộ trách Thần Hi, nếu tôi không đề cập từ đầu, sao Thần Hi không nôn nóng cho được.”

Hạ Liên thay Hàn Thần Hi khuyên. Hạ Liên cũng không biết hôm nay mình bị làm sao, lại đem chuyện kia nói ra. Hắn quả thật cũng có chút nôn nóng!

”Thì đó, Hạ Liên nói rất đúng, bởi vì tôi sốt ruột nên mới nói ra lời những lời đó.”

Không muốn cho mọi người đem tất cả đều chỉ hướng về mình, Hàn Thần Hi lập tức lên tiếng biện hộ

”Cậu cảm miệng đi. Cậu sốt ruột? Đã đợi được sáu năm, vì sao hôm nay lại như vậy, tôi đã nói rồi, cậu đúng là một người cố chấp.”

Mộ Dung Hạo Tư châm chọc nói.

”VẬY anh nói phải làm sao bây giờ? Hôm nay nói cũng đã nói, tôi cũng hối hận rồi. Tôi cũng đã hối hận, anh còn làm bầm lều bầu mãi thế!”

Hàn Thần Hi sốt ruột càng nói càng cảm thấy mình thật oan ức, con ngươi đen như mực nháy mắt liên tục lên một tầng sương mù, như muốn rơi nước mắt.

”Đủ rồi, Hàn Thần Hi, sao cậu lại giống đàn bà thế kia, hơi tí đã rơi nước mắt, tôi thật sự hoài nghi danh tiếng Phong Lưu Đại Thiếu Hàn của cậu đó.”

Tuy rằng Mộ Dung Hạo Tư hay quở trách Hàn Thần Hi, nhưng trong giọng nói lạnh như băng đã giảm bớt rất nhiều. Cần thận nghe còn có một ít dạy bảo.

Không để ý tới Mộ Dung Hạo Tư châm chọc, Hàn Thần Hi khóc lóc om sòm, không phân phải trái nói:

”Tôi mặc kệ, nay tôi chọc anh ấy tức giận, các anh nói anh Tước có thể sẽ không quan tâm tôi nữa hay không?”

Vừa nghĩ tới điều này, con ngươi màu đen của Hàn Thần Hi sương mù liên tục sâu một tầng. Từ nhỏ Hàn Thần Hi rất sùng bái Nam Cung Tước.

Bởi vì Nam Cung Tước thông minh hơn hẳn, cũng đẹp trai hơn hẳn, cũng chặc hơn hẳn, tuy rằng hẳn rất không thừa nhận, nhưng sự thật chính là như thế. Trong mắt Hàn Thần Hi, Nam Cung Tước giống như vị thần sống. Vừa nghĩ tới thần tượng không cần mình, Hàn Thần Hi quá xúc động mà khóc.

”Phốc ~”

Nghe được lời nói Hàn Thần Hi, Mộ Dung Hạo Tư thật sự không nhịn cười nổi phun ra khỏi miệng. Hẳn thật rất muốn đem cái đầu Hàn Thần Hi mở ra nhìn xem bên trong có cái gì.

”Hàn Thần Hi, cái đầu của cậu bị cánh cửa kẹp rồi à, cậu cho rằng Cung Tước cũng trẻ con giống cậu sao? Trí lực của cậu không phải là dừng lại ở một thằng nhóc ba tuổi chứ?”

Theo ý cười, Mộ Dung Hạo Tư trêu cợt nói.

”Mộ Dung Hạo Tư anh là có ý gì?”

Hàn Thần Hi nhìn Mộ Dung Hạo Tư giận dữ nói. Nghe được Mộ Dung Hạo Tư chửi mình ngây thơ, Hàn Thần Hi thật sự nổi giận. Hẳn ghét nhất bị người khác vũ nhục chỉ số thông minh của hắn.

”Ý của Hạo Tư nói, Cung Tước sẽ không giận cậu, hẳn biết chúng ta đều là vì hắn.”

Hạ Liên vừa nói những lời này, ánh mắt cũng không nhìn phía Hàn Thần Hi, mà nhìn phía trước. Hạ Liên tỏ ra vẻ lãnh đạm nhìn về phía cánh cửa.

Hàn Thần Hi nghe được Hạ Liên nói liền mừng rỡ, đôi mắt như biết cười, nhìn về phía ghé sô pha Mộ Dung Hạo Tư lặng thinh, Hàn Thần Hi trong lòng phát bực. Mộ Dung Hạo Tư rõ ràng đã sớm đã nhìn ra anh Cung Tước không có giận mình, mà không nói sớm. Hàn Thần Hi tức giận lập tức nhào tới ngồi trên người Mộ Dung Hạo Tư ở trên sô pha.

”Hàn Thần Hi cậu làm gì vậy?”

Mộ Dung Hạo Tư nhìn Hàn Thần Hi bỏ nhào lên người mình, giống như con khi quần quít lấy chính mình, bất mãn quát.

”Tôi, tôi, tôi muốn cắn anh.”

Hàn Thần Hi nói xong liền ôm cổ Mộ Dung Hạo Tư cắn.

”Hàn Thần Hi, cậu là cầm tinh con chó.”

Mộ Dung Hạo Tư một bên lấy tay ngăn cản Hàn Thần Hi đi tới, một bên hô.

”Tôi là cầm tinh con khủng long.”

Hàn Thần Hi nghe răng nhếch miệng nói. Hạ Liên không thèm nhìn hai vị đang trên sô pha náo loạn, lơ đãng nghiêng đầu, liền đã phát hiện Tư Đồ Thượng bên cạnh có chút đại ra.

Từ lúc Nam Cung Tước đi ra ngoài, giống như vốn không có ai nói thêm một câu. Có thể là cảm giác được không khí trong phòng, Hàn Thần Hi cũng từ trên người Mộ Dung Hạo Tư đứng lên.

Hai người không hẹn mà cùng nhìn Tư Đồ Thượng ở phía góc sáng sủa đó. Căn phòng nháy mắt lại lâm vào tĩnh mịch.

Nam Cung Tước ‘phanh’ một tiếng đóng phòng cực lớn, dừng lại ở cửa một chốc rồi quay đi.

Ánh mắt sắc bén lãnh liệt cũng không thể che giấu nỗi một tầng nỗi ưu thương của hắn. Sở dĩ đi ra, cũng không phải bởi vì tức giận, mà là hắn sợ không chế không được chính mình, đem lửa giận tát lên trên người của bọn họ.

Hắn biết hôm nay Hàn Thần Hi nói như thế, là những lời mà bọn họ muốn nói đã từ lâu, nhưng hắn lại cố tình ngăn cản bọn họ nói ra.

Vừa nghĩ tới chuyện kia, vừa nghĩ tới cô gái vì mình ở đây làm mấy chuyện này, tâm Nam Cung Tước trong nháy mắt liền vỡ tan mà không thể khép lại.

Hắn đem hết thảy sai lầm vì thế trách cha của hắn, bởi vì lúc ấy ông đã quên trị liệu cho cô ấy. Kỳ thật trong lòng hắn hận nhất là chính hắn.

Cho nên mấy năm nay hắn tra tấn chính mình đến đổi lấy an ủi tâm hồn. Chậm rãi thờ dài, ngẩng đầu đem tất cả bi thương che dấu hết.

Thu hồi lại đôi mắt sắc sảo, dữ tợn. Khuôn mặt nghiêm túc cùng hai tay nhét vào túi quần, đi nhanh về phía thang máy. Hắn lại khôi phục lại vẻ bá đạo, một Nam Cung Tước lãnh huyết!

Bên trong quán bar của Chỉ tuý kim mê. Xa hoa trụy lạc, ngọn đèn lóe ra sàn nhảy. Mọi người không ngừng ở sàn nhảy tận tình lắc lư thân thể.

Đèn nê ông chiếu rọi trên khuôn mặt mỗi người, có người cao hứng thì cười, có người vì buồn phiền mà nhảy. Không ngờ nơi này lại là nơi thật tốt để phát tiết. Ở trong này mọi người có thể làm mọi việc mình muốn.

Che đi sự dối trá ở bề ngoài kia, ở trong này tận tình bay nhảy mới là bộ mặt thật của bọn họ. Ở trong này bọn họ không cần ra vẻ đáng thương đối với thù trưởng, bởi vì nơi này bọn họ chính là vua chúa.

Những hình ảnh thối nát ở nơi này sẽ phá huỷ tâm tư của mỗi người.

Trên quầy bar, Lãnh Nặc Băng, đón lấy một ly rượu uống. Đây là lần đầu tiên trong đời của cô uống rượu. Bởi vì cô là sát thủ, là sát thủ thì phải luôn giữ tâm luôn thanh tịnh, bởi vì ta sẽ không biết kẻ thù khi nào sẽ đứng ở phía sau ta.

Cho nên cô cho tới bây giờ đều không uống rượu. Hôm nay cô cũng không biết tại sao lại vậy, chính là muốn uống rượu, chính là muốn lấy chất cồn để gây tê chính mình, tự do mà nhảy lên.

Cô nghĩ đến trái tim của cô, từ khi cha mẹ chết đi thì nó cũng đã biến mất theo, nhưng hôm nay lúc cô đi tảo mộ cha mẹ, cô lại cảm nhận được trái tim cô đang đau đớn một cách rất rõ ràng.

Vì sao, vì sao, ông trời lại đối xử bất công. Vì sao làm cho cô vừa mới cảm nhận được hạnh phúc nơi thiên đường, thì chính lúc đó lại đem cô nhốt vào địa ngục mà tra tấn.

Cô, rốt cuộc làm sai cái gì. Vì thế cô uống một ly tiếp theo một ly.

Đem tiền ném trên quầy bar, Lãnh Nặc Băng run run rẩy rẩy trong quán bar đi ra.

Nói uống rượu thì cái gì phiền não cũng biến mất hết, nhưng vì sao cô càng uống thì ý nghĩ lại càng thanh tịnh, càng uống trái tim lại càng đau, Lãnh Nặc Băng đi theo cửa phụ đến một thang máy dẫn đến một đại sảnh. Đi đứng ngả nghiêng, rã rời. Lãnh Nặc Băng dừng lại, đầu óc loạng choạng, lấy tay vỗ nhẹ vào đầu của mình, muốn làm cho mình có thể thanh tịnh một chút, sau đó dựa vào tường tiếp tục nhún nhảy quậy phá.

Đúng lúc này từ trên lầu thừa lúc thang máy xuống dưới Nam Cung Tước cũng từ trong thang máy đi ra. Nam Cung Tước từ trước đến nay đi đường đều là phong phạm vương giả *, mắt nhìn phía trước, cho nên cũng không hề chú ý tới dị thường phía bên trái kia. (Vương giả phong phạm: phong độ của vương giả)

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đêm Say Rượu (Phần 1)

Lãnh Nặc Băng đi theo cửa phụ đến một thang máy dẫn ra đại sảnh. Đi đứng ngả nghiêng, lắc lư. Lãnh Nặc Băng dừng lại, đầu óc loạng choạng, lấy tay

vỗ nhẹ vào đầu của mình, muốn làm cho mình có thể thanh tỉnh một chút, sau đó dựa vào tường tiếp tục nhún nhảy quậy phá.

Đúng lúc này từ trên lầu thừa lúc thang máy đi xuống Nam Cung Tước cũng từ trong thang máy đi ra. Nam Cung Tước từ trước đến nay đi đường đều là vương giả phong phạm, mắt nhìn phía trước, cho nên cũng không có chú ý tới phía bên trái có dị thường.

Lãnh Nặc Băng bởi vì say rượu, nhìn vật gì cũng từ một hoá thành hai, căn bản chính là đầu óc choáng váng thấy không rõ. Bị kịch nháy mắt liền xảy ra.

”Phanh ——” một tiếng,

Lãnh Nặc Băng liền va vào một bức thịt tường.

Ngay chính thời điểm bị ngã, Lãnh Nặc Băng không nhận được muốn nói, người đàn ông này làm bằng gì sao lại cứng như thế! Lãnh Nặc Băng không ngừng xoa nắn cái mũi đau của mình!

Nam Cung Tước cúi đầu, quan sát khuôn mặt Lãnh Nặc Băng, bởi vì Lãnh Nặc Băng cũng đang cúi đầu, cho nên Nam Cung Tước không thấy rõ ràng bộ dáng của Lãnh Nặc Băng.

Con người sắc bén lãnh liệt vì va chạm với Lãnh Nặc Băng mà hiện lên một tia hờn giận. Rồi sau đó lại ngủi được trên người Lãnh Nặc Băng nồng nặc mùi rượu, ánh mắt chán ghét hiện lên.

Nhưng nhìn đến thân hình Lãnh Nặc Băng lung lay thoáng động, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra cô có lẽ đã say rượu rồi. Nam Cung Tước không muốn tranh luận với những kẻ say xỉn, làm lơ Lãnh Nặc Băng đi lướt qua.

Hắn không so đo, không có nghĩa là Lãnh đại tiểu thư không so đo. Viên ngọc bích rơi ra, Lãnh Nặc Băng lưu loát nhảy dựng lên, ngăn cản Nam Cung Tước đi.

”Anh. Đụng vào tôi, yêu cầu anh. Xin lỗi.”

Lãnh Nặc Băng ngẩng đầu lên nghiêm túc nói với Nam Cung Tước. Sờ sờ cái mũi bị ấn đau. Nói xong Lãnh Nặc Băng bởi vì ợ một hơi rượu mà không có nói nữa. Nhìn cánh tay chắn ngang người mình, Nam Cung Tước nhìn không được phát ra một tia cười tà, nhưng nhìn kỹ có thể phát hiện trong nụ cười của Nam Cung Tước căn bản không có một tia độ ấm, tựa như ác quỷ đang cười.

A! Lần đầu tiên trong cuộc đời hắn có người dám ngăn cản đường đi của hắn, hơn nữa còn là một cô gái.

Cô gái này nói cái gì, muốn hắn xin lỗi, hắn không có nghe làm chứ, có người cư nhiên muốn Nam Cung Tước hắn xin lỗi. Hắn muốn nhìn một chút là ai có lá gan lớn như vậy muốn hắn xin lỗi đây.

Nam Cung Tước ngẩng đầu, con người nguy hiểm khép hờ đứng lên xem kỹ mặt cô gái. Chỉ thấy trước mặt của hắn là một cô gái nhỏ nhắn.

Nam Cung Tước cao 1m88, cho dù Lãnh Nặc Băng 1m7 nhưng khi đứng ở trước mặt của hắn cũng thực nhỏ bé.

Cô gái này có một mái tóc ngắn màu đỏ hạt dẻ, khuôn mặt búp bê, sóng mũi cao, ánh mắt đen lay láy. Ánh mắt ấy làm cho Lãnh Nặc Băng thêm phần quyền rũ.

Nam Cung Tước nhìn đến ánh mắt Lãnh Nặc Băng đầu tiên, cảm giác cô gái này bộ dạng thực bình thường, lá gan lại rất không bình thường.

Bởi vì cô dám ngăn đường Tước gia, còn dám yêu cầu Đại thiếu gia Tước xin lỗi.

Mặc dù là uống rượu, nhưng Lãnh Nặc Băng vẫn là cảm giác được người đàn ông này đang nhìn cô với ánh mắt nóng rực. Như thể mình không có mặc quần áo bại lộ dưới ánh mắt của người đàn ông này.

Rất là bất mãn với ánh mắt của người đàn ông, đôi môi đỏ mọng mềm mại nói ra một câu hung dữ: “Nhìn cái gì? Còn không cho tôi một lời xin lỗi? Có biết tôi là ai không? Bản cô nương là luật sư nha! Hơn nữa còn là luật sư vàng của thành phố, anh nếu không cho tôi một lời xin lỗi. Tôi cam đoan nói mẹ anh từ bỏ anh.”

Lãnh Nặc Băng vỗ ngực hướng Nam Cung Tước giới thiệu thân phận của mình. Lãnh Nặc Băng bắt đầu bị rượu ngấm vào cơ thể, cho nên lời nói cũng bắt đầu đứt quãng.

”Luật sư?”

Nam Cung Tước có chút hoài nghi, cô mà là luật sư sao? Hắn cái gì cũng không hỏi, cô đã đưa tổ tông của mười tám đời đều giới thiệu rành rành rồi.

Kỳ thật Nam Cung Tước không biết, Lãnh Nặc Băng rất ít khi say khướt như thế. Hôm nay cô uống say rồi. Cả đời này trừ khi cô lên tòa án, khẳng định sẽ không cùng một người nói nhiều như vậy, hơn nữa còn là một người xa lạ.

”Như thế nào? Anh không tin tôi. Tôi sẽ cho anh xem thẻ luật sư của tôi”

Lãnh Nặc Băng làm ra bộ dạng chu môi, ảo não việc Nam Cung Tước không tin lời của mình, Lãnh Nặc Băng bắt đầu tìm tòi thẻ luật sư để chứng minh.

Lời nói Lãnh Nặc Băng tựa hồ trở nên nhẹ nhàng hơn, khẩu khí cũng ôn hòa rất nhiều, như là một người, mà không phải một cái khối băng.

Nhưng tìm nửa ngày cũng không tìm được. Chỉ thấy cô 1 phút còn tràn đầy tự tin, tiếp theo giây sau giống như là bị sương đánh cả tím. Trên mặt hiện lên sự mất mát.

”Tôi quên đem theo.”

Lãnh Nặc Băng ngẩng đầu, con ngươi xinh đẹp kèm theo bộ dáng đáng thương, như nước trong veo, làm cho người ta nhìn thoáng qua sẽ không nhẫn tâm ở đó mà trách cứ.

Nam Cung Tước cũng không biết thần kinh mình thế nào mà lại không chấp nhất, cư nhiên không có quở trách cô gái này, mà là nhìn bộ dáng của cô rất muốn cười. Nhưng giây tiếp theo Nam Cung Tước cười không nổi, bởi vì hắn thật sự rất muốn giết người.

”Nôn~, nôn~.”

Lãnh Nặc Băng khổng chế không được cái dạ dày đang sóng cuộn biển gầm này. Dem Nam Cung Tước trở thành rác nháy mắt liền buồn nôn gì đó phun hết lên người Nam Cung Tước.

Lãnh Nặc Băng đột nhiên cảm thấy vui sướng vô cùng, phun hết về phía trước, chậm chậm bám vào người Nam Cung Tước.

Cảm giác được y phục của mình bắt đầu ẩm ướt, Nam Cung Tước vẻ mặt hấn tuyền, mới vừa rồi còn nói cô gái này dễ thương.

Hắn thật sự hoài nghi mình vừa rồi có phải hay không mất mủ, cư nhiên lại nghĩ cô gái này dễ thương, quả thực là đáng giận!

Nam Cung Tước phẫn nộ, nói với Lãnh Nặc Băng.

”Cô, này, thật, đáng, ghét.”

Nam Cung Tước nghiêng răng nghiêng lợi, nói mỗi một chữ đều hận không thể giết cô gái trước mặt, con ngươi lạnh lùng tản ra tia sát ý mãnh liệt.

Nhìn đến cô gái nằm trên mặt đất còn không đứng lên, Nam Cung Tước vẫn chưa hết giận, tiến lên kéo áo Lãnh Nặc Băng, túm Lãnh Nặc Băng đứng lên, đối diện với mình.

Đôi mắt Lãnh Nặc Băng đen tuyền, vừa rồi Nam Cung Tước nhìn chăm chăm, còn bị đẩy sang một bên. Lãnh Nặc Băng mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn gần khuôn mặt đang phẫn nộ của Nam Cung Tước.

Nam Cung Tước nhìn đôi mắt đẹp, thoáng chốc đã bị hấp dẫn quên đi việc giáo huấn cô. Hắn hình dung đôi mắt đen ấy. Nếu như nói đôi mắt Nam Cung Tước là vạn trượng vách núi đen sâu không thấy đáy, như vậy đôi mắt trong như nước này giống như là sao trên trời sáng rực.

Không, cho dù đem so sánh ánh mắt kia với những cô gái khác thì cô vạn phần xinh đẹp hơn rất nhiều.

Ánh mắt kia như một loại yêu nghiệt tản ra mê người, mặc cho ai nhìn thoáng qua đều kim lòng không được bị hấp dẫn.

Một trận tanh hôi truyền đến, làm cho Nam Cung Tước lập tức liền tỉnh táo lại. Cúi đầu nhìn đến bản thân mình thật là bẩn, Nam Cung Tước cảm giác dạ dày đang sôi trào.

Ngẩng đầu nhìn tên đầu sỏ gây nên, lúc này đã là nhắm mắt lại rồi.

Cô gái này thật là cực kỳ kỳ quái, mọi cô gái không phải đều hi vọng đem khuôn mặt xinh đẹp trưng ra sao? Mà cô gái này lại vừa vận tương phản, đem cái xinh đẹp nhất kia che lấp đi. Chỉ nhìn thấy được ánh mắt đen lay láy kia, chốc lát sự mỉa mai lại hiện lên.

Thật sự là chịu không nổi bộ quần áo đang mặc lại không ngừng truyền đến mùi hôi thối, hắn Nam Cung Tước cũng vô cùng thích sạch sẽ. Vác cô lên vai, Nam Cung Tước lúc này không muốn thương hương tiếc ngọc nữa, một tay ôm Lãnh Nặc Băng tiến đến thang máy.

Trên tầng 15 là phòng chuyên dụng nghỉ ngơi của Nam Cung Tước. Bình thường Nam Cung Tước nếu ở trong này đều là uống rượu rồi tới nghỉ ngơi, cho nên trong phòng tầng 15 này sẽ có phòng tắm rửa.

Thang máy đến tầng 15, Nam Cung Tước liền đi nhanh hướng gian phòng của mình. Bởi vì hắn thật sự là chịu không nổi cái mùi đang bốc lên từ thân thể mình. Nhìn tên đầu sỏ gây nên này lại là một cô gái, bộ dạng lúc ngủ so với lúc này không giống một chút gì, Nam Cung Tước trong lòng thật là hận a.

Hắn cũng không biết mình tại sao lại đem cô gái này mang đến nơi này, chính là theo bản năng nghĩ như vậy, liền hành động rồi. Ở đây, cho tới bây giờ vốn chưa có sự xuất hiện của một cô gái nào.

Mở cửa phòng ra, Nam Cung Tước liền một phen ném cô tới cái giường lớn mềm mại kia. Nam Cung Tước lập tức chui vào phòng vệ sinh. Theo sau liền nghe thấy trong phòng vệ sinh truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Nam Cung Tước cời tây trang liền ném tới thùng rác bên cạnh. Một bộ quần áo xa hoa như vậy có giá trị hai ba mươi vạn, cứ thế bị vứt bỏ rồi.

Một lát sau, Nam Cung Tước tắm rửa xong, từ phòng tắm đi ra. Bên hông có một cái khăn tắm vẩy quanh, che đi nơi quan trọng nhất. Hai tay không ngừng vò vò mái tóc ẩm ướt kia.

Đôi mắt trong suốt cùng với khuôn mặt anh tuấn của Nam Cung Tước, từng giọt nước còn sót lại lăn từ trên cằm rồi xuống ngực. Giọt nước lăn dài trên khuôn ngực lực lưỡng đến cơ bụng săn chắc 6 múi, duỗi một hồi sau đó liền tiến xuống phía dưới, cho đến khi không nhìn thấy nữa liền thấm vào khăn tắm ẩm ướt.

Sau một hồi Nam Cung Tước cảm giác không kiên nhẫn được nữa, ném khăn mặt trong tay xuống liền đi đến giường lớn.

Nằm ở trên giường, Lãnh Nặc Băng cảm giác cả người đều rất nóng, không ngừng vịn vịn thân thể chính mình. Bởi vì Lãnh Nặc Băng quá lộn xộn, nên váy đỏ sớm đã bị cô làm cho cuốn khúc đến phần eo.

Thân trên cũng bị Lãnh Nặc Băng vịn vịn, quần áo nút thắt đều rơi xuống vài cái.

Nam Cung Tước từ phòng tắm hướng chiếc giường đi đến, liền nhìn thấy tình cảnh như vậy. Nam Cung Tước lại nhìn đến bộ ngực phập phồng trong áo ngực đen của Lãnh Nặc Băng. Hạ thân cô chột lộ cảnh xuân, Nam Cung Tước nhìn không xót cái gì.

Nhìn đến một bộ quốc sắc sinh hương* như vậy, Nam Cung Tước có thể rõ ràng cảm giác mình bụng dưới căng thẳng. (quốc sắc sinh hương tạm dịch là những nơi đẹp nhất của người con gái)

Nam Cung Tước đi đến trước Lãnh Nặc Băng, nhìn Lãnh Nặc Băng tùy ý nằm ở trên giường, đem cơ thể co rúm lại. Lúc này Nam Cung Tước mới chú ý tới, khuôn mặt Lãnh Nặc Băng, khi ngủ càng thêm đáng yêu. Như một đứa trẻ con vô hại.

Đột nhiên, Lãnh Nặc Băng chau mày, lông mi khẽ run, miệng không ngừng khóc rống hô:

”Cha ~, mẹ ~, con thật sự rất nhớ hai người! Hai người vì sao không mang theo con cùng đi, cùng đi. Cha ~, mẹ.”

Những lời than thở dần nhỏ lại, Nam Cung Tước nghe không rõ ràng. Chỉ nghe Lãnh Nặc Băng bị thống gọi cha mẹ, tâm Nam Cung Tước đột nhiên đau xót.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được cô rất bị thương, đau khổ. Như một sự sợ hãi, run rẩy cùng bất lực. Rốt cuộc cô gái này đã trải thời thơ ấu như thế nào, nhìn cô cứ ngủ như vậy thật sự không nỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đêm Say Rượu (Phần 2)

Nam Cung Tước từ phòng tắm bước ra đi về phía giường, liền nhìn thấy bộ ngực phập phồng trong áo ngực đen của Lãnh Nặc Băng. Cơ thể cô lộ cảnh xuân, Nam Cung Tước nhìn không xót cái gì.

Nhìn đến một bộ quốc sắc sinh hương như vậy, Nam Cung Tước có thể rõ ràng cảm giác bụng dưới mình căng thẳng.

Nam Cung Tước đi đến trước Lãnh Nặc Băng, nhìn Lãnh Nặc Băng tùy ý nằm ở trên giường, đem cơ thể co rúm lại. Lúc này Nam Cung Tước mới chú ý tới, khuôn mặt Lãnh Nặc Băng, bởi vì ngủ càng có đáng yêu. Như một đứa trẻ con vô hại.

Đột nhiên, Lãnh Nặc Băng chau mày, lông mi khẽ run, miệng không ngừng khóc rống hô:

”Cha ~, mẹ ~, con thật sự rất nhớ hai người! Hai người vì sao không mang theo con cùng đi, cùng đi. Cha ~, mẹ.”. Tiếng khóc như bị kiềm chế và run rẩy.

Những lời than thở dần nhỏ lại, Nam Cung Tước nghe không rõ ràng. Chỉ nghe Lãnh Nặc Băng bị thống gọi cha mẹ, tâm Nam Cung Tước đột nhiên đau xót.

Hắn có thể rõ ràng cảm giác được cô rất bị thương, đau khổ. Như một sự sợ hãi, run run cùng bất lực. Rốt cuộc cô gái này đã trải thời thơ ấu như thế nào, nhìn cô ngủ say như vậy thật sự không nỡ.

Lãnh Nặc Băng nhắm chặt đôi mắt đẹp ấy, lông mi xoắn khê rung động. Nơi khóe mắt còn sưng đỏ và đọng lại vài giọt nước mắt. Hắn thật sự rất muốn hiểu thật sự trong lòng cô gái này đang nghĩ gì.

Nhìn mắt Lãnh Nặc Băng vẫn còn sưng đỏ, còn có bộ dáng sợ hãi kia, Nam Cung Tước không biết như thế nào sai lại càng sai. Cúi người, tiến lên, hôn nhẹ vào khóe mắt còn đọng giọt lệ ấy, hắn chỉ muốn cho cô một chút an ủi thôi.

Nam Cung Tước đang định đứng dậy, liền nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của Lãnh Nặc Băng kiều diễm ướt át lúc này khê nhếch, giống như màu đỏ au của cây anh đào, như muốn mời mọc người ta thưởng thức. Trong lòng nghĩ như vậy, Nam Cung Tước quả thực làm liền.

Cúi người xuống, đầu lại gần hơn, Nam Cung Tước đầu tiên giơ tay xoa dịu nơi chân mày Lãnh Nặc Băng đang nhíu lại, hẳn không biết mình vì sao lại không thích nhìn thấy bộ dáng của cô như vậy trước mặt mình.

Đôi môi mọng khêu gợi đang là lướt trên đôi mắt của Lãnh Nặc Băng. Hắn lại hôn tiếp tục tới cánh môi mềm mại của cô sau đó lại vuron lưỡi dài dạo qua hàm răng của cô. Bởi vì Lãnh Nặc Băng môi khê nhếch, cho nên Nam Cung Tước không cần vất vả mà đánh thẳng vào phá phủ Hoàng Long*. (đánh phá phủ Hoàng Long ở đây hiểu là đánh vào điểm yếu của kẻ địch // Phủ Hoàng Long: đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc)

Nam Cung Tước không ngừng dùng lưỡi đảo qua khoang miệng Lãnh Nặc Băng. Vốn chỉ là muốn lướt qua nhưng càng hôn Nam Cung Tước lại càng không khống chế được mình, càng muốn hôn sâu nữa. Từ hôn nhẹ nhàng nơi cánh môi đến hôn thật sâu như hút hết sinh lực của người đối diện.

Không ngừng dầy vò đôi môi ấy. Nam Cung Tước nhắm mắt lại toàn tâm toàn ý hôn Lãnh Nặc Băng.

Nam Cung Tước tự nhận chính mình không phải Liễu Hạ Huệ, bên cạnh là cực phẩm nữ nhân đang nằm làm sao có thể không chạm vào, không làm vậy chứng minh hẳn không phải nam nhân. Hơn nữa Nam Cung Tước từ trước đến nay không bao giờ bạc đãi bản thân, hẳn muốn làm cái gì thì sẽ làm cho bằng được.

Lãnh Nặc Băng vốn đang ngủ ngon, đột nhiên cảm giác mình hít thở khó khăn, thở hỗn hển. Cái loại cảm giác này giống như là người đang bị chết đuối, không được hô hấp. Lông mày cong không tự giác nhíu lại, đôi mắt dần mở ra.

Lãnh Nặc Băng cảm giác mình như bất tỉnh, hít thở không được mà chết rồi. Nhìn thấy Nam Cung Tước đang nằm trên người mình, ánh mắt trở nên lợi hại, liền hướng Nam Cung Tước đánh tới.

Đôi tay nhỏ bé đánh vào cơ bụng cứng ngạnh của Nam Cung Tước giống như là hươ tay múa chân. Lãnh Nặc Băng lại mở to mắt, mình tại sao trở nên không có một chút khí lực như vậy. Giơ tay nhắc chân đều vô lực. Lấy công lực của mình đánh hắn thì phải choáng váng mới đúng.

Nam Cung Tước nhắm mắt lại cảm giác được người ở dưới đang náo loạn, mở con ngươi đen ẩn chứa ý cười nhìn Lãnh Nặc Băng dưới thân. Lãnh Nặc Băng không ngừng vừa đánh vừa đẩy Nam Cung Tước, khuôn mặt nhỏ nhắn bối vì không có được hô hấp mà trở nên hồng vô cùng.

Đôi mắt đẹp kia thất kinh nhìn Nam Cung Tước. Nam Cung Tước nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Lãnh Nặc Băng, biết đó là vì nộ hôn khi nãy tạo thành. Cuối cùng dùng lưỡi quét sạch cánh môi mềm mại của Lãnh Nặc Băng, Nam Cung Tước lưu luyến không muốn rời đôi môi đỏ mọng của Lãnh Nặc Băng.

Một sợi chỉ bạc theo Nam Cung Tước rời đi cánh môi Lãnh Nặc Băng mà xuất hiện. Nam Cung Tước nhìn Lãnh Nặc Băng cười tà. Như là một đứa nhỏ đáng yêu đang ăn vụng kẹo đường. Nam Cung Tước cười như kích thích hai mắt của Lãnh Nặc Băng, không ngừng giãy giụa, la lối Nam Cung Tước.

”Anh đứng lên.” Bởi vì cô họng khàn khàn, những lời này bị Lãnh Nặc Băng nói như là đang làm nũng!

Lãnh Nặc Băng không ngừng đẩy người Nam Cung Tước ra, nhưng cho dù là dùng hết toàn bộ sức lực, Lãnh Nặc Băng phát hiện mình vẫn không thể động được Nam Cung Tước.

Lãnh Nặc Băng nổi cáu, như thế nào lại thời khắc mấu chốt bản thân không có khí lực.

Lãnh Nặc Băng mặc dù bị Nam Cung Tước hôn đến tỉnh, nhưng thần trí vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, lúc này vẫn còn nghe mùi rượu, ý chí mơ màng.

Nam Cung Tước không nói gì, mắt chứa ý cười tiếp tục nhìn Lãnh Nặc Băng lúc này đang dùng sức di chuyển thân mình. Hạ thấp người, cúi đầu, Nam Cung Tước ghé vào bên tai Lãnh Nặc Băng, giọng trầm thấp như một loại mê người nói:

”Vừa rồi ở dưới lầu tôi cho cô rời đi nhưng lúc đó cô không chịu rời đi. Hiện tại muốn rời đi thì đã chậm rồi.”

Nói xong Nam Cung Tước nhịn không được lại đùa giỡn Lãnh Nặc Băng một chút, nhẹ nhàng hôn vào tai Lãnh Nặc Băng. Lãnh Nặc Băng bởi vì cái hôn này của Nam Cung Tước mà rụt đầu.

Trong đầu không ngừng hồi tưởng lại vừa rồi Nam Cung Tước nói như thế, không để cho mình rời đi là có ý gì.

Ngẩng đầu, Lãnh Nặc Băng không hề sợ hãi ánh mắt sắc bén của Nam Cung Tước. Hung hăng nhìn Nam Cung Tước, ý tứ muốn hắn thả mình ra. Lãnh Nặc Băng lúc này tự cho ánh mắt của mình vô cùng tàn nhẫn, nhưng trong mắt Nam Cung Tước lại xem như là đang mời gọi hắn.

Lãnh Nặc Băng càng không biết là, cô lúc này uống say làm ra loại ánh mắt đó, căn bản là tàn nhẫn thì không thấy, nhưng thật ra lại chọc người thương yêu nhiều hơn. Nam Cung Tước vẫn như cũ mắt chứa ý cười.

Rất nhanh Lãnh Nặc Băng định buông tha ánh mắt kia chuyển về phòng thủ đôi môi anh đào của mình. Nhưng chưa kịp phản ứng, đã bị người đàn ông chiếm đoạt. Lãnh Nặc Băng không ngừng giãy dụa, nhưng toàn thân đã không còn khí lực, Lãnh Nặc Băng chỉ có thể nhìn Nam Cung Tước ở trên người của mình muốn làm gì thì làm. Cuối cùng không hề giãy dụa.

Lãnh Nặc Băng không biết mình là uống rượu mà sức lực yếu đi, thế nhưng sâu thẳm trong tâm không muốn tiếp tục giãy dụa. Nam Cung Tước nhìn Lãnh Nặc Băng không giãy dụa nữa, trong đôi mắt ý cười càng thêm thâm tình. Nhìn kỹ còn có một sắc thái say mê ham muốn!

Nam Cung Tước cảm thấy hôn môi Lãnh Nặc Băng vẫn chưa đủ, hai tay liền thăm dò vào bên trong áo Lãnh Nặc Băng. Môi vì thế cũng thực hiện thao động tác đó, càng ngày càng đi xuống phía dưới, đảo qua chiếc cằm mượt mà của Lãnh Nặc Băng, cắn cổ trắng nõn, xương quai xanh, đi tới chỗ ngọn núi cao ngất kia.

Một hồi sau, Nam Cung Tước liền đem quần áo Lãnh Nặc Băng cởi sạch sẽ. Chỉ thấy Lãnh Nặc Băng toàn thân trần trụi nằm dưới thân Nam Cung Tước. Lúc này đôi mắt Nam Cung Tước sớm đã bị dục vọng che lấp tất cả.

.....

Sự cổ ngoại ý muốn, nơi dục vọng kia dính đầy máu, một tia kinh ngạc hiện lên.

”Xử nữ?”

Trách không được vừa rồi ngay cả hôn môi còn không thờ nổi. Cau mày nhìn người nằm ở dưới thân, bộ dáng Lãnh Nặc Băng rất thống khổ, Nam Cung Tước không để ý đến, tiếp tục động tác của mình. Phóng lao thì phải theo lao không thể kiềm chế được nữa, hơn nữa tư vị của cô còn cực kỳ hấp dẫn!

Bất quá Nam Cung Tước nghiệm chứng rằng ở thời khắc kia Lãnh Nặc Băng là xử nữ, hẳn đều không có chú ý tới mình là vui vẻ cỡ nào. Đêm này nhất định là sẽ một đêm điên cuồng mê loạn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đêm Say Rượu 3

Sáng sớm, một vài tia nắng ấm áp rơi vào trong phòng. Đồng thời cũng lướt qua đôi nam nữ đang quấn quýt lấy nhau trên giường.

Cảm nhận được tia nắng chói mắt chiếu rọi ở trên mặt mình, Lãnh Nặc Băng đầu tiên là khóa chặt mày, rồi sau đó mới chậm rãi mở ra đôi mắt long lanh xinh đẹp của mình

Mở mắt ra liền nhìn thấy một khung cảnh xa lạ, trong đôi mắt lạnh lùng luôn bình tĩnh bỗng hiện lên chút kinh ngạc sau đó lại quay về bình tĩnh, như là trong mắt cô chưa bao giờ lộ ra chút kinh ngạc vừa rồi. Đây là một loại thói quen, thói quen gặp bất cứ chuyện gì cũng không xao động.

Thần nhiên nhìn lướt qua hoàn cảnh trong phòng. Thu hồi ánh mắt tuần tra, cúi đầu nhìn thân thể trần truồng của mình, lại cảm thấy phía sau mình từng hơi thở nóng rực phun lên chiếc lưng trần của mình, đứa ngốc cũng biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Khẳng định không phải là đắp chăn bông tình khiết nói chuyện phiếm.

Thật sự đúng là uống rượu hỏng việc. Không nghĩ tới trong đời của cô lần đầu tiên uống rượu liền gây ra một việc như vậy. Sau này cô nhất định sẽ không uống rượu.

Đứng dậy, Lãnh Nặc Băng nghĩ đã phải nên mặc quần áo rồi đi. Ngay cả người cùng mình một đêm tình tối hôm qua cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái.

Màng trinh mà thôi, cô cũng không thèm để ý. Cô cũng không quá đặt nặng vấn đề đó.

Lãnh Nặc Băng đứng lên khỏi chiếc giường to đùng kia, cũng không hề chú ý tới cánh tay đang khoát lên bên hông mình. Bởi vì Lãnh Nặc Băng đứng bật dậy, cánh tay rất nhanh đã bị rút mạnh xuống một bên.

Mà chủ nhân của nó cảm nhận được cánh tay chấn động, mày kiếm nhíu chặt, đôi mắt chim ưng sắc bén rất nhanh liền mở ra.

Vừa tỉnh lại Nam Cung Tước liền nhìn đến phía sau lưng trần trụi của Lãnh Nặc Băng ngồi ở trên giường. Nhìn làn da trắng nõn nà như tuyết không chút tí vết đã bị mình in lên vô số vết hôn.

Mày kiếm khóa chặt lập tức sung sướng giãn ra.

Tối hôm qua không để ý cô gái này là lần đầu, Nam Cung Tước liền tục muốn cô nhiều lần. Hắn cũng không biết tại sao mình lại quan tâm si mê đối này cô gái mới gặp lần đầu như thế.

Trên người của cô thật giống như có ma lực hấp dẫn, cực kì hấp dẫn hắn. Muốn hắn tiến vào chỗ vạn kiếp bất phục. Đứng dậy, Nam Cung Tước cùng

cô gái đối diện , lập tức rơi vào đôi mắt cực kì đậm đặc.

”Em tỉnh rồi à, tối hôm qua anh không làm em đau chứ?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Nam Cung Tước liền hối hận. Không biết mình đang làm gì thế này, chẳng lẽ mình đang quan tâm cô ấy hay sao? Chẳng qua chỉ là tình một đêm mà thôi, mọi người đều theo nhu cầu.

Tại sao mình nhắc tới làm gì, cô ấy cũng đâu phải là gì của mình. Vừa nghĩ đến đây, đôi mắt tuần tú vốn ảm áp lập tức liền khôi phục lại vẻ lạnh lùng như hồ băng ngàn năm của dĩ vãng, thâm sâu không thấy đáy.

Ở bên kia, Lãnh Nặc Băng thế này mới nhìn chăm chú đến tướng mạo người đàn ông. Bên trong đôi mắt đậm đặc bắt gặp hiện lên một chút kinh diễm. Dù là xem qua vô số mỹ nam, sớm đã đối với mỹ nam mất đi lực miễn dịch. Nhưng khi mắt Lãnh Nặc Băng đầu tiên nhìn đến người đàn ông này vẫn là sẽ bị bộ dạng tuần tú của hắn làm cho thất thần.

Có thể dùng từ ngữ gì để miêu tả được sự tuần tú của người đàn ông trước mắt đây?

Với khuôn mặt như được điêu khắc bởi những người thợ tài hoa nhất. Nhất là ngũ quan được thể hiện một cách khéo léo chứng tỏ sự ưu ái của trời cao dành cho hắn hấp dẫn ánh mắt. Cô nghĩ rằng dù là bất cứ người phụ nữ nào khi nhìn đến gương mặt yêu nghiệt như thế này đều sẽ không thể kiềm chế mà bỏ nhào đến.

Nhất là ánh mắt kia, thâm thúy mà hữu thần, giống như nam châm hấp dẫn thật sâu .

Lãnh Nặc Băng rất nhanh đã thu hồi ánh mắt của bản thân. Trừ bỏ một chút kinh diễm bên ngoài, Lãnh Nặc Băng cũng không hề biểu đạt quá nhiều suy nghĩ.

Nam Cung Tước chú ý tới một chút kinh diễm trong mắt của cô gái, nhưng ngoài thất thần thoáng chốc. Cô gái lại khôi phục bình tĩnh. Cặp mắt long lanh đậm đặc kia cực kì bình thản như trước mắt chưa hề xảy ra chuyện gì

Trong mắt Nam Cung Tước hiện lên một tia khó hiểu. Cô gái như thế cùng cô gái của cùng tối hôm qua quả thực là tưởng như hai người.

”Cô gái, tại sao em không nói nói?”

Nam Cung Tước cất tiếng hỏi nhưng cô gái kia vẫn không trả lời. Nam Cung Tước cảm thấy mình như bị người ta không thèm để mắt đến, loại cảm giác này thật là cực kỳ khó chịu đến chết tiệt. Trầm mặc chốc lát, Lãnh Nặc Băng mới nói:

” Anh là ai?”

Đôi mắt bình tĩnh chống lại đôi mắt hung ác của Nam Cung Tước nhưng không có một tia sợ hãi. Bởi vì bị Nam Cung Tước hỏi phiền , Lãnh Nặc Băng mới mở miệng nói một câu như vậy.

Hắn là ai, đối với cô mà nói cũng không quan trọng. Nhưng hai người lần đầu tiên gặp mặt, ở trong ấn tượng của Lãnh Nặc Băng là lần gặp mặt đầu tiên. Bởi vì chuyện tối hôm qua đối với Lãnh Nặc Băng mà nói là hoàn toàn không nhớ gì cả.

Cũng không thể vừa mở miệng liền hỏi, tối hôm qua chúng ta đã xảy ra chuyện gì? Những lời này không cần hỏi, Lãnh Nặc Băng cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Cho nên suy nghĩ qua đi, Lãnh Nặc Băng chỉ là thản nhiên hỏi một câu Anh là ai?

Anh là ai? Thực hiển nhiên Nam Cung Tước rất là bất mãn đối với cô gái vừa mở miệng thì chỉ là những lời này. Mày không tự giác liền cau lại thật chặt

Đôi mắt đen lạnh lùng sắc bén nháy mắt đã tràn ngập tức giận.

Vốn hai người triền miên một đêm, cô gái hỏi như vậy thực bình thường, nhưng Nam Cung Tước vẫn rõ ràng cảm giác được cô gái đó đang không kiên nhẫn, những lời này rõ ràng chỉ là đang ứng phó với mình.

Hơn nữa lúc này cảnh này, hai người bọn họ đều trần truồng ngồi trên giường, cho dù cô đã không có trí nhớ của tối hôm qua, cũng có thể biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng theo ánh mắt của cô gái này thì hoàn toàn không hề nhìn ra bất cứ biểu hiện gì khác, trừ bỏ lạnh lùng chính là lạnh lùng. Cô không phải nên giống như những người phụ nữ khác, muốn hắn phụ trách sao? Sau đó gắt gao dây dưa quần quýt lấy hắn? Vì sao lại lạnh lùng với hắn như thế?

Bởi vì phần nộ, nên những lời nói ra khỏi miệng của Nam Cung Tước nháy mắt liền thay đổi khẩu khí vốn có, mắt híp lại, liếc Lãnh Nặc Băng, sau đó liền mở miệng nói:

”Tối hôm qua là anh là người tình của em, bây giờ à? Có cần nghiên cứu thêm không?”

Nam Cung Tước cố ý nói như vậy, đơn giản chỉ là nhắc nhở cô gái tối hôm qua bọn họ cái gì cũng đã làm. Mà hắn nói hiện tại sao? Đơn giản chính là muốn nói cho cô gái biết, nếu em muốn quan hệ của chúng ta tiếp tục như vậy thì anh sẽ không để ý.

Bởi vì Nam Cung Tước cho tới bây giờ đều là cao ngạo, cho nên muốn hấn cùng cô bảo trì quan hệ tình nhân, thì cũng nhất định phải là do đề suất Lãnh Nặc Băng trước. Bởi vì hấn hiện tại phát hiện, hấn có chút... Mê luyến thân thể của cô rồi.

”Tôi hôm qua tôi uống say, chúng ta đều là người trưởng thành, chuyện tôi hôm qua cứ coi như chưa từng xảy ra.”

Lời nói lạnh như băng từ đôi môi đỏ mọng kiều diễm ướt át của Lãnh Nặc Băng bay ra. Cô không phải không nghe hiểu ý tứ ẩn bên trong của Nam Cung Tước. Chỉ là cô cảm nhận được sự nguy hiểm phát ra từ người đàn ông bên cạnh, cô cảm thấy cô vẫn là né tránh thì tốt hơn.

Người đàn ông này nhất định không phải nhân vật đơn giản. Với bề ngoài anh tuấn phi phàm, cùng với khí phách ẩn chứa bên trong, và ánh mắt quan sát người khác như một bậc đế vương từ trên cao nhìn xuống đó, vừa nhìn đã biết đây là loại người cực kì phiền toái. Cô cũng không muốn tìm phiền toái cho mình, cô còn có rất nhiều chuyện cần từ mình đi làm.

Nếu lúc này Nam Cung Tước biết được Lãnh Nặc Băng đem chính mình trở thành là một phiền toái, nhất định sẽ tức giận đến nổ tung.

”Không từng xảy ra?”

Nam Cung Tước có chút ngạc nhiên. Đôi mắt chim ưng sắc bén hiện lên một tia kinh ngạc. Chẳng lẽ cô gái này đang chơi trò lật mềm buộc chặt? Nhưng nhìn về mặt cùng ánh mắt của cô gái rõ ràng đang nói cho Nam Cung Tước biết, tôi không muốn có chút liên quan gì đến anh!

Cô gái này thật sự chính là động vật hiếm có trên thế giới. Minh cũng đã cất giọng mời gọi uyển chuyển như vậy, cô ấy lại dám cự tuyệt mình.

Rốt cuộc cô ấy có biết vị trí bên người hấn là bao nhiêu phụ nữ muốn hay không. Cho dù là một tình nhân nhỏ không có danh phận, cũng có không biết bao nhiêu cô gái tranh nhau đến vỡ đầu để đoạt lấy. Mà cô gái kia lại liếc cũng không thèm. Hấn thật sự muốn bỏ đầu của cô gái bình tĩnh đạm mạc trước mắt ra xem thử cấu tạo bên trong là gì.

Hơn nữa cô gái hôm nay cùng cô gái quyến rũ của tôi qua thực sự rất không giống nhau. Ngoài hình dáng giống nhau, địa phương khác thì lại không hề giống, vô luận là khí chất phát ra hay là ánh mắt đều đã thay đổi một trời một vực

Rõ ràng chính là cùng một người vì sao lại làm cho người ta cảm giác khác biệt đến như vậy?

Cô gái của tôi hôm qua rất đáng yêu, ánh mắt thực trong suốt thực thanh thuần, giống như là một tiểu tinh linh không ranh thế sự. Mà cô gái của hôm nay, toàn thân đều tản ra khí chất mỉa mai hoặc quyến rũ. Hơn nữa ánh mắt quá mức bình tĩnh, cùng cô gái có sợ hãi, sẽ khóc náo loạn, bắt lực của tôi qua hoàn toàn là hai người.

Nam Cung Tước rất cẩn thận nghiêm túc nhìn chăm chăm cô gái trước mắt, tôi hôm qua rốt cuộc là do mình mộng du, nhìn lầm, hay là cô gái trước mắt là người có tính cách tâm thần phân liệt. Hoặc là chính mình tôi hôm qua mất trí nhớ rồi?

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Anh Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: Đêm Say Rượu (Bốn)

Vô số dấu chấm hỏi nhộn nhạo ở trong đầu Nam Cung Tước, thế cho nên Nam Cung Tước cứ nhìn chăm chăm vào Lãnh Nặc Băng một thời gian thật dài mà không biết. Lãnh Nặc Băng bị ánh mắt Nam Cung Tước nhìn chăm chăm vào mình, cảm giác rất không thoải mái. Đạm mạc phun ra một câu:

”Tôi không cần anh phụ trách?”

Người đàn ông như vậy hấn là bị rất nhiều người phụ nữ dây dưa. Hấn cho là mình đang chơi trò lật mềm buộc chặt? Sợ người đàn ông trước mặt cho là mình đang chơi trò lật mềm buộc chặt, cho nên Lãnh Nặc Băng lập tức lên tiếng giải thích.

Đôi mắt cô khi nhìn người đàn ông tràn ngập chân thành! Chính là hi vọng người đàn ông hiểu được mình thật lòng muốn cùng anh ta phải sạch quan hệ. Sẽ không quấy rầy quẩn quýt lấy hấn. Nhưng nghe được lời nói của Lãnh Nặc Băng, tức giận trong mắt Nam Cung Tước chỉ có tăng không giảm.

Cô gái này rốt cuộc là có ý gì, chẳng lẽ mình thật sự làm cô ấy chường mắt như vậy sao? Không phải chỉ một, mà là đã ba lần cự cự tuyệt mình.

Hấn sống 29 năm cũng không từng gặp loại phụ nữ trong vòng một ngày cự tuyệt hấn nhiều như vậy. Đôi mắt sắc bén khép hờ, nhìn đối diện cô gái tàn nhẫn ra hơi thở nguy hiểm:

”Không cần anh phụ trách?”

Nam Cung Tước nghiêng răng nghiêng lợi lặp lại.

Nam Cung Tước cũng không biết tại sao mình lại tức giận như vậy. Trước kia nếu những cô gái kia dây dưa mình, hẳn sẽ rất phiền não. Nhưng cô gái trước mặt cô ấy không dây dưa mình, khiến cho hắn càng thêm phiền não, chẳng lẽ mị lực của hắn đã giảm xuống.

Hay là người phụ nữ trước mặt đã bị cận thị nặng đến mức không thấy đường, nên hoàn toàn không nhìn ra được mị lực của hắn đến mức nào, khí chất cao quý và tuấn tú đến mức nào?

Nam Cung Tước thậm chí muốn lập tức bước đến trước mặt cô gái đó, kéo căng mắt cô lên để cô nhìn anh cho thật kỹ, sau đó lớn tiếng nói với cô: Cô gái, bây giờ có thấy người tình của em tuấn tú quyến rũ đến mức nào chưa, em còn không chịu bỏ nhào vào lòng anh!

Ngay cả chính Nam Cung Tước đều bị chính ý tưởng trong đầu mình làm cho hoảng sợ. Không biết hắn đã bị gì thế này. Làm sao có thể có ý tưởng ngay thơ như thế, là Nam Cung Tước bá đạo, tàn nhẫn kia sao? Chẳng lẽ thật sự đã trúng tà cô gái này rồi. Chỉ là một đêm tình mà thôi, người ta không quán quýt lấy người, người hắn phải nên vui mừng mới đúng

”Em thế này là bội tình bạc nghĩa! ?”

Vốn Nam Cung Tước cũng đã nghĩ thông suốt, nhưng lời nói đến bên miệng lại thay đổi. Rõ ràng là tư tưởng cùng đầu óc không hề có sự liên kết nào. Nghĩ là nghĩ thế, nhưng lời ra khỏi miệng lại là chuyện khác

“.....”

Lãnh Nặc Băng cũng không hề lập tức mở miệng nói chuyện, chỉ bình thản nhưng khi đôi mắt long lanh nhìn sang hướng Nam Cung Tước thì đã hơn một tia khó hiểu.

Cô không biết tại sao người đàn ông lại nói ra loại lời nói này. Y theo khí chất cả người hắn phát ra, hẳn vốn không phải là người thường.

Loại thiên chi kiêu tử như vậy hẳn là rất không thích người phụ nữ khác quán quýt lấy hắn, nhưng chính mình cũng đã cho hắn thấy lập trường của mình lần nữa, nhưng người đàn ông này lại thủy chung vẫn luôn dây dưa không buông, làm cho người ta xem không hiểu.

Hơn nữa y theo tính tình của người đàn ông này, mình đã nói đến tình trạng này, người đàn ông cao ngạo như vậy vì sao lại.....

Trong lúc nhất thời Lãnh Nặc Băng có chút xem không hiểu người đàn ông trước mặt. Nam Cung Tước nhìn thấy ánh mắt tò mò của Lãnh Nặc Băng đưa đến, nháy mắt liền đỏ mặt

Sống 29 năm, Nam Cung Tước vẫn là lần đầu tiên đỏ mặt, lại còn là ở trước mặt của một cô gái. Kỳ thật câu nói vừa rồi mới nói ra khỏi miệng hắn đã liền hối hận, tại sao mình lại nói ra loại lời nói như thế.

Nhưng khi nhìn đến cô gái vẫn lạnh lùng im lặng trước sau như một, Nam Cung Tước lại có chút nổi giận, không phải em muốn phủi sạch quan hệ với tôi sao?

Vậy tôi nhất định sẽ không cho em được như ý. Cho tới bây giờ đều là Nam Cung Tước tôi không đá người khác, người khác đừng hòng đá tôi, tư tưởng cực đoan của chủ nghĩa đàn ông của bạn Nam Cung Tước lại bắt đầu quấy phá rồi!

Nếu Lãnh Nặc Băng sớm một chút biết người đàn ông này chính là thích cùng người đối nghịch, thì ngay từ đầu cô nhất định sẽ tựa như những cô gái khác quán quýt lấy người ông này, như vậy người đàn ông này hẳn là sẽ rất chán ghét bảo cô cắt đứt. Nhưng trên đời này vốn không có chữ nếu, và vì thế đã định kiếp này cô và Nam Cung Tước đã phải dây dưa nhau đến trọn đời.

”Tôi hôm qua rõ ràng chính là em cứng rắn túm anh đến khách sạn thuê phòng, bây giờ em muốn bỏ anh mà đi. Chẳng lẽ đây không phải bội tình bạc nghĩa sao?”

Nói thì cũng đã nói đến nước này rồi, Nam Cung Tước lúc này nói năng lưu loát như mây bay nước chảy sinh động tự nhiên, giống như thực sự chuyện đó đã từng diễn ra.

“.....”

Nghe được lời nói của Nam Cung Tước, Lãnh Nặc Băng lại trầm mặc rồi. Lần này Lãnh Nặc Băng không hề nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, mà là cúi đầu, đôi mắt to đen không ngừng xoay chuyển, ngầm nghĩ lời nói của hắn.

Không phải là do tối hôm qua mình thật sự uống nhiều quá, nên khi nhìn thấy người đàn ông có bộ dạng như yêu nghiệt nên đã cường bức hắn. Lãnh Nặc Băng phải thừa nhận người đàn ông trước mặt quả thật rất tuấn tú, thậm chí nếu đem so với những vị hoàng tử trong thần thoại còn đẹp trai hơn gấp trăm ngàn lần, hẳn quả thật có loại bản lãnh làm bất cứ người phụ nữ nào lâm vào điên cuồng! Chẳng lẽ mình cũng là một sắc nữ, nên khi vừa nhìn đến soái ca liền không chế không được bản thân, nên đã đem hắn cường bức?

Lãnh Nặc Băng không từng uống qua rượu, cho nên cũng không biết bản thân sau khi uống say sẽ là bộ dáng gì? Có khi nào sự thật lại đúng y như lời người đàn ông trước mặt nói không?

Nam Cung Tước nhìn khuôn mặt suy nghĩ mông lung của cô gái trước mặt, bên trong đôi mắt thâm trầm tràn đầy ý cười, hẳn rốt cục đã chiếm thế thượng phong rồi. Theo ánh mắt cô gái này đang nói, cô ấy hoàn toàn không nhớ những gì đã xảy ra tối qua.

Cho nên vô luận Nam Cung Tước thêm mắm thêm muối bàn lộng thị phi như thế nào, cô gái cũng chỉ có thể tin tưởng.

”Em không tin thì em tự xem đi?”

Vì chứng minh lời nói của mình có thể tin, Nam Cung Tước để sát vào trước mặt Lãnh Nặc Băng, đem vết xước nhỏ trên đôi môi mỏng của mình cho Lãnh Nặc Băng xem.

Đúng là vết xước nhỏ này là do Lãnh Nặc Băng cắn không sai, nhưng lại không phải giống như Nam Cung Tước nói. Tối hôm qua Nam Cung Tước vào lúc không ngừng chiếm đoạt Lãnh Nặc Băng, phát hiện Lãnh Nặc Băng là xử nữ, nhìn bộ dáng cô gái cau mày thống khổ, hắn muốn đưa môi đến hôn để trấn an cô.

Ai biết cô gái này bởi vì đau đớn nên há mồm liền cho hắn một ngụm.

”Còn có chỗ này nữa?”

Nam Cung Tước nói xong liền đem phía sau lưng của mình lộ cho Lãnh Nặc Băng xem. Chỉ thấy phía sau lưng của Nam Cung Tước có mười vết cào đồ thảm. Khi Nam Cung Tước nói lời nói dối này thì hoàn toàn không đồ mặt không thờ gập, giống như đó đã là sự thật vậy. Gạt người còn có thể nói tự nhiên như thế cũng chỉ có đại thiếu gia Nam Cung Tước nhà chúng ta mới có thể làm được thôi !

Những vết cào phía sau của Nam Cung Tước đều là bởi vì tối hôm qua Nam Cung Tước mãnh liệt, Lãnh Nặc Băng vô ý thức kim lòng không chịu cào trúng . Hơn nữa bởi vì những vết cào này, cũng kích thích Nam Cung Tước không ít! Nhưng Lãnh Nặc Băng làm sao nhớ rõ những chuyện này.

Nhìn đôi môi mỏng bị rách của hắn, rồi nhìn đến những vết cào xước ở phía sau lưng đập vào mắt, Lãnh Nặc Băng đúng là tin mình đã đem người đàn ông trước mặt cưỡng bức. Vừa nghĩ tới mình lại khát khao như thế, trong đôi mắt vốn bình thản cũng nhiễm một tia thẹn thùng.

Biết là mình đã cưỡng bức người đàn ông, như vậy cô nên làm như thế nào mới được đây? Trong lúc nhất thời Lãnh Nặc Băng cũng không nghĩ ra được biện pháp gì để giải quyết. Nhìn thấy vẻ mặt của cô gái, Nam Cung Tước biết cô gái đã là hoàn toàn tin tưởng lời của mình, lập tức nở nụ cười đắc ý, Nam Cung Tước để sát vào cô gái trước mặt, lại cười nói:

”Như vậy đi. Em không cần anh phụ trách, anh cũng không cần em phụ trách. Nhưng dù sao tối hôm qua là em ‘ cưỡng bức ’ anh, lời này nếu nói ra , Tước gia anh về sau làm sao còn mặt mũi sống ở thành phố này. Cho nên.”

Nam Cung Tước cố ý đem hai chữ cưỡng bức nhấn thật mạnh. Lời còn chưa dứt, chính là muốn nhìn xem phản ứng của cô gái trước mặt. Nàng lên đôi mắt sáng bình thản không chút gợn sóng, Lãnh Nặc Băng ý bảo Nam Cung Tước nói xong.

”Như vậy đi, chỉ cần em để cho anh cưỡng bức em vài lần, giữa chúng ta xem như huê nhau, em thấy thế nào?”

Nam Cung Tước cười tà, bên trong đôi mắt u ám tràn ngập tính kế. Ánh mắt tà ác không ngừng càn quét toàn thân Lãnh Nặc Băng.

Nhất là nghĩ đến thân thể mềm mại trắng hơn tuyết bên dưới lớp chăn bông kia thì Nam Cung Tước cũng đã cảm nhận được thứ gì đó bên dưới đũng quần của mình căng tràn sức sống

Lãnh Nặc Băng nghe được lời nói của Nam Cung Tước, không ngừng tự hỏi . Nếu như vậy là có thể cùng người đàn ông kia phải sạch quan hệ, thì không sao cả.

Dù sao tối hôm qua mình cũng cùng người đàn ông này làm tình, có thêm vài lần nữa thì cũng không sao

Hơn nữa còn là một người đàn ông yêu nghiệt như vậy, cô cũng không thua thiệt.

Lãnh Nặc Băng ngẩng đầu, đôi mắt sáng đậm mặc nhìn người đàn ông, nhẹ nhàng gật đầu một cái, đại biểu mình đã đồng ý rồi. Thấy cô gái đồng ý, ý cười của Nam Cung Tước càng sâu thêm. Giấy tiếp theo người đàn ông liền giống như sói đói bỏ nhào vào trên người cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đêm Say Rượu.

Nhìn người đàn ông đang hôn mình, Lãnh Nặc Băng loáng thoáng cảm thấy được mình đã bị tính kế, cô muốn nói ra khỏi miệng thế nhưng còn chưa kịp làm được đã bị đầu lưỡi hắn dây đưa quần quýt lấy lưỡi cô không ngừng. Hành động này nháy mắt đã ngăn cản ý định nói chuyện của cô.

Người đàn ông liêu lĩnh hôn lên đôi môi anh đào mà mình mơ tưởng đã lâu. Vừa rồi, khi cùng cô nói chuyện, thời điểm nhìn thấy cô lộ ra một mảnh lưng tuyết trắng, hắn cũng có chút không khác chế được mình, muốn bỏ nhào đến cô rồi. Hắn vẫn nghĩ chẳng qua do nhu cầu sinh lý mà thôi nên cũng không thực sự coi trọng. Nhưng thời điểm nhìn đến cô, hắn chợt phát hiện cả đầu mình đều là hình ảnh tối qua cùng cô triền miên. Chẳng lẽ, hắn cũng biến thành

loại động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.

Người đàn ông không ngừng khi hôn, khi liếm, khi mút lên đôi môi anh đào, mãi cho đến khi nó sưng đỏ không chịu được mới thôi. Tay hắn cũng không nhàn rỗi, không ngừng vuốt ve lên mỗi bộ phận nhạy cảm trên thân thể cô gái. Lãnh Nặc Băng bị nam nhân vuốt ve cực kì không thoải mái, cảm giác như cả người đều khô nóng khó nhin. Cụ thể cảm giác đó như thế nào, Lãnh Nặc Băng không thể dùng ngôn ngữ hình dung, chỉ có thể nói, vừa thoải mái lại khó nhin. Đây là cảm nhận mà trước giờ cô chưa từng trải nghiệm qua. Không muốn cho người đàn ông thấy được phản ứng của bản thân mình, Lãnh Nặc Băng cứ thế cắn chặt răng, một tiếng cũng không hừ.

Người đàn ông rất bất mãn trước hành động đó của cô, hắn nghĩ, mình ở bên này cố gắng như vậy, cái cô gái này thế mà một chút thanh âm cũng không có, chẳng lẽ là bị lãnh cảm. Nhìn cô gái miệng không hé tiếng nào, người đàn ông lại càng tức, không khỏi gia tăng tốc độ mạnh yếu, cố gắng gia tăng tốc độ hành hạ người bên dưới.

Nét lạnh lùng trên mặt lại chợt lộ ra một tia thẹn thùng.

“Ân ~ a...”

Rất cuộc, Lãnh Nặc Băng cũng chịu không nổi kích thích trên thân thể, một tiếng kêu rên từ trong miệng tràn ra. Nghe được tiếng thờ gấp, người đàn ông không khỏi vui vẻ cười rộ lên, nhìn Lãnh Nặc Băng, con người đen lại tràn ngập ý cười xấu xa.

Lãnh Nặc Băng vô cùng chán ghét cái tên đang nhìn cô mà tươi cười, một nụ cười hoàn toàn là cười nhạo. Cô cũng rất bất mãn hắn làm cho cô thống khổ như vậy, trong khi hắn lại hưởng thụ.

Đúng vậy, Lãnh Nặc Băng ôm cổ người đàn ông, nhắm vào bả vai cứng rắn của hắn hung hăng cắn mạnh xuống. Cô đau thì người đàn ông cùng cô cũng phải đau. Chỉ cần động tác hắn càng mạnh, Lãnh Nặc Băng liền cắn càng chặt. Mà Lãnh Nặc Băng cắn càng chặt, động tác của người đàn ông càng mạnh hơn nữa.

F***! Làm loại việc này còn muốn khiến chính mình đầy thương tích. Nam Cung Tước nhìn không được trong lòng thầm rủa, nhưng động tác không có ý định dừng lại. Nam Cung Tước đột nhiên có loại suy nghĩ, cho dù cô gái này có cắn chết mình, nhưng mình nhất định phải trước khi cô cắn chết mình thì giết chết cô trước.

Lãnh Nặc Băng rất nhanh cảm giác được mùi máu tươi trong miệng mình nhưng vẫn không có ý định nhổ ra. Một là Lãnh Nặc Băng rất không thích tiếng rên rỉ phát ra từ trong miệng mình, hai là cô muốn trừng phạt người đàn ông này. Đừng tưởng rằng cô thật sự tin lời ma quỷ của hắn. Đúng là thời điểm mới bắt đầu Lãnh Nặc Băng còn tin, sau càng nghĩ lại càng không thích hợp. Nếu mình thực sự cưỡng bức hắn thì tại sao hắn ta lại mang mình đến đây. Nơi này rõ ràng có dấu vết người ở. Nếu cô đoán không sai, đây hẳn là nơi hắn thường đến nghỉ ngơi. Buổi sáng khi ... tỉnh lại. Lãnh Nặc Băng tuy vừa nhìn nhưng cũng kịp thu lại hết trong phòng có gì. Về sau, Lãnh Nặc Băng phát hiện mình bị lừa, muốn ngừng trò đùa hoang đường này lại, nhưng người đàn ông trên người mình đã không thể dừng lại nữa. Cho nên Lãnh Nặc Băng muốn hắn đau. Dựa vào cái gì mà hắn thoải mái một mình!

Lãnh Nặc Băng cảm giác thời điểm mình ở trước mặt Nam Cung Tước, trí thông minh bị giảm xuống. Lời nói dối đơn giản như vậy cô lại tin tưởng. Vẫn là lời nói của đàn ông có chứa ma lực, có thể ngay tại lúc cùng cô nói chuyện mà trừ đi chỉ số thông minh của cô. Tóm lại, ở trước mặt Nam Cung Tước, Lãnh Nặc Băng luôn cảm thấy đầu óc của mình lại không nghe mình sai bảo. Có thể nói chỉ số thông minh hoàn toàn không có. Lãnh Nặc Băng chán ghét việc hắn có khả năng có thể khống chế cảm xúc của cô.

Nam Cung Tước không biết mỗi một lần Lãnh Nặc Băng một lần lại một lần, hắn cảm giác mình như là đang hút ma túy vậy. Không thể khống chế một lần lại một lần hút. Mà Lãnh Nặc Băng không thể nghĩ ngờ chính là ma túy của Nam Cung Tước rồi.

Hai người giao triền cùng một chỗ, không ngừng quán quýt dây dưa cùng nhau. Mặc cho ai cũng không chia cách được lúc bọn họ cùng nhau liên hệ chặt chẽ.

Suốt một buổi sáng đều có thể nghe thấy từ trong phòng tiếng đàn ông gầm nhẹ, tiếng người con gái thờ gấp lại rên rỉ. Nam Cung Tước nhìn cô gái đang mê man trong lòng mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Cái cô gái này”, sau đó mắt liền chứa ý cười.

“Thật đúng là con mẹ nó không phải can đảm bình thường”

Nam Cung Tước sờ đi dỗi dãi ác với Lãnh Nặc Băng như vậy, đơn giản chính là muốn nghe được miệng cô thốt ra lời cầu xin tha thứ. Mà Lãnh Nặc Băng biết rất rõ rằng ý định này của Nam Cung Tước, nên cắn chặt môi không nói ra lời chịu thua. Rõ ràng giờ phút này, thân thể cô nhin không được sự mãnh liệt của Nam Cung Tước, nhưng Lãnh Nặc Băng vẫn kiên trì không cầu xin tha thứ, cuối cùng chỉ có thể ngất xỉu dưới thân hắn.

Nam Cung Tước biết thân thể cô đã không thể chịu được mình nữa, cũng không làm khó dễ cô

“Cô gái quật cường, nhưng mà anh thích” Hắn cúi đầu, trên chiếc mũi mượt mà của Lãnh Nặc Băng khẽ hôn một cái. Nghiêng người nằm xuống, sau đó liền đem cô ôm chặt trong ngực của mình. Nhìn giữa khuỷu tay, dung nhan Lãnh Nặc Băng im lặng ngủ, Nam Cung Tước không hiểu vì sao, cho dù cứ như vậy ôm cái gì cũng không làm nhưng cũng cảm giác được hạnh phúc.

“Hạnh phúc” vừa nghĩ tới chính mình trong đầu xuất hiện hai chữ “hạnh phúc”, Nam Cung Tước không khỏi cười tự giễu. Con người như hắn, làm sao có được hạnh phúc...

Ôm lấy cô gái, Nam Cung Tước muốn chớp mắt một chút. Nhưng ông trời không tốt, Nam Cung Tước vừa nhắm mắt lại, di động liền vang lên. Nam Cung Tước cầm lấy di động, cau mày, nhìn thấy điện thoại báo cuộc gọi là của trợ lý mình liền mở di động ra, cất giọng lạnh lùng nói:

“Chuyện gì?”

“Tổng tài, món hàng mà anh nhìn trúng hôm qua, hôm nay đã bị người ta đoạt mất rồi”

Lý Trạch cố gắng nói ngắn gọn, cho dù là cách điện thoại, Lý Trạch vẫn có thể cảm nhận được áp lực nổi giận từ đầu dây bên kia.

“Tôi về ngay”

Nam Cung Tước cúp điện thoại, nhìn đến người mềm mại trong lòng, thực là luyến tiếc. Nhưng hắn cũng không phải là Thương Trữ Vương, cần mỹ nhân không cần giang sơn. Hơn nữa, chưa nói tới, đối với cô chẳng qua là thân thể phù hợp. Cúi đầu, hôn lên cánh môi mềm mại như hoa. Thật là ngọt chết, hắn nhận không được lại muốn cô rồi. Cố nén lại xúc động, Nam Cung Tước đứng dậy, lập tức mặc xong quần áo rồi đi. Hắn sợ nếu mình nhìn xuống lần nữa thì sẽ không nhận được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Rời Đi

Nam Cung Tước trở lại công ty. Từ xa Lý Trạch Ngữ nhìn thấy tổng tài cả người khí phách đi tới.

”Tổng tài, anh đã tới!”

Lý Trạch Ngữ tôn trọng chào đón. Trong đôi mắt tràn đầy sự kính nể tuyệt đối.

”Lập tức triệu tập mọi người tại phòng họp, 10 phút sau bắt đầu.”

Người đàn ông lạnh lùng ra lệnh.

Ở giữa phòng họp, vị trí chủ tịch, người đàn ông giống như đế vương tùy ý ngồi ở chỗ kia. Quan sát người phía dưới. Ánh mắt dữ tợn đảo qua mỗi người ở đây.

Phía dưới các cổ đông không dám nhìn người đối diện, tất cả đều cúi thấp. Rõ ràng tuổi không lớn, nhưng hắn lại phát ra cái loại khí chất đế vương chính là có thể khiến cho mọi người cúi đầu phục tùng.

Cái gì gọi là không giận mà uy. Nam Cung Tước ngồi ở vị trí cao nhất đã vào phòng họp được 10 phút, nhưng một câu cũng không nói. Dù ai có lớn mặt đến đâu cũng không dám hó hé.

Bốn chữ không giận mà uy được Nam Cung Tước phát huy vô cùng nhuần nhuyễn. Rõ ràng đang ở khí trời vào xuân, nhưng bọn họ lại cảm giác giờ phút này như đang ở Bắc Cực rét lạnh.

Cả phòng họp im lặng, chỉ có thể nghe được âm thanh ngón tay của Nam Cung Tước đang gõ lên bàn. Mỗi một tiếng giòn vang, ở đây mỗi người đều giống nhau, hồi hộp, giống như đang ngồi dưới ghế nệm có ngàn cây kim.

Không gian yên tĩnh như có bão táp sắp tới, mọi người đều muốn chết sớm để được siêu thoát.

Qua được vài phút, vài phút này ở trong mắt bọn họ giống như vài năm. Người đàn ông khép hờ đôi mắt, hai tay tùy ý đặt ở bên hông, nghiêng đầu sang bên trái vị trí Tôn quản lý thân nhiên nói:

”Tôn quản lý, nói, rốt cuộc sao lại thế này?”

Tuy rằng không có giận dữ, nhưng giấu ở khẩu khí của người đàn ông này là sự nổi giận mọi người có thể nghe được. Khu đất xây dựng này, Nam Cung Tước đã sớm thấy nó rất có lợi.

Hai tháng nay Nam Cung Tước đều xử lý khu đất này, không nghĩ tới đến cuối cùng lại bị mất trắng, hôm nay nếu Tôn quản lý không đưa một lời giải thích chính đáng, Nam Cung Tước không thể dễ dàng buông tha hắn.

Tôn quản lý bị kêu tên, lưng túng đứng lên. Mồ hôi trên trán không ngừng rơi xuống, tuy khu đất này được Nam Cung Tước nhìn trúng, nhưng là đề án đầu là Tôn quản lý giải quyết.

Cho nên nói Tôn quản lý là người phụ trách khu đất này. Nam Cung Tước kêu tên hắn đầu tiên, hắn cũng đã chuẩn bị tâm lý trước. Dù đã chuẩn bị trước, nhưng khi nghe được Nam Cung Tước kêu tên mình, vẫn thấy sợ hãi, không ngừng lau mồ hôi trên trán, hé miệng hơn nửa ngày cũng không nói ra một câu.

Thật lâu bình tĩnh, Tôn quản lý mới quay về giọng nói của mình.

”Tổng, tổng, tổng tài, tôi, tôi có hỏi qua, thương lượng giá bán khu đất đó, công ty Côn Bằng cùng cạnh tranh giá với chúng ta, giá thầu chỉ thấp hơn hai trăm vạn, cho nên công ty Côn Bằng thắng thầu.”

Tôn quản lý vắt vẻo nói đầy đủ một câu, bởi vì hơi thở của tổng tài quá mạnh, lời tiếp theo cũng không dám. Nghe được công ty Côn Bằng cướp mục tiêu của chính mình, con người Nam Cung Tước u ám hiện lên một chút tàn nhẫn.

Xem ra thật sự không trừ diệt không được. Vốn nể mặt danh tiếng cha ở Nam Cung, Nam Cung Tước muốn tha hai người bọn họ, nhưng bọn họ lại cùng nhau hợp tác, gián tiếp khiêu chiến hắn nhiều lần. Nghĩ đến con hồ không phát uy chính là con mèo rồi.

Công ty Côn Bằng là doanh em nhà họ Lục, Lục Côn Hòa sáng lập. Bọn họ và Nam Cung xem như có vài phần giao tình. Hai người họ đều là người âm hiểm giả dối. Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, chiếm lợi.

Lại ngẩng đầu, đôi mắt đen của Nam Cung Tước đảo qua mỗi người ở đây, hần nhìn mọi người, muốn mỗi người nhìn thấu được ý của hắn.

Thu hồi đi ánh mắt ấy, quay sang bên cạnh Lý Trạch Ngừ nói:

”Chuyện này giao cho anh phụ trách.”

Nam Cung Tước lạnh lùng nói, theo sau đứng dậy rất nhanh rời khỏi phòng họp.

”Vâng“.

Lý Trạch Ngừ đứng dậy đối với Nam Cung Tước cung kính gật đầu phục tùng. Lý Trạch Ngừ theo Nam Cung Tước nhiều năm như vậy tự nhiên biết Nam Cung Tước gọi hắn phụ trách là sự tình gì.

Hơn hai trăm vạn, làm sao có thể khéo vừa vặn như vậy, trừ phi giá thầu thấp nhất đã bị bọn họ biết. Hơn nữa người có thể biết giá thầu thấp nhất không nhiều lắm, bất quá người này nhất định là người của tập đoàn YJ, cho nên Nam Cung Tước giao cho Lý Trạch Ngừ chuyện tình đó là đã phát hiện được trong công ty có nội gián.

Lúc này Lãnh Nặc Băng trong phòng ngủ say, Nam Cung Tước đi không lâu liền tỉnh. Nơi ở bị thay đổi, cho dù mệt như thế nào cũng sẽ ngủ không yên. Đứng dậy, Lãnh Nặc Băng cảm giác được xương cốt cả người rã rời, như là bị chiếc xe tải đi nghiền qua cơ thể.

Cho dù ở căn cứ chịu tra tấn huấn luyện như thế nào, Lãnh Nặc Băng đều không mệt như vậy.

Khốn kiếp! Con mẹ nó, người đàn ông xấu xa, đừng nữa để cho bà đây gặp được anh.

Bởi vì thật sự rất mệt, Lãnh Nặc Băng nhìn không được miệng la to, ở trong lòng không ngừng mắng Nam Cung Tước.

Vừa nghĩ tới khuôn mặt tuần tú của người đàn ông đó, u ám, thâm thúy, câu dẫn tâm hồn người khác bằng ánh mắt, còn có thân hình cường kiện., dùng sức lắc đầu, Lãnh Nặc Băng trên mặt xuất hiện một chút không bình thường mà ứng đo, mình tại sao có thể tưởng tượng ra điều này.

Người đàn ông đó là người đàn ông nguy hiểm, tốt nhất là vĩnh viễn không cần gặp lại. Lãnh Nặc Băng chán ghét phiền toái, cô biết nếu như mình cùng người đàn ông kia liên lụy cùng nhau, nhất định sẽ phiền toái không ngừng.

Xốc chần lên, Lãnh Nặc Băng nhìn đến đằng kia có một chút màu đỏ. Đó là một chứng cứ tượng trưng cô đã trở thành người đàn bà. Nói không đề ý, lại có ai có thể thật là hoàn toàn không cần. Bất buộc chính mình bình tĩnh trở lại, chịu đựng mệt, Lãnh Nặc Băng gian nan xuống giường.

”A ——”

Bởi vì trên đùi thật sự không có khí lực, Lãnh Nặc Băng liền trượt chân ngã sấp xuống sàn. Lãnh Nặc Băng lao lực toàn thân khí lực mới đứng dậy đã muốn quần áo mặc bị nếp uốn.

Kỳ thật Lãnh Nặc Băng có thể nghỉ ngơi tốt, đợi cho chính mình thể lực khôi phục rồi rời đi. Nhưng khi vừa nghĩ tới dây dưa với người đàn ông kia, Lãnh Nặc Băng lo lắng nếu người đàn ông kia lại trở về, cô sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, cho nên cố nén thân thể không khỏe, Lãnh Nặc Băng vẫn kiên trì phải rời khỏi.

Đứng dậy, dựa vào tường, Lãnh Nặc Băng gian nan tiến về phía trước.

Con mẹ nó, người đàn ông xấu xa, Từ nhỏ đến giờ bà chưa bao giờ như thế này. Cự nhiên phải dựa tường mới có thể miễn cưỡng đi tiếp.

Tâm lý Lãnh Nặc Băng khó chịu. Ra khỏi Chi Tuý Kim Mê, Lãnh Nặc Băng thật sự là không còn sức lái xe, đem xe giao cho người giữ xe, chính mình bắt taxi về tới nhà trọ.

Đã xong hội nghị Nam Cung Tước vội vàng, đem chuyện còn lại giao cho Lý Trạch Ngừ xử lý. Bởi vì cho dù thật sự họp, Nam Cung Tước vẫn là nhìn không được nhớ tới người đang nằm trên giường trong phòng kia. Đứng dậy, Nam Cung Tước vội vàng vàng lại chạy về Chi Tuý Kim Mê.

Một đường chạy như bay chỉ vì gặp cô gái nhỏ kia. Nhưng mở cửa phòng nghênh đón lại là sự im lặng tĩnh mịch. Khuôn mặt tràn đầy hi vọng, nháy mắt liền trở nên vô cùng âm u.

Nhìn mờ hỗn độn trên giường trừ bỏ cái màu đỏ chói mắt kia, trong cái phòng này cô gái kia cũng không lưu lại bất cứ gì. Làm hắn phải hoài nghi mình có phải đang nằm mộng xuân hay không, may mắn trên drap giường kia một chút màu đỏ tươi nhắc nhở hắn tối hôm qua không phải nằm mơ, mà là sự thật rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Nam Cung Tước Nổi Giận

Gọi nhân viên phục vụ đến, Nam Cung Tước muốn biết cô rời đi lúc nào. Nhân viên phục vụ nhìn đến Nam Cung Tước hỏi mình, hết sức hưng phấn, bởi vì có thể được nói chuyện gần gũi với Tước gia nổi tiếng cả thành phố bất luận kẻ nào cũng đều muốn, có lẽ hắn sẽ coi trọng người nói không chừng. Cho dù là hi vọng thực xa vời, cũng là cơ hội hiếm có.

Ngẩng đầu, hai tròng mắt của nhân viên này tràn ngập ý ngưỡng mộ, cười dịu dàng nói:

”Nga! Anh nói cô gái này đi từ phòng này ra sao? Giữa trưa tôi quét phòng Tước gia liền nhìn thấy cô ấy đi ra ngoài, đại khái khoảng mười hai giờ. Mà tư thế đi của cô rất kỳ quái, giống như bộ dáng thực sự mệt mỏi, hơn nữa cô lại dựa vào tường mà đi”

Câu nói kế tiếp, giọng của nhân viên phục vụ là càng nói càng nhỏ. Bởi vì cô cảm giác được một con giận dữ sắp úp vào mặt cô.

Nam Cung Tước là càng nghe càng phát hỏa, trên mặt càng thể hiện sự lo lắng. Mọi người quen thuộc Nam Cung Tước đều biết, đây là điềm báo Nam Cung Tước tức giận.

Nam Cung Tước một cước hung hăng đá bàn trà, bàn trà bởi vì Nam Cung Tước đá mạnh mà vỡ vụn.

Khốn kiếp! Ông đây vô cùng lo lắng tới cô, cô lại chơi trò mất tích! Nam Cung Tước trong lòng thật sự nổi cáu. Nghe đến cô dựa tường lúc đi, Nam Cung Tước lại tức không chịu được.

Cô gái này chính là không muốn cùng mình minh bạch quan hệ, không để ý thân thể mệt mỏi của mình, sợ hãi mình sẽ về đến, cho nên thà cố gắng dựa tường đi, cũng không muốn đợi mình trở về.

Ngẩng đầu, mắt Nam Cung Tước chứa ý cười, đáng vẻ tươi cười nhưng không có thể hiện nơi đáy mắt, vừa thấy tươi cười không hề độ ấm, anh thần nhiên nói:

”Cô gái, em cho là lên giường với tôi xong, thì sẽ dễ dàng đi xuống như vậy à? Ăn xong rồi còn muốn chạy? Nằm mơ!”

Rồi sau đó anh gơ lên một nụ cười tàn nhẫn, tàn nhẫn, khát máu.

”Cô gái, tôi tin tưởng ta còn có thể gặp nhau, tôi chờ mong lần gặp mặt sau của chúng ta”

Đến lúc đó xuất hiện tại trước mặt của tôi, là em thanh thuần không ràng thế sự của đêm qua , hay trầm lặng bình thản, khuôn phép mẫu mực của hôm nay? Tôi thật sự chờ mong.

Hai tính cách trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, lại xuất hiện trên người của một người, rốt cuộc người thế nào mới có thể đồng thời sở hữu hai tính cách đó? Không ngoài ý muốn, hai loại tính cách đó, anh đều thực thích.

Sau đó anh đi nhanh tiêu sái ra phòng khi lướt qua nhân viên phục vụ tản mát thì Nam Cung Tước toát ra vẻ tàn bạo, làm người kia sợ hãi kinh hoàng. Ma quỷ trong truyền thuyết không đáng sợ, vừa nghĩ tới cái vẻ tươi cười kia, nhân viên phục vụ liền bị dọa khóc ròng.

Lãnh Nặc Băng mới kéo thân hình về tới nhà trọ. Vừa về tới nhà trọ, Lãnh Nặc Băng liền chạy vào phòng tắm phóng vào bể đầy nước ấm. Chậm rãi ngồi ở giữa bể, dòng nước ấm áp nháy mắt bao phủ thân hình Lãnh Nặc Băng, nước ấm khẽ vuốt qua thân thể Lãnh Nặc Băng một hồi, cảm giác thực thoải mái.

Một ngày mệt mỏi xem như tiêu giảm một nửa. Thoải mái nằm bên trong bể, Lãnh Nặc Băng dựa người ra phía sau, gối đầu vào cạnh bể. Nhắm mắt lại, Lãnh Nặc Băng muốn nghỉ ngơi một chút.

Lãnh Nặc Băng vừa nhắm mắt lại, hình ảnh cảm ký liền đập vào mắt cô. Đúng vậy, triền miên của tối hôm qua, đúng là cô không hề có ấn tượng. Nhưng buổi sáng hôm nay, cô rõ ràng nhìn thấy hắn trên người của mình ra ra vào vào, lên xuống ra sao, động tác phun ra nuốt vào như thế nào.

Mỗi một hình ảnh đều rõ ràng, rõ ràng giống như là vừa mới xảy ra. Cô rõ ràng cảm giác được mình dưới thân của hắc uyển chuyển rên rỉ, thờ gấp như thế nào

”A ~”

Lãnh Nặc Băng đột nhiên mở to mắt, ngồi bên trong bể, đối diện gương phản chiếu là vẻ chật vật chính mình. Nhìn sắc mặt mình ửng đỏ, Lãnh Nặc Băng không biết mặt mình là bị hơi nước làm hồng, hay là nghĩ đến này hình ảnh đó mà thẹn thùng mặt đỏ!

Vươn hai tay, Lãnh Nặc Băng không ngừng dùng hai tay hất nước lên mặt mình. Không ngừng hất vài cái, cô muốn làm cho mình tỉnh táo lại. Nhưng chỉ cần vừa nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là ánh mắt câu dẫn tâm hồn của người đó.

Lãnh Nặc Băng cảm thấy mình sắp điên rồi. Giống như mặt hồ đang yên tĩnh đột nhiên bị người ném một viên đá, rối cuộc không thể bình tĩnh trở lại.

Không còn hứng thú ngâm nước nữa, Lãnh Nặc Băng thân thể trần trụi trong bể đứng lên, đi đến trước gương, nhìn đến da thịt trắng nõn như hoa tuyết của mình, nơi nơi đều là dấu hôn hồng hồng, từ màu hồng dần sang màu tím.

Đây chính là kiệt tác từ tối hôm qua đến tận sáng hôm nay của Nam Cung Tước. Xoay người nhìn đến phía sau lưng của mình, dày đặc những dấu xanh tím, làm làn da mịn non như trẻ em của cô ngay cả khe hở của màu da thật đều không thể nhìn thấy, tất cả đều là dấu hôn màu tím.

Trong nháy mắt, mặt Lãnh Nặc Băng đen thui, người đàn ông này, biến thái!

Đem cả người đều in đầy dấu hôn, không phải biến thái thì là cái gì. Kỳ thật Nam Cung Tước sở dĩ đem toàn thân Lãnh Nặc Băng đều bao phủ đầy dấu hôn, vì chứng minh cô là của hắn.

Còn dám nói cô cào xước sau lưng hắn, còn cô thì sao đây?

Không muốn nhìn thân thể dấu hôn ghê người, cầm lấy khăn tắm bên cạnh, Lãnh Nặc Băng liền đem thân thể mình quấn kín không chừa một khe hở.

Đi ra khỏi phòng tắm, cầm lấy di động trong túi trên chiếc tủ đầu giường. Ngày hôm qua bởi vì muốn tới mộ thăm cha mẹ, cho nên sau khi rời khỏi Sở Sự Vụ của Cục Tuyên, cô liền trực tiếp đem di động tắt nguồn. Cô không thích khi mình đang cùng cha mẹ nói chuyện, lại có người quấy rầy.

Mở di động ra khỏi động máy. Sau đó ném tới trên giường, thế cho nên di động ơng ơng vang lên, Lãnh Nặc Băng cũng không có nghe được. Lãnh Nặc Băng để điện thoại di động xuống liền đi tới phòng bên cạnh.

Nhà trọ nhỏ nhỏ này là Lãnh Nặc Băng mua, chỉ có một gian duy nhất, tuy rằng không phải rất lớn, nhưng cô ở thực thoải mái. Một cái phòng ngủ là lưu cho chính mình ngủ ở. Mặt khác phòng ngủ sớm đã trở thành Lãnh Nặc Băng phòng thay đồ. Bên trong tất cả đều là quần áo đủ loại kiểu dáng sắc sỡ loá mắt, có đồ ngủ thì thoáng mặc, cũng có đồ công sở, phía dưới còn có giày đủ loại màu sắc hình dạng, phối hợp cùng quần áo.

Cũng như bao cô gái khác, cô cũng thích mặc đẹp. Lãnh Nặc Băng tuy rằng lạnh lùng trầm lặng, nhưng cô cũng giống như thỏ còn bé, luôn thích mình xinh đẹp.

Mở tủ quần áo ra, tìm chiếc áo tơ tằm màu sáng. Lãnh Nặc Băng cởi bỏ khăn tắm trên người, sau đó lập tức liền mặc bộ áo ngủ tơ tằm. Sau đó đi ra ngoài. Trở lại phòng ngủ, nhìn đến di động trên giường không ngừng lóe sáng. Lãnh Nặc Băng đến gần vừa định bắt máy, đối phương liền cắt đứt. Nhìn đến tổng cộng có hai mươi mấy cuộc gọi nhờ, nhưng lại đều là cùng một số.

Lãnh Nặc Băng vừa định đi, đối phương liền lại gọi tới, Lãnh Nặc Băng lập tức bắt máy, cau mày, thân nhiên nói:

”Chuyện gì?”

Nhìn đến Tạ Cục Tuyên lập tức cho mình hai mươi mấy cuộc gọi, Lãnh Nặc Băng còn tưởng rằng là Sở Sự Vụ đã xảy ra chuyện gì rồi? Dù sao ngày hôm qua cô không có đi tọa đàm.

”Ai ôi ~, cô gái của anh, cuối cùng em cũng chịu nghe rồi.”

Có thể nghe ra Tạ Cục Tuyên gặp Lãnh Nặc Băng với giọng nói vậy rõ ràng là thờ phào nhẹ nhõm. Suốt ngày hôm qua, khi Tạ Cục Tuyên gọi điện thoại cho Lãnh Nặc Băng lại tắt máy làm lúc đó Tạ Cục Tuyên lo lắng muốn chết. Nếu hôm nay không nghe được giọng nói của cô, anh sẽ đi báo công an ngay.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Tạ Cục Tuyên Được Quan Tâm

“Làm sao vậy? Ở công ty thật sự đã xảy ra chuyện?”

Nghe được lời nói của Tạ Cúc Tuyên, chân mày Lãnh Nặc Băng khoá chặt hơn, nghiêng như dốc núi. Chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Luật sư Cúc Tuyên của Sở Sự Vụ, đó chính là giang san một tay cô tạo dựng nên, giống như đứa con mình dứt ruột đẻ ra, cực kì yêu quý.

Tạ Cúc Tuyên biết Lãnh Nặc Băng thế nào cũng lo cho Sở Sự Vụ, lập tức giải thích: “Không, không, không, công ty không có xảy ra chuyện gì hết. Mà là buổi chiều hôm qua anh trở về không thấy em ở đâu, liền hỏi thư ký Tiểu Lý, cô ấy nói buổi sáng em bỏ lịch làm việc rồi đi ra ngoài, đến bây giờ vẫn chưa trở về. Cho nên anh liền gọi cho em, nhưng lại tắt máy, anh lo em xảy ra chuyện gì! Cho nên.”

Câu nói kế tiếp Tạ Cúc Tuyên không nói ra, bất quá anh biết Lãnh Nặc Băng nhất định là nghe hiểu rồi. Nghe công ty không có chuyện, chân mày Lãnh Nặc Băng giãn ra. Nếu thật có chuyện gì, cô thật sự rất có lỗi.

“Em không sao, ngày hôm qua tại có việc cho nên em rời đi.”

Lãnh Nặc Băng giải thích đơn giản. Tuy rằng cô chán giải thích, nhưng dù sao mọi người cũng là cùng nhau hợp tác.

“Có việc? Chuyện gì?”

Tạ Cúc Tuyên nghe được Lãnh Nặc Băng có việc, toàn thân liền nổ tung, thật sự lo lắng.

“”

Lãnh Nặc Băng trầm mặc một chút.

“Không có việc gì, em đã để sang một bên rồi.”

Qua hồi lâu Lãnh Nặc Băng mới nói, lâu đến nỗi Tạ Cúc Tuyên nghĩ đối diện không có ai. Lãnh Nặc Băng chán ghét người khác truy hỏi chuyện của mình, bao gồm bạn bè của cô.

Nghe Lãnh Nặc Băng nói qua loa, Tạ Cúc Tuyên biết mình lo hơi quá, cùng Lãnh Nặc Băng hợp tác chung lâu như vậy, Tạ Cúc Tuyên đã sớm đã biết tính nết Lãnh Nặc Băng.

Cô ghét nhất bị người khác ta tra cứu hỏi mình, mà hôm nay mình lại phạm vào một sai lầm nghiêm trọng. Trước kia cô ngay cả giải thích cũng không có, hôm nay lại giải thích, coi bộ cô đã thay đổi rồi.

“Trước mắt đừng lo nghĩ nữa Nặc Băng, buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm đi?”

Lãnh Nặc Băng lập tức cúp điện thoại, Tạ Cúc Tuyên rất nhanh hỏi. Trên mặt tràn đầy chờ mong.

“Em rất mệt mỏi, buổi tối không muốn đi ra ngoài.”

Nói xong, Lãnh Nặc Băng cúp điện thoại.

“Uy, uy, Nặc Băng.”

Tạ Cúc Tuyên nhìn di động trong tay mình mà tiếc nuối. Cô luôn từ chối thẳng thừng như vậy. Ở Mỹ, phải mất ba năm mới cùng cô nói chuyện, trở thành bạn bè.

Nay bọn họ cũng bởi vì cộng tác mà sáng lập ra công ty, không phải thực hài lòng hay sao? Ít ra mỗi ngày có thể đều nhìn thấy cô. Nhưng chỉ đứng xa xa nhìn cô không đủ, không đủ, vĩnh viễn cũng không đủ.

Ngắt đầu, Tạ Cúc Tuyên an ủi mình rồi tươi cười:

“Tôi dùng thời gian ba năm để quen được em, tôi sẽ khiến em yêu tôi trong ba năm tới.”

Trong phòng Lãnh Nặc Băng, nhìn di động trong tay, đôi mắt đẹp đậm đặc hiện lên một tia ưu sầu. Tình cảm Tạ Cúc Tuyên đối với cô, cô biết thừa. Cô đã nhiều lần cự tuyệt, nhưng Tạ Cúc Tuyên vẫn cố chấp như thế.

Cô với hắn chỉ là làm bạn bè mà thôi. Đem di động ném trên tủ đầu giường, đứng dậy lấy đèn ngủ trong tủ ra, sau đó đem đến tủ đầu giường bật lên.

Ngon đèn vàng lập tức chiếu rọi cả căn phòng, là đèn ngủ nên cũng không chói mắt. Ánh sáng u ám hắt lên tường, Lãnh Nặc Băng nằm xuống giường chuẩn bị ngủ. Cô không thích bóng tối, cho nên mỗi khi ngủ phải có đèn ngủ bật sáng. Có như vậy cô mới có thể ngủ thoải mái. Nhất là đã xảy ra chuyện kia.

Lãnh Nặc Băng co rúm người lại, chân mày cong thành một gò núi nhỏ. Mỗi buổi tối Lãnh Nặc Băng đều có tư thế ngủ như thế.

Có người đã từng nói, nếu một người đang ngủ, đem cơ thể mình cuộn thành khối tròn thì người này đang bất an. Câu nói đó rất đúng, Lãnh Nặc Băng cảm thấy không an toàn, cho dù cô có mạnh mẽ như thế nào.

Sáng sớm, Lãnh Nặc Băng mở tủ nhỏ không ngừng tìm kiếm âu phục. Quần áo trong tủ bị xốc lên lộn xộn, nhưng cũng không tìm được bộ nào ưng ý.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Lãnh Nặc Băng mua toàn áo cổ thấp. Cô không thích mặc như người già, như gông xiềng cơ thể, gắt gao nắm chặt cổ của cô. Cho nên cô mua toàn áo cổ rộng. Nhưng áo như thế thì không che được những dấu hôn trên cổ cô! Vừa nghĩ tới Lãnh Nặc Băng liền hận hàm răng ngựa, người đàn ông đáng chết.

Vô luận là mặc thế nào, đều che không được những dấu hôn đỏ au kia! Cuối cùng bất đắc dĩ Lãnh Nặc Băng thật vất vả tìm trong đồng quần áo kia, tìm được một cái khăn lụa mỏng.

Lãnh Nặc Băng rất ít mua khăn lụa mỏng thứ này. Nếu có mua thì cũng là tặng người ta.

Mặc một bộ đồ công sở, sau đó đem khăn quàng vào cổ. Miễn cưỡng coi như có thể che khuất đi. Chỉ cần không nhìn kỹ. Đáng đo một hồi, Lãnh Nặc Băng mới đi ra phòng.

Cầm lấy trên bàn túi công văn, còn có chìa khóa xe, mang giày cao gót đi xuống lầu. Sở Sự Vụ, văn phòng luật sư Cúc Tuyên, lầu một đại sảnh, Lãnh Nặc Băng đứng đợi thang máy.

”Luật sư Lãnh buổi sáng tốt lành!”

”Luật sư Lãnh, chào buổi sáng.”

.....

Mọi người không ngừng chào hỏi Lãnh Nặc Băng, Lãnh Nặc Băng cũng chỉ gật đầu xem như đáp lại. Bọn họ sớm đã quen với thái độ lạnh nhạt của cô.

”Nặc Băng~”

Rất xa, Tạ Cúc Tuyên liền thấy Lãnh Nặc Băng đang đứng trong đám người kia. Cô luôn hấp dẫn ánh mắt mọi người, cho dù đứng trong đám người nhưng khí chất mê người của cô vẫn cuốn hút được người ở ngoài.

Vừa vận thang máy mở cửa, Lãnh Nặc Băng không quay đầu, mà đi thẳng vào trong thang máy. Tạ Cúc Tuyên vội vàng chạy tới.

Rốt cục đi vào thang máy, phát hiện đồng nghiệp không vào mà lại nhìn hai người bọn họ. “Các anh không vào sao?”

Tạ Cúc Tuyên cười hỏi. Kỳ thật trong lòng đã cực kỳ hiểu.

”Không, không, không, chúng tôi không đi vào, luật sư Tạ cùng luật sư Lãnh lên trước đi, chúng ta sẽ đi sau.”

Tất cả mọi người trăm miệng một lời xua tay nói, hình như đã huấn luyện từ trước, lời nói cực kỳ đồng đều.

Nói đùa sao, toàn bộ công ty từ chức cao đến thấp, có ai không biết Sở trưởng luật sư Tạ đang theo đuổi luật sư Lãnh! Ai dám gây lỗi với luật sư Tạ, ai có năng lực theo đuổi được Luật sư Lãnh, muốn cái gì cho cái đó! Cho dù giả vờ con người đều không hề gì.

Cho nên mọi người mới giúp hẩn. Tạ Cúc Tuyên dùng ánh mắt đối với cấp dưới đầu nói một lời cảm ơn, buổi tối mời các cậu ăn cơm. Sau đó thang máy đóng cửa.

Lãnh Nặc Băng bình thần nhìn bọn họ, không hề có phản ứng gì, như không hề xảy ra chuyện gì. Hai hàng lông mày của cô rồi rầm nhíu lại, thể hiện sự bất mãn.

Nghiêng đầu, Tạ Cúc Tuyên nhìn Lãnh Nặc Băng nhíu mày, biết cô không được vui. Tạ Cúc Tuyên lập tức giải thích:

”Nặc Băng~, em tức giận sao? Không phải anh kêu bọn họ làm như vậy, mà chính là bọn họ muốn làm như vậy.”

Tạ Cúc Tuyên giải thích, sợ chọc Lãnh Nặc Băng mất hứng. Tạ Cúc Tuyên cũng chỉ có 25 tuổi, thân cao 1m8, bộ dạng coi như là tuần tú, khôi ngô. Làm cho người ta một loại cảm giác ngọc thụ lâm phong*. Hẩn tướng tá cao to, ôn hòa, ôn nhu là một người đàn ông chuẩn mực. (ngọc thụ lâm phong : đá ngọc, ngọc thạch)

Không có gì khiến hẩn thất bại. Cha mẹ hẩn luôn giúp đỡ hẩn trong mọi việc. Nếu muốn nói hẩn thất bại, cũng chỉ có người trước mắt này, hẩn luôn đuổi không kịp. Làm cho hẩn thực sự thất bại, chẳng lẽ mị lực của mình không đủ hấp dẫn.

Lãnh Nặc Băng không nói gì.

”Đỉnh ——”

Thang máy mở ra, Lãnh Nặc Băng xinh đẹp nhấc chân đi thẳng về phía trước, rồi sau đó quay lại thân nhiên nói Tạ Cúc Tuyên:

”Về sau đừng làm những chuyện nhằm chán đó nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lãnh Nặc Băng Đạm Mạc Cự Tuyệt

Nghiêng đầu, Tạ Cúc Tuyên nhú mày nhìn Lãnh Nặc Băng, biết cô mất hứng rồi. Tạ Cúc Tuyên lập tức giải thích:

”Nặc Băng~, em tức giận sao? Không phải anh kêu bọn họ làm như vậy, mà chính là bọn họ muốn làm như vậy.”

Tạ Cúc Tuyên giải thích, sợ hãi chọc Lãnh Nặc Băng mất hứng. Tạ Cúc Tuyên cũng chỉ có 25 tuổi, thân cao 1m8, bộ dạng coi như là tuần tú, khôi ngô. Làm cho người ta một loại cảm giác ngọc thụ lâm phong. Hấn tướng tá cao to, ôn hòa, ôn nhu là một người đàn ông chuẩn mực.

Không có gì khiến hấn thất bại. Cha mẹ hấn luôn giúp đỡ hấn trong mọi việc. Nếu muốn nói hấn thất bại, cũng chỉ có trước mắt người này, hấn luôn đuối không kịp. Làm cho hấn thực sự thất bại, chẳng lẽ mị lực của mình không đủ hấp dẫn.

Lãnh Nặc Băng không nói gì.

”Đình ——”

Thang máy mở ra, Lãnh Nặc Băng xinh đẹp nhắc chân đi thẳng về phía trước, rồi sau đó quay lại thân nhiên nói Tạ Cúc Tuyên:

”Về sau đừng cần làm những chuyện nhảm chán đó nữa!”

Ngữ khí thân nhiên, lướt đi nhẹ nhàng, làm tâm Tạ Cúc Tuyên thật sự đau đớn. Nhưng vô luận cô lạnh nhạt như thế nào, nói như thế nào đều mặc kệ, hấn sẽ không buông tay.

Thư ký Tiểu Lý nhìn Lãnh Nặc Băng đang đi tới, lập tức đứng lên, báo cáo:

”Lãnh luật sư, văn phòng có một người tự xưng là Mộc tiên sinh, nói vài ngày trước kia đã có hẹn với chị.”

”Ừ!”

Đẩy cửa ra, người đàn ông nhìn Lãnh Nặc Băng đi đến, lập tức từ trên ghế đứng lên, đi đến trước mặt Lãnh Nặc Băng, cười yếu ớt vươn một bàn tay:

”Xin chào, Lãnh luật sư, tôi là người đại diện Mộc tiên sinh mấy ngày hôm trước hẹn với cô.”

”Xin chào.”

Thái độ lễ phép khiến Lãnh Nặc Băng phải gượng tay ra bắt nhẹ rồi thu hồi nhanh lại. Cô không thích bắt tay người khác. Đi đến bàn làm việc, ngồi xuống.

”Mời ngồi!”

Ngữ khí thân nhiên nhưng lại như một lời mệnh lệnh không thể kháng cự.

”Cám ơn!”

Nam nhân cười rồi ngồi xuống. Sau đó, Tiểu Lý đem vào hai tách cà phê. Liền đóng cửa đi ra ngoài. Bên trong căn phòng lạnh như băng, nháy mắt liền tràn ngập hương cà phê đậm đà. Lãnh Nặc Băng hai chân giao nhau ngồi ghế, giống như nữ vương, cầm lấy ly cà phê trước mặt nhẹ nhàng nhấp một ngụm, sau đó nói:

”Nói đi! Chuyện gì?”

Lời nói ngắn gọn, cho thấy cô không có kiên nhẫn, cô chịu đựng rất tệ. Nói như vậy, làm cho người đàn ông đối diện nói ngắn gọn, nói trọng điểm.

”Là như vậy Lãnh tiểu thư.”

Nam nhân lấy lòng nói, vẫn chưa nói xong đã bị Lãnh Nặc Băng đánh gãy,

”Gọi tôi là Lãnh luật sư.”

Ở công ty, Lãnh Nặc Băng không thích người khác kêu tên riêng của mình.

”Nga, thực xin lỗi, thực xin lỗi, Lãnh luật sư là ta nhất thời nói lỡ.”

Nam nhân lập tức xin lỗi, hẳn cũng không biết tại sao chính mình vừa mới kêu cô là Lãnh tiểu thư. Bất quá cô quả thật là so với lời đồn đãi còn lạnh lùng hơn, nhưng cũng so với dư luận thì xinh đẹp gấp trăm lần.

Mắt kính của Lãnh Nặc Băng đã bị cô làm mất ngày hôm qua, không kịp mua cái mới, cho nên hôm nay Lãnh Nặc Băng không mang mắt kính đi làm.

Ánh mắt của Lãnh Nặc Băng lúc này càng chân thực, như trí mạng, người đàn ông bị hấp dẫn khi nhìn vào ánh mắt ấy. Người đàn ông họ Mộc này cũng giống như những kẻ khác, nhìn, nhìn, làm cho chính mình say mê.

Cảm nhận được người đàn ông đang nhìn chăm chăm vào mình, đôi mắt Lãnh Nặc Băng lạnh giá nguy hiểm nheo lại, phản ra một tia lợi hại hướng người đàn ông chiếu tới. Cảm nhận được ý của đôi mắt đó, người đàn ông đột nhiên tỉnh táo lại. Xấu hổ cười làm lạnh.

”Là như vậy Lãnh tiểu thư, à không, Lãnh luật sư, tôi là người đại diện của tiểu thư Đại Ly, tên là Mộc Sâm. Tiểu thư Đại Ly đó, cô biết không! Cô ấy hiện tại siêu mẫu nổi tiếng khắp thành phố.”

Nhắc tới việc tặng bốc những cô gái, hẳn giống như nước sông cuộn cuộn nói như thế nào cũng không xong. Bởi vì đây là khiếu nại của hắn.

”Nói, trọng, điểm”

Trong tay Lãnh Nặc Băng không biết khi nào lại có một cái bút, không nói trọng điểm Lãnh Nặc Băng gõ bút lên mặt bàn. Đem ảo tưởng trong người đàn ông này trở về hiện thực. Đại Ly là ai? Lãnh Nặc Băng căn bản là không biết, cũng không muốn biết. Cô chỉ muốn biết hắn hôm nay tới tìm mình là có chuyện gì?

”Nga, thực xin lỗi, tôi lại nói lỡ rồi.”

Mộc Sâm lập tức xin lỗi, sắc mặt hơi kém chút. Nói như thế nào hắn cũng ba mươi mấy tuổi coi như là một người đàn ông rất thành công. Vì sao trước mặt cô gái này, hắn cảm giác mình thật nhỏ bé. Trên mặt nữ vương này mười phần đều lạnh cảm, xách giày cho cô Mộc Sâm không tư cách.

Thu hồi suy nghĩ, Mộc Sâm lập tức nói.

”Nửa tháng phía trước Đại Ly cùng tổng tài Hạ Liên Ký tập đoàn Hạ Thị ký hợp đồng, có mời Đại Ly diễn một bộ phim nữ chính. Nhưng tuần trước, tập đoàn Hạ thị không biết vì sao lại hủy hợp đồng Đại Ly. Vì tổng tài Hạ Liên lên tiếng, nên cô đã vì vậy mà tận tâm công việc không nhận hợp đồng nào thêm. Nay bọn họ không nói một tiếng mà hủy hợp đồng, đây không phải là để cho tôi cùng Đại Ly bị tiền mất tật mang sao?” Trong quá trình nói chuyện, Mộc Sâm có thể nhìn ra, trước mặt cô gái này là một người kiên nhẫn cực kém, cho nên tận lực nói ngắn gọn.

”Hạ tổng tài làm như vậy là vi phạm hợp đồng!”

Lãnh Nặc Băng miệng hé ra hỏi ngày vấn đề. Nhắc tới đến việc này, Mộc Sâm hận nghiền răng nghiền lợi.

”Là vi phạm hợp đồng, nhưng tổng tài Hạ Liên lại nói là sinh hoạt cá nhân Đại Ly phức tạp, nên bị hủy vai nữ chính. Cho nên làm như vậy với Đại Ly là trái hợp đồng, hẳn cũng không bồi thường. Lãnh luật sư, cô cũng biết, ai cũng phải kiểm com, không có chuyện có scandal mà còn nổi danh được. Tổng tài Hạ Liên này rõ ràng chính là đang giờ trò !.”

”Đưa tôi xem hợp đồng.”

Mộc Sâm lập tức đem hợp đồng ra, con người đen lạnh băng thân nhiên cẩn thận nhìn nội dung bản hợp đồng. Đúng vậy, thật là có như vậy, nếu bên A có sinh hoạt cá nhân quá mức thối nát, không kiểm chế, công ty hoặc là tập đoàn có thể phản đối, ắt mới có quyền lợi đơn phương hủy hợp đồng và không bồi thường.

Lãnh Nặc Băng cẩn thận đọc các điều khoản, liên phát hiện các người viết các điều khoản trong này là người có suy nghĩ rất tinh tế. Tuy rằng đại khái xem, cả hai bên đều có lợi, nhưng là nhìn kỹ anh sẽ phát hiện, bên B có lợi nhiều hơn bên A.

Những chuyện trong làng giải trí, Lãnh Nặc Băng cũng không biết. Bất quá có thể lấy được từ Tổng tài đầu tư vài triệu đóng phim, hơn nữa nhân vật chính cũng làngười mẫu nổi tiếng. Bên trong quan hệ không cần nói cũng biết.

Nay hắn muốn hủy hợp đồng, đơn giản cũng chính là muốn tẩy chay cô đơn giản như vậy. Nhưng cô gái này chính là nhìn không thấu, còn muốn kiện hắn lên tòa án, thật sự là buồn cười. Những vụ kiện về tiền bạc, Lãnh Nặc Băng không bao giờ thu lý, không biết vì sao, hôm nay Lãnh Nặc Băng chấp nhận giải quyết.

”Được thôi, hợp đồng đặt ở đây, vụ kiện này tôi sẽ xử lý.”

Ngẩng đầu, Lãnh Nặc Băng không biểu tình nhiều. Vẫn là như vậy bộ dáng vân đạm phong khinh. Giống như là đang trong những cuộc bàn luận.

”Thật vậy sao? Vậy thì thật cảm ơn Lãnh luật sư!”

Mộc Sâm hưng phấn không lời nào có thể diễn tả được. Mộc Sâm vốn còn chuẩn bị lí do muốn thuyết phục Lãnh Nặc Băng. Bởi vì người khác cũng không dám nhận vụ kiện này, bởi vì làm như vậy là đối đầu với Hạ thị.

Hạ thị ở thành phố coi như là một tập đoàn có sức ảnh hưởng mạnh, ai có hiểu biết chút, đều không có lá gan đối đầu. Cô gái trước mặt, muốn thanh danh, tên của cô sớm nổi tiếng ở nước ngoài, toàn bộ thành phố mọi người cũng biết, kim bài luật sư Lãnh Nặc Băng.

Cần tiền, xem ra cô cũng không có thiếu tiền, rốt cuộc vì sao muốn nhận vụ kiện này, Mộc Sâm trong lòng bắt đầu nghi ngờ. Luôn có một loại cảm giác xấu.

”Ồn rồi, anh có thể ra ngoài, tôi cần thu thập một ít tư liệu, mấy ngày nữa tôi sẽ gọi điện thoại tìm anh sau.”

Lãnh Nặc Băng chán ghét ánh mắt của người đàn ông kia, cho nên là lập tức hạ lệnh tiễn khách. Rõ ràng là mệnh lệnh đuổi khách, Mộc Sâm lại làm sao có thể nghe không hiểu, mặt tỏ vẻ xấu hổ. Rồi sau đó lấy lòng nói :

”Lãnh luật sư kỳ thật chúng ta cũng không phải cần náo loạn đến trên tòa án, nếu có thể giải quyết riêng vẫn là tận lực giải quyết riêng đi.”

Mộc Sâm thật sự không muốn đối nghịch Hạ thị, chẳng qua muốn bồi thường tiền vị phạm thôi. Nếu có thể giải quyết riêng thì thật là tốt, nếu để náo loạn trên tòa án, người Hạ gia quyền lực như vậy, bọn họ làm sao có thể thắng a.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nam Cung Tước Dây Dưa (Nhất)

Sau khi Mộc tiên sinh rời đi, Lãnh Nặc Băng lập tức đóng lại bản hợp đồng trong tay, tâm tình thực vô cùng phiền chán.

Đứng dậy, đi về phía cửa sổ. Nhìn xuống phía dưới đường xá đông đúc, xe cộ tấp nập, cô thật sự không biết chắc mình có làm đúng hay không, cư nhiên lại nhận vụ án này.

Vấn đề ở đây là cô biết rất rõ ràng không nên nhận vụ này, nhưng là đến bây giờ cô thực sự cũng không có hối hận.

Lãnh Nặc Băng thật sự cực kỳ ảo não. Nhếch môi, ánh mắt tưởng chừng bình thản, nhưng thực chất đã sớm sòng cuộn mãnh liệt rồi. Cho dù có muốn che giấu cũng không thể nào.

Đột nhiên, Lãnh Nặc Băng nhìn qua lớp kính trong suốt, liền nhìn thấy gương mặt của một nam nhân, khỏe miệng hần luôn luôn lộ vẻ tà ác, xấu xa, nụ cười dâm dăng, u ám, ánh mắt thâm thúy như chim ưng bắn về phía cô.

Lãnh Nặc Băng nháy mắt cảm giác được máu trong cơ thể bắt đầu sôi trào. Đầu không ngừng quay cuồng, mình tại sao lại nghĩ đến anh ta cơ chứ, vì sao bóng dáng của anh ta cứ luôn luôn khắc sâu trong tâm trí cô, đuổi đi cũng không được.

Ngay tại thời điểm Lãnh Nặc Băng đang tự đặt câu hỏi cho bản thân mình, đột nhiên một bàn tay khoát lên vai cô, cơ hồ dự theo bản năng, cô lập tức liền quật ngã đối phương.

”A ——”

Có khí chất * Tạ luật sư hoa lệ ngã sấp xuống. Nhìn tới Tạ Cúc Tuyên đang đo ván nằm dưới đất, Nặc Băng trách nói:

”Tại sao là anh?”

Con người tràn đầy nghiêm nghị.

”Bằng không cô cho là ai?”

Tạ Cúc Tuyên nói có chút ủy khuất, chính bản thân biết là cô nhưng mà vẫn không khỏi ngã. May mắn da hần dày, bằng không té như vậy, thất lưng liền không thể chịu được.

Tạ Cúc Tuyên chậm chạp đứng lên, không ngừng xoa xoa chỗ vừa bị thương.

”Tôi nói bao nhiêu lần không cần đứng phía sau tôi!”

Lãnh Nặc Băng ngửi khí đột nhiên trở nên rất lạnh. Cô là sát thủ, sát thủ kiêng kỵ nhất chính là có người đứng ở phía sau mình. Bị vây vào bản năng, nói không chừng kẻ tiếp cô có thể hạ sát cũng nói không chừng.

Lãnh Nặc Băng không hy vọng chuyện như vậy phát sinh, cho nên cô rất ít giao thiệp với bạn bè, cũng rất không thích người khác đứng ở sau lưng mình.

Nghe được lời nói lạnh như băng của Lãnh Nặc Băng, Tạ Cúc Tuyên biết cô hiện đang tức giận, lập tức nhấc tay kiềm định, con ngươi đen trong suốt tràn ngập sự chân thành tha thiết:

”Thực xin lỗi, tôi lần sau cam đoan sẽ không lại đứng ở phía sau của cô nữa.”

Rõ ràng là Lãnh Nặc Băng ra tay đã thương người, nhưng cuối cùng người nói xin lỗi vĩnh viễn đều không phải là cô.

Không hổ là kiếm com bằng nghề luật sư, đen cũng có thể nói thành trắng. Mà Tạ Cúc Tuyên đối mặt với Lãnh Nặc Băng cũng luôn bị vây hãm, chịu thiệt, vô luận là ai đúng ai sai, cuối cùng xin lỗi người kia nhất định là chính hần. Hần chính là hèn mọn như vậy đấy.

”Đúng rồi, tôi vừa rồi liên tục kêu cô mấy tiếng, cô đang suy nghĩ gì vậy, như thế nào lại xuất thần đến thế? Ngay cả tôi gõ cửa đi tới cô đều không có phát giác.”

Hôm nay, Lãnh Nặc Băng thực làm cho hần tò mò. Do thường lui tới, chỉ cần Tạ Cúc Tuyên đi tới cửa, còn chưa kịp gõ cửa, cô sẽ kêu một câu, tiến vào.

Nhưng là hôm nay hần dùng sức gõ cửa, cô dường như cũng không có nghe thấy. Lần đầu tiên nhìn thấy cô như vậy, làm cho hần có cảm giác bất an.

Đúng là sự nhạy cảm của mình đã giảm xuống, ngay cả Tạ Cúc Tuyên đi tới đều không có phát giác, nếu có người muốn giết cô thì đây không phải là dễ dàng sao. Vừa nghĩ tới, con ngươi Nặc Băng hiện lên một tia ảo não, tự an ủi bản thân mình.

Nhìn Tạ Cúc Tuyên, Nặc Băng cũng không trả lời mà hỏi lại:

”Anh tới đây làm gì?”

”Ah, nếu tôi không nhắc chắc cô sẽ quên, đã 11 giờ rồi, tôi là muốn tới gọi cô đi xuống ăn cơm.”

Nghe được giọng điệu của Lãnh Nặc Băng, Tạ Cúc Tuyên mới chợt nghĩ tới hần làm sao lại đến văn phòng của Nặc Băng. Tạ Cúc Tuyên mỗi lần nhìn Lãnh Nặc Băng, đều không kìm nén được tình cảm của mình, không thể nào không bị thu hút, sau đó quên luôn việc mình sẽ làm tiếp theo là gì. Lực không chế của hần đối với Lãnh Nặc Băng chính là không thể mạnh mẽ được.

”Anh ăn đi, tôi không đói bụng.”

Cô thân nhiên xa cách, cự tuyệt ý tốt của hần. Điều này làm cho tâm của Tạ Cúc Tuyên đau đớn một lần rồi lại một lần. Rồi sau đó lại giống như tiểu cường đánh không chết vậy, tiếp tục cố gắng.

”Cô không thoải mái sao? Buổi sáng tôi nhìn thấy cô buộc khăn lụa trên cổ, cô có thể tháo khăn cho tôi xem vết hồng hồng kia là làm sao, cô đang bị bệnh ngoài da ư?”

Nặc Băng có đeo một chiếc khăn lụa rất mỏng trên cổ, nhìn kỹ vẫn là có thể thấy rõ ràng dấu hôn ẩn hiện phía dưới. Tạ Cúc Tuyên chính là người không biết sợ như vậy, lúc nào cũng vây quanh bên Lãnh Nặc Băng, bất quá chỉ cần trên người Nặc Băng có chỗ nào bất thường, hần liền lập tức phát hiện ra ngay.

Đó là một sự quan tâm đối với sức khỏe của Lãnh Nặc Băng, cũng như cấp cho mình thêm cơ hội, hần đương nhiên nhất định sẽ không bỏ lỡ.

Buổi sáng, Lãnh Nặc Băng giận mình, Tạ Cúc Tuyên mới không có cơ hội hỏi, hiện tại rảnh rồi, hần đương nhiên muốn hảo hảo hỏi thăm một chút cảm nhận nữ thần trong tim của hần rồi.

Nói xong, Tạ Cúc Tuyên liền muốn nắm lấy chiếc khăn lụa mềm mại trên cổ Lãnh Nặc Băng. Hần muốn nhìn kỹ xem vết đỏ trên cổ cô ấy có nghiêm trọng hay không. Cảm giác được Tạ Cúc Tuyên chuẩn bị có ý định hướng về phía cô, Nặc Băng lập tức tránh né theo bản năng khi hần đưa vờ tay tới.

”Không phải bệnh ngoài da gì cả, ngày hôm qua đi vùng ngoại ô, bị muỗi cắn.”

Lãnh Nặc Băng biết việc này nếu không cùng Tạ Cúc Tuyên nói rõ ràng, hần khẳng định sẽ nhân cơ hội quán quýt lấy mình cả một ngày. Hần có bản lĩnh quán quanh cô siêu đẳng, điều này làm cho cô nhớ tới một người, không biết người kia hiện tại sống ra sao hay có mạnh khỏe hay không, họ đã không được gặp mặt nhau trong thời gian dài rồi.

Nhìn Lãnh Nặc Băng né tránh, không hy vọng mình đụng chạm, lúc này thật đã làm tổn thương sâu sắc tới tình cảm chân thành của Tạ Cúc Tuyên. Hần vốn biết Lãnh Nặc Băng không thích người khác đụng chạm nhưng anh và cô vốn quen nhau cũng đã lâu, điều này cũng không được sao?

”Nếu cảm thấy không thoải mái, cô có thể về trước, chuyện của công ty đã có tôi xử lý.”

Tạ Cúc Tuyên mắt mát nói, con ngươi đen lấy nhuộm đầy hy vọng trong nháy mắt bỗng trầm xuống. Nói xong liền đi nhanh rồi khỏi văn phòng của Lãnh Nặc Băng. Tạ Cúc Tuyên thực thương tâm, vừa rồi Nặc Băng cơ hồ muốn tránh né tình cảm của hần.

Bản năng, đúng là bản năng, trong tiềm thức của cô ấy luôn muốn tránh sự đụng chạm của hần.

Nhìn bóng lưng của Tạ Cúc Tuyên, đôi mắt Nặc Băng nhiễm không ít cảm giác nặng nề, rốt cuộc phải thế nào anh ta mới bằng lòng buông tha cho mình

đây.

Sử dụng nửa ngày, Nặc Bạng góp nhặt cơ bản một ít tin tức về Hạ thị cùng những tin tức có liên quan tới người mẫu mới nổi Đại Ly. Không phải nói muốn giải quyết riêng sao? Lãnh Nặc Bạng đành phải kêu Tiểu Lý cùng Hạ thị đặt một cuộc hẹn.

Không gặp mặt người thật, như thế nào giải quyết riêng vụ án đây!

Ngày hôm sau khoảng mười hai giờ, một chiếc Ferrari màu đỏ nổi bật chậm chậm dừng trước cửa tập đoàn Hạ thị. Lãnh Nặc Bạng đeo chiếc kính màu đỏ cực lớn làm phần nào che đi biểu cảm từ ánh mắt cô. Mở cửa xe, khóa xe rồi liền bước vào bên trong toà nhà. Cùng lúc này ngồi ở bên cạnh tay lái thư kí Tiểu Lý, cũng rung đùi đắc ý tiêu sái bước xuống. Lần đầu tiên được ngồi trên xe Lãnh luật sư, Tiểu Lý thực sự sợ hãi, xin thể cô đời này cũng không muốn thưởng thức tài nghệ lái xe của cô ấy nữa. Lãnh Nặc Bạng lái xe thật sự là rất mãnh liệt, dùng từ ‘mãnh liệt’ cũng không đủ để hình dung, quả thực chính là liều mạng lái xe mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Nam Cung Tước Dây Dưa (Nhị)

Hai chân tiểu Lý như nhũn ra, sắc mặt trắng bệch từ trên xe bước xuống, đi sát theo sau Lãnh Nặc Bạng. Cố gắng kiên trì hoàn thành công việc của mình. Sau khi liên hệ, tiểu Lý tiêu sái đi đến trước mặt Lãnh Nặc Bạng yếu ớt nói :

”Thư kí bên này nói, tổng tài của bọn họ muốn tới chào hỏi trước tiên, nếu chúng ta tới nói chuyện, liền trực tiếp lên thẳng lầu 38 tìm tổng tài của bọn họ là được”

Tiểu Lý vừa thở hổn hển vừa nói, nhìn ra hiện tại tiểu Lý đang cố gắng áp chế sự khó chịu, muốn nôn trong miệng. Hiện tại, trong bụng của cô thật sự vô cùng khó chịu. Nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng, cô cũng không dám ở trước mặt người nổi tiếng “lạnh vô địch” Lãnh luật sư làm cản.

”Đem cặp tài liệu cho tôi! Cô trở về đi!”

Lãnh Nặc Bạng thần nhiên ra lệnh. Đôi mắt đẹp không một tia gọn sóng. Nhưng khi nghe lời nói của Lãnh Nặc Bạng, Tiểu Lý ngơ ngác, mình bị Lãnh luật sư vô duyên vô cớ đuổi trở về, có phải cô ấy là đang quan tâm cô không? Hay cô bị Lãnh luật sư đuổi việc rồi? Vừa nghĩ tới điều này trong đôi mắt đã bắt đầu rung rung nước mắt, Tiểu Lý đáng thương hề hề nói:

”Lãnh luật sư, tôi rút cuộc đã làm sai việc gì cô muốn tôi nghỉ việc?”

Bộ dạng kia muốn đáng thương có đáng thương, muốn ủy khuất có ủy khuất. Nghe được lời nói Tiểu Lý, đôi lông mày của Nặc Bạng không khỏi nhăn nhúm lại, cô tự hỏi mình là người không nói lý lẽ như vậy sao? Hơi tí là đuổi việc nhân viên? Trong mắt mọi người, cô rút cuộc có bao nhiêu đáng sợ vậy!

”Cô về nhà nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Nói xong, Lãnh Nặc Bạng không quay lại nhìn Tiểu Lý dù chỉ là một cái liếc mắt, lấy cặp tài liệu trực tiếp hướng thang máy đi đến. Lãnh Nặc Bạng không có thói quen cùng người khác giải thích, cũng không thói quen nói lời cảm ơn với người khác....

Tiểu Lý hơn nửa ngày mới kịp phản ứng, nguyên lai Lãnh luật sư thấy cô khó chịu trong người nên cho cô về nhà nghỉ ngơi nha!

”Thật là! Muốn quan tâm người khác vậy mà cứ im lặng là sao chứ!”

Tiểu Lý nhỏ giọng lầm bầm nói, sau đó xoay người rời đi.

Bất quá giờ phút này tâm tình của cô cũng không tệ lắm, nguyên lai Lãnh luật sư trong tưởng tượng cũng không phải là người không hiểu lý lẽ như vậy nha.

Lãnh Nặc Bạng chính là người như vậy, ngay cả một lời nói quan tâm cũng thay bằng sự im lặng.

Chỉ có thể nói Lãnh Nặc Bạng tự bảo vệ bản thân mình thật sự quá mạnh mẽ rồi.

Cô không thích người khác quan tâm mình, cũng sẽ không đi quan tâm tới người khác.

Thang máy dừng ở lầu 38, Lãnh Nặc Bạng đi nhanh ra ngoài, trực tiếp hướng phòng tổng tài đi tới. Cũng không có ai ngăn Nặc Bạng, bởi vì vừa rồi dưới lầu đã gọi điện thông báo lên với cấp trên rồi.

Bây giờ là giữa trưa, trên lầu căn bản cũng không có mấy người. Hầu hết mọi người đều đã đi ra ngoài ăn cơm. Mở cửa phòng tổng tài, Lãnh Nặc Bạng liền tiêu sái đi thẳng vào. Bởi vì Lãnh Nặc Bạng đi đến trước cửa văn phòng, phát hiện cửa chỉ khép hờ, cho nên cô cũng không có gõ cửa mà bước vào.

Hôm nay, Nam Cung Tước tới công ty chờ đợi thực nhảm chán. Nhìn đồng văn kiện chồng chất như núi, bao nhiêu dự án cần phê duyệt, thẩm duyệt không đếm xuể. Tâm tình lại vô cùng phiền muộn. Ngẩng đầu vừa thấy đã tới mười một giờ.

Dù sao cũng không có chuyện gì, Nam Cung Tước nghĩ muốn đi tìm Hạ Liên cùng nhau ăn cơm trưa. Bởi vì toà nhà tập đoàn hai bên cách nhau cực kỳ gần, chỉ cần đi qua hai con đường là được. Hạ Liên đang ở văn phòng phê duyệt văn kiện, nhìn thấy Nam Cung Tước đến, con ngươi u ám hiện lên một tia ngạc nhiên:

“Sao anh lại tới đây?”

Trong trí nhớ, Nam Cung Tước rất ít tới nơi này tìm anh ta. Nhưng Hạ Liên thì khác, thường xuyên tới công ty Nam Cung Tước chơi. Bởi vì công ty Hạ Liên là một công ty giải trí.

Khắp nơi đều là nghệ sĩ, người mẫu nổi tiếng. Lại nói, nếu nói về gia thế thì gia thế Nam Cung Tước cũng không ai bằng, kèm theo là bề ngoài làm rung động lòng người, vì thế ai cũng muốn cùng hắn ta bắt chuyện. Cùng nói chuyện thì chưa rõ, nói đúng hơn phải là tới câu dẫn. Bất luận khí lực của Nam Cung Tước tản ra bao nhiêu cũng làm cho người khác sợ hãi, nhưng bọn họ vẫn chạy theo như vẹt vậy, nên Nam Cung Tước rất ít khi tới những nơi khó chịu như vậy.

Miền cho không có việc gì làm ảnh hưởng tới thân thể của Nam Cung Tước. Tin tức bất quá cũng là do nơi Hạ Liên truyền ra. Vì thế, Nam Cung Tước cũng không ít lần sai Hạ Liên làm một số việc, còn đối Hạ Liên nói, đây là phí tổn thất tinh thần cho hắn.

Sau khi cho Hạ Liên cái đặc quyền kia, Nam Cung Tước thực có chút hối hận. Tuyên bố rằng về sau Tước gia có chuyện gì, ngài có thể gọi điện thoại nói tôi, tôi sẽ tự mình đi qua là tốt rồi.

Hôm nay, Nam Cung Tước lại xuất hiện tại công ty, Hạ Liên vô cùng kinh ngạc? Đại tổ tông này không biết lại muốn giờ trò gì đây.

“Muốn cùng nhau ăn cơm trưa với anh thôi.”

Thật là, Nam Cung Tước rõ ràng buồn bực, nhảm chán, muốn tìm người ăn cơm cùng. Ngừ khí mời người khác của hắn lại không hề xuôi tai tí nào, tất cả đều như ra lệnh vậy. Hắn chính là người cao ngạo như thế, luôn luôn thích ra lệnh cho người khác.

“Ăn cơm trưa? Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?”

May mắn Hạ Liên cùng Nam Cung Tước đã biết nhau thời gian khá dài, cũng khá quen với ngừ khí bá đạo của hắn, bằng không ai có thể chịu được chứ. Không mở miệng là có thể đem người khác đông cứng chết, vừa mở miệng là có thể đem người khác tới mức nghẹn.

Bất quá Hạ Liên từ đầu đến cuối đều không tin, nam nhân trước mặt muốn cùng hắn đi ăn cơm, cho nên mới cố ý tới nơi này tìm hắn sao? Nhìn ánh mắt ấy, hắn bắt đầu có tia chờ mong.

Người ngồi trên sofa có đôi mắt bất cứ lúc nào cũng quan sát giống như bậc đế vương vậy. Lúc này hắn nằm ngửa, đôi mắt nhắm lại, thể hiện bản thân đang vô cùng thoải mái. Có thể ở nhà người khác tự do tự tại như vậy trừ bỏ Tước gia kiều ngạo, thật đúng là tìm không thấy người nào như thế.

Cảm giác được ánh mắt Hạ Liên chăm chú nhìn mình, Nam Cung Tước biết hắn muốn nói cái gì, trên thực tế hôm nay tới cũng chính là vì việc này.

Nhớ rõ lần trước ở ngọc trong vàng son, bọn họ có vài việc vì thế bỏ về trong lúc tức giận, mấy ngày này đến tập đoàn đều không cùng một chỗ. Hắn Thần Hi không biết náo loạn cái gì. Lúc quay về, nói ca không tha thứ hắn, hắn sẽ không sống nữa.

Qua thật lâu, thật lâu, lâu đến mức Hạ Liên đều nghĩ người đàn ông ngồi ở trên sofa có lẽ ngủ gục rồi. Vì muốn xác nhận sự thật, Hạ Liên đứng dậy từ ghế tổng tài, muốn tiến lên nhìn xem người đàn ông kia có đúng là ngủ thật hay không, nhưng hắn vừa mới đứng lên.

Nam Cung Tước vốn nhắm mắt, đột nhiên mở đôi mắt lợi hại như chim ưng nhìn người ngồi đối diện, sau đó mới mở miệng nói:

“Kêu bọn họ lên đây” Vẫn là ngừ khí ra lệnh đầy thân nhiên đó.

“Được! Không thành vấn đề!”

Rất cục nghe được lời mình muốn nghe, Hạ Liên lộ ra một tia cười đầy ẩn ý. Tối hôm qua mọi người còn tụ tập cùng một chỗ, sao khi biết Nam Cung Tước không tới đều cực kỳ thất vọng, chán chường.

Nghĩ đến Nam Cung Tước còn chưa nguôi giận. Không được hắn cho phép, Hạ Liên cũng không dám một mình liên hệ với bọn họ. Chưa từng có người nào dám ngỗ nghịch, làm trái ý của Nam Cung Tước.

Đột nhiên điện thoại Hạ Liên vang lên, Hạ Liên cầm điện thoại nói vài câu ngắn gọn rồi vội vàng cúp điện thoại. Đứng dậy, cầm lấy áo vest trên giá vừa mặc, vừa nói:

“Tước, tôi có việc đi ra ngoài một chuyến. Rất nhanh sẽ trở về. À, còn có bên kia tôi sẽ liên hệ bọn họ, chúng ta sẽ gặp ngay tại ngọc trong vàng son

nha.”

Sau đó Hạ Liên liền vội vội vàng vàng đẩy cửa đi ra ngoài. Nam Cung Tước nhìn bộ dáng vội vàng của Hạ Liên, rất giống cảm giác lửa cháy tới mông.

Tiểu tử này thật là, bình thường xuất hiện luôn là một bộ dáng vô cùng chắc chắn, có thể làm cho hần khản trương hần là không có mấy người. Nam Cung Tước mệt mỏi, thả mình ngồi xuống sofa.

Hai ngày nay, Nam Cung Tước đều không được nghỉ ngơi đầy đủ, trong đầu toàn hình ảnh cô gái chưa từng biết tên kia. Nhắm lại ánh mắt chứa đầy sự mệt mỏi, trong đầu hần sẽ kim lòng không đậu nhớ tới thân ảnh uyển chuyển dưới thân mình cùng rên rỉ.

Nghĩ tới hình dáng quốc sắc sinh hương đó, Nam Cung Tước cảm giác được bụng dưới mình trở nên căng thẳng. Hần giống như con mèo đực đang thời kì động dục vậy. Vươn tay hướng lên đầu, hần khó chịu xoa nắn huyết thái dương, nhắm đôi mắt lại.

”Nữ nhân đáng ghét này!” Tuy rằng ngữ khí lạnh như băng, nhưng bên trong lại lộ ra vô vàn sùng nịch, bất kì ai đều có thể nghe ra ẩn ý bên trong.

Vốn muốn nằm dựa vào sôpha, nhắm mắt nghỉ ngơi một tí nhưng thời gian cũng không có nhiều nên lại phải đứng dậy, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Nam Cung Tước Dây Dưa (Ba)

Trời không chiều lòng người, Nam Cung Tước vừa định chớp mắt một chút, cánh cửa văn phòng tổng giám đốc liền bị người ta mở ra. Các nhân viên đã đi xuống ăn cơm nên không có ai ngăn trở Lãnh Nặc Băng. Lãnh Nặc Băng vừa vào phòng liền nhìn đến ghế tổng tài trống không, mày nhíu lại:

“Không phải hẹn 12 giờ gặp sao?” Lãnh Nặc Băng xoay người định ra ngoài. Cô rất ghét cảm giác bị người ta lừa gạt. Lãnh Nặc Băng lúc này không chú ý tới, đang có một đôi mắt sói nhìn chằm chằm sau lưng mình.

Lúc cô gái vừa bước vào cửa, tiếng giày cao gót ma sát với sàn nhà làm cho Nam Cung Tước thấy cực kỳ chói tai. Đôi mắt chìm ưng trừng trừng nhìn vào bóng dáng người con gái đang đưa lưng về phía mình, Nam Cung Tước gần như sắp phát hỏa. Nhưng mà dường như bóng lưng này có chút quen thuộc, giống như đã từng quen biết.

Tự hỏi một hồi, đôi mày nhíu chặt lập tức giãn ra, hóa ra là cô! Người con gái mà hần ngày nhớ đêm mong

Chỉ trong tích tắc hần đã ra cô gái đó là ai, tìm đến ánh mắt của cô. Nàng nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi của Hạ Liên, xem ra nàng là tới tìm Hạ Liên. Hiện tại nhìn đến chiếc ghế tổng tài không có ai nên muốn rời đi.. Có thể thấy được tính nhẫn nại của cô gái này thật đúng là không

phải kém bình thường, chẳng lẽ cô nghĩ đến việc nên đi hần vào trong tìm kiếm sao? Nhìn đến cô gái chân đã hướng phía cửa đi ra, làm sao có thể như thế? Bởi vì bên cạnh Lãnh Nặc Băng có một chậu hoa rất lớn, cao ngang tầm người cho nên cô mới không chú ý tới Nam Cung Tước.

”Đi vào không biết gõ cửa sao?”

Lời nói lạnh băng từ miệng Nam Cung Tước thoát ra. Hần làm bộ như không thấy Lãnh Nặc Băng, tư thế thoải mái, mắt nhắm lại ngồi ở trên sô pha.

Nghe có âm thanh, trong nháy mắt Lãnh Nặc Băng có chút ngu ngơ. Độ nhạy cảm của cô quả thật là đã bị giảm sút, đến việc trong phòng có người cô cũng không cảm giác được. Loại cảm giác này... thật là quá tệ!

Lãnh Nặc Băng thật là hận thấu gan tên đàn ông làm nhiều loạn tâm trí mình. Xoay người, Lãnh Nặc Băng đi qua bồn hoa, liền nhìn thấy trên sô pha một người đàn ông đang ngồi, khí thế hiên ngang như là bậc đế vương. Là hần?

Không cần nghĩ nhiều, chỉ cần liếc mắt một cái, Lãnh Nặc Băng liền nhận ra người trước mặt là ai. Hần chính là tên đàn ông đang từng giờ từng phút nhiễu loạn tâm trí cô.

Nam Cung Tước cảm nhận được ánh mắt người con gái vô cùng chăm chú nhìn mình. Hần thích cái cảm giác được nhìn này, khoe miệng khê nhếch, mắt mở, ánh nhìn bắn thẳng đến người con gái trước mặt, đôi môi mông mở ra, nói:

”Làm sao vậy, mới một ngày không gặp đã không nhận ra nhau rồi hả ?”

Cái giọng điệu trêu chọc này. Đúng, vì cái giọng điệu trêu chọc này làm cho Lãnh Nặc Băng nháy mắt tỉnh táo lại. Cô cúi đầu, không nhìn vào đôi mắt người đàn ông .

Hần là Hạ Liên, tổng giám đốc Hạ Thị.

Thực hiển nhiên Lãnh Nặc Băng là hiểu lầm, bất quá chỉ là mới hiểu lầm thôi. Có thể xuất hiện tại văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Hạ Thị, phong thái lại vô cùng tiêu dao, ai cũng dễ dàng đoán được hẳn là chủ nhân nơi này.

Nam Cung Tước ngược mắt nhìn cô gái đang rối rắm đứng ở đằng xa. A! Hắn chỉ biết bọn họ còn có thể

gặp nhau, cho nên hắn cũng không có đi điều tra thân phận của nàng. Nhưng mà ông trời lại đem nàng

đưa đến bên cạnh, lần này hẳn làm sao có thể dễ dàng buông tay. Nam Cung Tước tin tưởng lần đầu tiên là trùng hợp, như vậy lần thứ hai gặp nhau chính là duyên phận, chính là ý trời, chính là số phận đã định.

Lúc này Lãnh Nặc Băng mới rõ ràng biết mình vì sao nhận vụ án, bởi vì trong tiềm thức cô cảm giác nếu tiếp nhận sẽ được gặp lại hắn. Nhận thức được điều này khiến Lãnh Nặc Băng kinh ngạc chân tự giác rút lui từng bước. Lãnh Nặc Băng rất nhanh liền đem cảm xúc của mình dấu đi. Nếu như nói mấy năm nay cô học được điều gì nhiều nhất, thì đó là cách ngụy trang. Hóa ra cô cũng là diễn viên bẩm sinh.

Nam Cung Tước ở đối diện nhìn Lãnh Nặc Băng lui về sau từng bước, con ngươi thâm thúy ánh lên một tia tức giận, cô muốn trốn hắn? Nam Cung Tước rất bất mãn trước động tác này của Lãnh Nặc Băng. Hắn điều chỉnh lại dáng ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, phong thái vẫn ra vẻ tùy ý, mắt ngược lên nhìn chằm chằm vào Lãnh Nặc Băng.

Một ngày không thấy, cô dường như càng thêm hấp dẫn rồi. Nhất là bộ dáng mặc đồ công sở của cô rất xinh đẹp. Lãnh Nặc Băng lúc này vừa tự hỏi trong lòng vừa nhắc chân đi nhanh đến trước mặt Nam Cung Tước không nhìn vào ánh mắt cực nóng của hắn, cô làm bộ như lần đầu tiên gặp hắn:

”Xin chào, Hạ Tổng! Tôi là luật sư phụ trách vụ án Đại Ly, Lãnh Nặc Băng. Đương sự của tôi, tiểu thư Đại Ly, đã toàn quyền ủy thác tôi đến đây cùng Hạ Tổng bàn bạc về hợp đồng bồi thường”

Thanh âm tuy thanh nhiên như hồ nước, nhưng chỉ có chính Lãnh Nặc Băng biết, tâm trạng mình lúc này bồi hồi bất an thế nào. Cô có chút khâm phục mình, trong tình huống như vậy, bản thân vẫn có thể trấn định như thế Lãnh Nặc Băng, tên rất đẹp, cũng rất lạnh, hoàn toàn giống với con người cô. Quả thật là người đặt tên cho cô, ba chữ, hết hai chữ là có thể đại biểu tính cách, vừa “lãnh” lại “băng”.

Hạ Tổng? Hắn lại trở thành Hạ Liên rồi sao? Ý nghĩ này làm cho Nam Cung Tước rất bất mãn. Cô tự nhiên biến hắn trở thành người đàn ông khác.

Luật sư? Cô thật sự là một luật sư, thật không nghĩ tới. Còn tưởng rằng tối hôm đó là nàng nói đùa. Nhìn Lãnh Nặc Băng trước mặt mặc đồ công lại có thể hiện lên khí chất ngạo nghễ bẩm sinh của nàng. Con ngươi đen thâm thúy vì nhìn thấy Lãnh Nặc Băng mà hiện chút ý cười.

”Vụ án Đại Ly? “

Nam Cung Tước cũng không rõ chuyện trong công ty của Hạ Liên. Bất quá nhìn về phía cái cô gái dám đánh trận này, dám cùng Hạ gia đấu, hẳn chỉ biết cô gái này là gan không hề nhỏ. Cô không phải là đóa hoa trong nhà kính mà là con báo hung mãnh trên vùng thảo nguyên rộng lớn. Hôm nay đột nhiên gặp mình như vậy cô vẫn có thể tự nhiên chậm rãi nói về “vụ án Đại Ly”

Chẳng lẽ cô không muốn gặp mình? Cũng đúng, nếu cô muốn gặp mình thì ngày đó cũng sẽ không chạy trốn! Cô gái chết tiệt! Xem tôi hôm nay làm sao bắt được em!

”Là anh vô duyên vô cớ đơn phương phá bỏ hợp đồng, hành động đó làm cho đương sự của tôi nửa năm nay thậm chí về sau đều không có công việc, khiến kinh tế bị tổn thất, cho nên anh phải bồi thường tương ứng!”

Vừa nghĩ tới mình lấy thân phận luật sư mà đến đến, hơn nữa cái cô nàng Đại Ly kia rất có khả năng đứng trước mặt đàn ông mà phô ra bộ ngực sữa kia, tức thì đôi mắt đẹp kia liền nhiễm lên tia lạnh như băng.

Nam nhân không có một người nào, mà không cảm lời mắng ấy rất là đẹp. Lãnh Nặc Băng cũng không biết cảm xúc của mình vì sao lại không khống chế được như thế.

Nam Cung Tước cũng có thể nghe ra lời nói của cô trước sau không giống nhau, nhìn nữ nhân chân đi giày cao gót này giờ vẫn đứng ở trước mặt mình, hẳn có chút đau lòng

”Cô ngồi xuống trước, chúng ta nói chuyện.”

Nam nhân nói bằng giọng điệu ôn nhu trước giờ chưa từng có. Con ngươi đen vốn đang tức giận, trong nháy mắt thay bằng ánh mắt đau lòng. Ngay cả chính hắn cũng không biết mình lúc này thanh âm có cỡ nào ôn nhu.

”Không cần!” Không chút nghĩ ngợi, Lãnh Nặc Băng lập tức cự tuyệt. Cô chán ghét loại đàn ông giả mù sa mưa này.

Trong đôi mắt đẹp đều là hình ảnh của người đàn ông đáng ghét. Cái cô gái này thái độ sao lại như vậy?

Nam Cung Tước rất muốn tiến lên đánh hai cái vào mông Lãnh Nặc Băng để trừng phạt.

”Cô không ngồi, chúng ta liền không bàn nữa.”

Giọng điệu tuy nhàn nhạt, nhưng bên trong mười phần khẩu khí mệnh lệnh khẩu khí. Nam Cung Tước chắc chắn Lãnh Nặc Băng nhất định sẽ ngoan

ngồi xuống . Quả nhiên, Lãnh Nặc Băng hung hăng liếc hắt một cái, sau đó mới ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Nam Cung Tước Dây Dưa (Bốn)

Lãnh Nặc Băng ngồi vào chỗ đối diện Nam Cung Tước trên sofa, hai chân nhanh chóng khép chặt, tránh cho cánh xuân lộ ra.

”Được rồi, Hạ Tổng, hiện tại có thể về vụ kiện rồi chứ! Là như vậy Hạ Tổng, đương sự của tôi muốn giải quyết riêng, không biết ý Hạ Tổng như thế nào?”

Lãnh Nặc Băng dùng giọng điệu nói chuyện bình thường hàng ngày của mình nói với Nam Cung Tước. Thấy không có gì không ổn, nhưng đôi mày sắc của người đàn ông trước lại càng nhíu chặt. Vừa nghe đến có liên quan đến vụ kiện, Lãnh Nặc Băng sẽ thực tự nhiên tập trung nói đến chuyện chính.

Nhưng khẩu khí nói chuyện này của cô làm Nam Cung Tước rất không thích, loại khẩu khí này thật giống như hắt hủi là người qua đường Giáp, Ất, Bính... gì đó, giống như giữa bọn họ là không hề quan hệ, giống như người xa, ý thức được điều này làm cho Nam Cung Tước rất khó chịu.

Trên thực tế bọn họ trừ một lần cùng nhau lên giường, hai người thậm chí ngay cả đối phương là ai cũng không biết, nói là hai người xa lạ cũng không khác. Tuy nhiên Nam Cung Tước tính cách bá đạo cho rằng bọn họ không hề là người xa lạ. Còn là cái gì, chính hắn cũng nói không rõ.

Hạ Liên, tên rắm thối này. Chuyện vụ án Nam Cung Tước cũng biết một chút. Cái cô Đại Ly này là tình nhân mà Hạ Liên bao dưỡng, lần này sờ dẫm đầu tư nhiều tiền như vậy là để cô ta vào vai nữ chính, đơn giản mà nói cũng là quà tặng trước khi chia tay. Nhưng cái cô gái này được nể mặt mũi không biết lại còn lên mặt, không biết thế nào là đủ, cho nên Hạ Liên mới trong cơn tức giận kéo cô ta xuống.

Chuyện này với hắn chẳng có quan hệ gì, hắn chỉ quan tâm cô gái trước mặt này mà thôi. Chuyện của Hạ Liên, hắn tin tưởng Hạ Liên nhất định sẽ xử lý tốt.

”Cô gái, ăn cơm trưa chưa? Nếu chưa chúng ta đi ra ngoài ăn cơm trưa rồi nói đi!”

Nam Cung Tước thật muốn thật tốt hiểu biết người con gái trước mặt. Thời thời cô đến, rõ ràng là chưa ăn cơm. Nếu cô đói bụng, hắn sẽ đau lòng.

”Tôi chưa bao giờ cùng người có liên quan đến án kiện ăn cơm!” Lãnh Nặc Băng sắc bén cự tuyệt. Từ đầu đến cuối cô đều không có ngừng đầu nhìn Nam Cung Tước lần nào chỉ nhìn tờ giấy trong tay cô mà thôi. Con người nguy hiểm nheo lại, chẳng lẽ tờ giấy trong tay nàng so với hắn tốt hơn sao? Vì sao không chịu ngừng đầu nhìn hắn một cái?

Nam Cung Tước không biết là, Lãnh Nặc Băng không phải không muốn nhìn, mà là không dám nhìn. Bởi vì đôi mắt Nam Cung Tước khiến người khác quá mức căng thẳng, cô sợ mình liếc mắt một cái sẽ Vạn Kiếp Bất Phục (muôn đời muôn kiếp lòng không lấy lại được)

”Cô nói cô không cùng với có liên quan đến án kiện ăn cơm, còn tôi cùng với án kiện không có quan hệ gì cả!” Nam Cung Tước cẩn thận cân nhắc lời nói Lãnh Nặc Băng, sau đó trả lời. Hắn là Nam Cung Tước, không phải Hạ Liên, án tử không có liên quan đến hắn, cho nên hắn không tính là người có quan hệ đến vụ án. Nghe Nam Cung Tước nói, Lãnh Nặc Băng ngừng đầu, đôi mắt bình tĩnh hiện lên một tia kinh ngạc.

”Anh nói vậy là có ý gì?”

Sau đó Lãnh Nặc Băng lập tức phản ứng nói :

”Anh không phải Hạ Liên!”

Trách không được người nam nhân này sau khi mình đi vào hắn lại toàn nói chuyện phiếm, tuyệt nhiên không quan tâm đến án kiện. Nguyên nhân là vì hắn và vụ kiện không hề liên quan.

”Ha ha ~, cô thật đúng là thông minh!”

Đôi mắt lạnh lùng của Nam Cung Tước vì Lãnh Nặc Băng đoán đúng mà rất vui vẻ. Cái cô gái này luôn thông minh như vậy, hắn chỉ cần nhắc một chút, cô liền có thể đoán được.

”Anh đùa giỡn tôi?” Lãnh Nặc Băng rống lên. Đôi mắt đẹp đầu tiên là kinh ngạc, sau đó đó là tràn đầy phẫn nộ. Nghe được hắn thừa nhận, Lãnh Nặc Băng tức giận từ sofa đứng lên. Hóa ra từ đầu đến cuối, cô đều nhận sai người. Lãnh Nặc Băng cảm giác mình như một con khỉ bị người ta vui đùa. Mà người đàn ông bên cạnh lại tùy ý nhìn mình bị xấu mặt. Lãnh Nặc Băng thấy hắn đã vũ nhục chính mình. Ánh nhìn lạnh lùng không ngừng hướng tới Nam Cung Tước như muốn đem hắn đi lăng trì.

”Tôi làm sao lại đùa giỡn cô? Từ đầu tới cuối tôi đều không có nói tôi là Hạ Liên!” Nam Cung Tước già mồm. Đôi mắt anh tuất toát ra ánh sáng hồ ly giả

hoạt.

”Nhưng anh cũng không phủ nhận! Với tôi mà nói hai việc tính chất giống nhau.” Lãnh Nặc Băng Băng thanh âm lạnh lùng, không hề có độ ấm nói.

”Vậy được rồi! Tôi bây giờ tự giới thiệu một chút! Người đàn ông của em, tôi, Nam Cung Tước! Nhớ kỹ! Giờ chúng ta đi ăn cơm thôi!”

Người đàn ông đứng trước cô gái giọng nói đầy tự hào. Giống như là việc hắn là người đàn ông của Lãnh Nặc Băng Băng là sự việc rất đáng kiêu ngạo. Trên thực tế, hắn thật đúng là kiêu ngạo.

Tôi khinh! Anh là người đàn ông của ai chứ! Thực con mẹ nó đúng là không biết xấu hổ! Lãnh Nặc Băng không ngừng ở trong lòng trăm ngàn lần mắng Nam Cung Tước. Lãnh Nặc Băng không chế, không chế mới nhận được ý muốn xúc động chửi ầm lên.

”Nam Cung Tước là ai? Tôi cũng không nhận ra, còn có tôi không chỉ sẽ không theo người có liên quan đến án kiện ăn cơm, mà tôi càng sẽ không cùng người xa lạ ăn cơm!”

‘Người xa lạ’ ba chữ Lãnh Nặc Băng gần rõ từng tiếng. Nói rồi cô xoay người, cầm tư liệu lên muốn rời khỏi cái văn phòng làm cho người ta hít thở không thông này. Cô hôm nay thật là không xong thật rồi.

Nam Cung Tước nghe từ Lãnh Nặc Băng ba chữ ‘người xa lạ’, ngay lập tức khuôn mặt liền hóa đen, ám chi điểm báo sắp có cơn tức giận, cả người hắn tản ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi.

Nam Cung Tước đi nhanh lên trước, một phát bắt được cổ tay Lãnh Nặc Băng, tư liệu trong lòng Lãnh Nặc Băng vì lực quá mạnh của Nam Cung Tước là tã rơi xuống đất. Nam Cung Tước đem thân thể cô xoay tròn, mặt đối mặt với hắn, cả người cô cũng bị cô định trên tường cùng hắn. Nam Cung Tước nghiêng răng nghiêng lợi môi mỏng nói rõ từng tiếng:

”Người, xa, lạ?”

Cái cô gái này ngang nhiên dám nói hai người bọn họ là người xa lạ, lúc này Nam Cung Tước hoàn toàn tức giận rồi. Cô cho quan hệ giữa bọn họ là như thế à à? Hắn ghét nhất bị cô vội vàng rũ bỏ quan hệ. Điều này làm cho hắn vô vùng ảo não!

”Em, có gan nói lại một lần nữa xem?”

Nam Cung Tước uy hiếp giọng điệu mười phần đắc ý, hắn khép hờ con ngươi, ánh mắt nguy hiểm cực độ bắn về phía người con gái trước mặt, nếu cô dám nói, hắn ngay tại chỗ trừng phạt nàng.

Lãnh Nặc Băng trong cuộc đời này ghét nhất là bị người khác uy hiếp, giương lên đôi mắt đẹp, Lãnh Nặc Băng không hề sợ hãi đón nhận ánh mắt Nam Cung

”Nói mấy lần cũng là giống nhau, tôi căn bản không biết anh! Anh đối với tôi mà nói chính là người xa lạ!”

Sợ Nam Cung Tước nghe không rõ ràng, Lãnh Nặc Băng từng từ từng từ nói ra. Ánh mắt bình tĩnh, không chút sợ hãi. Cô gái này thật là có tiềm năng khiến Nam Cung Tước tức điên.

Hai người bọn họ giường đã lên với nhau, nhưng cô lại nói như lời thề son sắt rằng hai người họ là người xa lạ. Cái cô gái này đầu óc cuộc cấu tạo từ cái gì!

Nhìn cánh môi Lãnh Nặc Băng kiều diễm ướt át phấn nộn, hé ra hợp lại, vì sao lời nói ra đều là lời không phải dành cho người nghe được. Gương mặt nguy hiểm của Nam Cung Tước không ngừng gần sát lại Lãnh Nặc Băng đến khi khoảng cách chỉ còn một cm hắn mới ngừng lại, không giận ngược lại còn cười:

”Cô gái này, em định ăn xong rồi không chịu trách nhiệm sao?”

Đôi mắt lạnh lùng nguy hiểm nheo lại, như là đe dọa nếu Lãnh Nặc Băng không nói lời khiến hắn vừa lòng sẽ đem cô một ngụm ăn luôn.

”Rốt cuộc ai ăn ai a?”

Dựa vào gì! Người đàn ông này có thể lật ngược phải trái, đem đen nói thành là trắng. Rõ ràng là chính cô chịu thiệt, hơn nữa hắn ngày đó còn lừa cô, cô đã không so đo, hắn còn muốn thế nào? Nhưng mà lời vừa nói ra, Lãnh Nặc Băng liền hối hận, cô lại vừa thừa nhận mình cô và hắn có quan hệ. Tên hồ ly, khiến cô mắc bẫy rồi. Nghe được câu trả lời của Lãnh Nặc Băng, Nam Cung Tước thực vừa lòng, hắn hướng đến bên tai cô, mở miệng nói ra từng tiếng giàu từ tính lại đầy mê người.

”Ngày đó tính là tôi ăn em, hôm nay tôi cho em ăn tôi đền bù lại, được không?”

“.....”

Lãnh Nặc Băng ngược mắt, mắt đối mắt với Nam Cung Tước, người đàn ông này còn có thể mặt dày như vậy sao?

”Tôi nghĩ, em nhất định là quên chúng ta ngày đó đã làm cái gì, đừng lo, tôi sẽ cho em chậm rãi nhớ lại chuyện chúng ta ngày đó”

Chương 22: Nam Cung Tước Dây Dưa (Năm)

Nói xong Nam Cung Tước liền cúi đầu kiểm lấy cánh môi kiều diễm của Lãnh Nặc Băng. Môi hắn tỉnh tề quần lấy cánh môi Lãnh Nặc Băng. Cái cảm giác ngọt ngào lại trở lại, môi của cô vĩnh viễn đều là hương vị ngon miệng như vậy, làm cho người ta không thể buông tay.

Lãnh Nặc Băng không ngừng giấy dựa, dần ra khỏi người đàn ông đang ôm mình thật, bất đắc dĩ, cô liền hé miệng hung hăng cắn lên môi hắn.

Một trận đau đớn khiến Nam Cung Tước phải dừng lại nụ hôn. Nguyên nhân vì môi hắn đã bị Lãnh Nặc Băng cắn nát rồi. Máu hồng trên môi từ từ tràn ra. Nhưng hắn cũng không tức giận hành động của cô, ngược lại lại tà ác mỉm cười, đồng thời giờ tay lau máu trên môi đi. Lãnh Nặc Băng đứng ở cạnh tường bình tĩnh lạnh lùng nhìn Nam Cung Tước, không cảm thấy có lỗi. Cường hôn cô, cắn chết hắn cũng là xứng đáng. Nhưng khi nhìn đến biểu tình của hắn, còn có nụ cười không rõ ý gì kia, Lãnh Nặc Băng đột nhiên lại có dự cảm không tốt, may vì thế mà nhủ chặt lại.

Bởi vì vừa rồi giấy dựa, chiếc khăn lụa trên cổ Lãnh Nặc Băng dùng để che dấu hôn đã rút ra tự lúc nào. Nam Cung Tước mắt không hề chớp, con người đen nhìn chăm chăm vào cổ cô. Lãnh Nặc Băng theo tầm mắt của hắn, liền phát hiện chỗ khăn lụa bị kéo , trên chiếc cổ trắng nõn khắp nơi đều là những dấu hôn hồng hồng. Cô lập tức theo phản xạ dùng hai tay che cổ lại, không để Nam Cung Tước nhìn tiếp.

Nhưng Nam Cung Tước lại không thích hành động của cô đã che đi kiệt tác của hắn. Nam Cung Tước cầm giữ tay cô, nhìn kiệt tác của mình in khắp trên cổ cô ----- “dấu hôn”! Rất là vừa lòng. Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên những dấu ấn của mình. Nụ hôn rất nhẹ, mềm mại như chuồn chuồn lướt nước. Khi đôi môi rời khỏi, hắn nói, câu nói khiến Lãnh Nặc Băng nghe mà muốn trào máu:

“Tôi nhớ những dấu hôn không biến mất trên thân thể của em đây, là dấu vết còn lại của tôi. Em còn muốn nói chúng ta là người xa lạ sao?” – Lời nói của hắn cực kỳ kiều ngạo, thực cuồng vọng, nóng cháy con người đen không hề chớp nhìn chăm chăm vào mắt Lãnh Nặc Băng.

“.....”

Lãnh Nặc Băng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Nam Cung Tước, nhếch cánh môi, không nói lời nào, đôi mắt đẹp đầy tức giận biểu đạt tâm tình của cô giờ phút này.

Nhưng, Nam Cung Tước bỏ qua sự tức giận của Lãnh Nặc Băng, hắn vất vả lắm mới chiếm thế thượng phong, sao có thể nhượng bộ cô được, hắn nói tiếp:

“Cô gái này, em cảm thấy người xa lạ hội có thể cùng nhau nằm cùng giường, cùng nhau hôn môi, cùng thưởng thức cơ thể nhau, cùng đạt tới đỉnh cực vọng.?”

Lãnh Nặc Băng càng nghe hắn nói, mặt nhăn càng chặt, mặt cũng trở nên thực hồng. Đồ mặt người dạ thú, tướng mạo trông đáng hoàng như thế, sao lại nói lại có thể lưu manh đến thế.

Nam Cung Tước một bên vừa nói, một bên lấy tay nhẹ vỗ về dấu hôn trên cổ Lãnh Nặc Băng, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại hình ảnh bọn họ dây dưa buổi tối cùng buổi sáng hôm đó. Hắn nói như vậy, đơn giản chính là muốn nhắc nhở cô chuyện giữa hai người đã làm là gì. Hơn nữa cũng là rõ ràng nói cho Lãnh Nặc Băng biết, muốn cùng hắn phải sạch quan hệ, không có cửa đâu.

Vừa nghĩ tới tối hôm đó cô ở trên người hắn uyển chuyển rên rỉ, thờ gấp, còn hắn trên người cô muốn làm gì thì làm. Đột nhiên hắn ngừng nói chuyện, ngẩng đầu, con người u ám nhìn cô gái trước mặt mình. Đôi mắt thâm thúy không ngừng thâm trầm đi xuống, thâm trầm, thâm trầm, sự thâm trầm liền hoàn toàn bị dục vọng thay thế.

Lãnh Nặc Băng nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt như hóa sói, dường như muốn nuốt lấy cô. Mắt hắn dần bị dục vọng ăn mòn. Ánh mắt như thế làm cho Lãnh Nặc Băng có một loại cảm giác quen thuộc.

Cô đột nhiên nghĩ tới mình rốt cuộc đã gặp nhau sự thâm trầm như vậy ở nơi nào, con người cực nóng, ngày đó lúc hắn muốn nàng, hắn chính là ánh mắt này. Vừa nghĩ tới, Lãnh Nặc Băng mặt đầy vạch đen, cái tên ngựa đực, lúc nào chỗ nào cũng động dục được.

Nhìn thấy biểu tình của Lãnh Nặc Băng, Nam Cung Tước biết cô đã đoán ra mình muốn lại gì, hắn cúi người không ngừng thổi khí bên cạnh lỗ tai cô:

“Cô gái này, tôi nghĩ muốn em làm sao bây giờ?”

Giọng đàn ông khàn khàn, lại là điểm trí mạng câu hồn!

“Anh? Biến thái!”

Lãnh Nặc Băng trợn to mắt, tuy rằng đã sớm biết nguyên nhân đồng tử người đàn ông này biến sắc, nhưng khi hắn trắng trợn nói ra, Lãnh Nặc Băng vẫn là khó có thể chấp nhận được? Có thể nói ra những lời như thế, đến bây giờ thì cô cảm giác mình không thể nói ra lời rồi.

Há miệng không biết nên nói cái gì, làm như thế nào ngăn cản cái tên tinh trùng xông vào này. May mắn thay cánh cửa văn phòng tổng giám đốc bị người ta đẩy ra, chỉ thấy thư ký, đầu tiên là gõ cửa vài cái, sau đó liền đẩy cửa đi vào. Vừa rồi tổng giám đốc gọi điện nói buổi chiều có việc phải đi ra ngoài, giữa trưa sẽ có một cái vị luật sư tìm đến, giúp hắn trì hoãn lại. Vì thư ký đi ăn cơm nên không kịp báo cho Lãnh Nặc Băng biết, cũng không kịp ngăn cản Lãnh Nặc Băng đi vào. Bởi vậy, Lãnh Nặc Băng mới náo loạn một hồi. Thư ký sờ đi gõ cửa nhưng không đợi bên trong đáp lời liền tiến vào là vì cô không biết bên trong ngoài Lãnh Nặc Băng ra còn có Nam Cung Tước. Gõ cửa cho thấy cô thân là thư ký nên có lễ phép, nhưng bên trong Lãnh Nặc Băng cũng không phải lãnh đạo của mình, cho nên cô không cần chờ người ở bên trong đáp lời mới đi vào.

Đẩy cửa ra đi vào, nhìn đến góc tường liền thấy một đôi nam nữ tư thế vô cùng mập mờ. Thư ký kinh ngạc kêu lên:

“Hai người. . . . Hai người. . . . ?”

Nam Cung Tước nghe có tiếng chân người bước vào, đôi mắt bị phủ đầy dục vọng vì bị người ta phá hư chuyện tốt mà trở nên bùng bùng lửa giận. Nghiêng đầu, Nam Cung Tước cả người tản ra không khí làm cho người ta sợ hãi, hướng đến cô thư ký rống lên:

“Chết tiệt, ai cho cô đi vào, cút ra ngoài cho tôi!”

Thanh âm của hắn to lớn, nặng nề tức giận, liền dọa cô thư ký hoảng sợ mà té ngã xuống đất. Tiếng rống của Nam Cung Tước giống như đến từ địa ngục, không khác gì Câu Hồn Sứ Giả, làm người ta hoảng sợ. Lâu thật lâu vị thư ký kia mới tìm lại trực giác của mình, run run đi ra ngoài.

Mà Lãnh Nặc Băng bởi vì sự xuất hiện của vị thư lý kia đã cứu mình một mạng. Cô nhìn người đàn ông vẫn đang khóa trụ mình, nâng lên đầu gối, Lãnh Nặc Băng liền tấn công thật mạnh vào nơi yếu ớt nhất của đàn ông.

“S***! Em muốn làm cho tôi đoạn tử tuyệt tôn? !”

Nam Cung Tước lập tức lấy tay ngăn cản động tác của cô, cô lại nhấc đầu gối đi xuống nữa, không tàn phế là hay lắm rồi.

“Tôi là vì ngăn cản cho ngàn vạn cô gái sẽ bị anh giết hại!”

Lãnh Nặc Băng hiển ngang lăm lăm nói, động tác tay không vì lời nói của Nam Cung Tước mà ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Nam Cung Tước Dây Dưa (Năm)

Nói xong Nam Cung Tước liền cúi đầu kiểm lấy cánh môi kiều diễm của Lãnh Nặc Băng. Môi hắn tinh tế quấn lấy cánh môi Lãnh Nặc Băng. Cái cảm giác ngọt ngào lại trở lại, môi của cô vĩnh viễn đều là hương vị ngon miệng như vậy, làm cho người ta không thể buông tay.

Lãnh Nặc Băng không ngừng giẫy dụa, dần ra khỏi người đàn ông đang ôm mình thật, bắt đầu dĩ, cô liền hé miệng hung hăng cắn lên môi hắn.

Một trận đau đớn khiến Nam Cung Tước phải dừng lại nụ hôn. Nguyên nhân vì môi hắn đã bị Lãnh Nặc Băng cắn nát rồi. Máu hồng trên môi từ từ tràn ra. Nhưng hắn cũng không tức giận hành động của cô, ngược lại lại tà ác mỉm cười, đồng thời giơ tay lau máu trên môi đi. Lãnh Nặc Băng đứng ở cạnh tường bình tĩnh lạnh lùng nhìn Nam Cung Tước, không cảm thấy có lỗi. Cường hôn cô, cắn chết hắn cũng là xứng đáng. Nhưng khi nhìn đến biểu tình của hắn, còn có nụ cười không rõ ý gì kia, Lãnh Nặc Băng đột nhiên lại có dự cảm không tốt, may vì thế mà nhũn nhũn lại.

Bởi vì vừa rồi giẫy dụa, chiếc khăn lụa trên cổ Lãnh Nặc Băng dùng để che dấu hôn đã rớt ra từ lúc nào. Nam Cung Tước mắt không hề chớp, con người đen nhìn chăm chăm vào cổ cô. Lãnh Nặc Băng theo tầm mắt của hắn, liền phát hiện chỗ khăn lụa bị kéo , trên chiếc cổ trắng nõn khắp nơi đều là những dấu hôn hồng hồng. Cô lập tức theo phản xạ dùng hai tay che cổ lại, không để Nam Cung Tước nhìn tiếp.

Nhưng Nam Cung Tước lại không thích hành động của cô đã che đi kiệt tác của hắn. Nam Cung Tước cầm giữ tay cô, nhìn kiệt tác của mình in khắp trên cổ cô ----- “dấu hôn”! Rất là vừa lòng. Hắn cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên những dấu ấn của mình. Nụ hôn rất nhẹ, mềm mại như chuồn chuồn lướt nước. Khi đôi môi rời khỏi, hắn nói, câu nói khiến Lãnh Nặc Băng nghe mà muốn trào máu:

“Tôi nhớ những dấu hôn không biến mất trên thân thể của em đây, là dấu vết còn lại của tôi. Em còn muốn nói chúng ta là người xa lạ sao?” – Lời nói của hắn cực kỳ kiều ngạo, thực cuồng vọng, nóng cháy con người đen không hề chớp nhìn chăm chăm vào mắt Lãnh Nặc Băng.

“”

Lãnh Nặc Băng ngẩng đầu lạnh lùng nhìn Nam Cung Tước, nhếch cánh môi, không nói lời nào, đôi mắt đẹp đầy tức giận biểu đạt tâm tình của cô giờ phút này.

Nhưng, Nam Cung Tước bỏ qua sự tức giận của Lãnh Nặc Băng, hấn vát và lăm mòi chiếm thế thượng phong, sao có thể nhượng bộ cô được, hấn nói tiếp:

”Cô gái này, em cảm thấy người xa lạ hội có thể cùng nhau nằm cùng giường, cùng nhau hôn môi, cùng thưởng thức cơ thể nhau, cùng đạt tới đỉnh dục vọng.....?”

Lãnh Nặc Băng càng nghe hấn nói, mặt nhẵn càng chặt, mặt cũng trở nên thực hồng. Đồ mặt người dạ thú, tướng mạo trông đáng hoàng như thế, sao lại nói lại có thể lưu manh đến thế.

Nam Cung Tước một bên vừa nói, một bên lấy tay nhẹ vỗ về đầu hôn trên cổ Lãnh Nặc Băng, trong đầu không ngừng hồi tưởng lại hình ảnh bọn họ dây dưa buổi tối cùng buổi sáng hôm đó. Hấn nói như vậy, đơn giản chính là muốn nhắc nhở cô chuyện giữa hai người đã làm là gì. Hơn nữa cũng là rõ ràng nói cho Lãnh Nặc Băng biết, muốn cùng hấn phủi sạch quan hệ, không có cửa đâu.

Vừa nghĩ tới tối hôm đó cô ở trên người hấn uyển chuyển rên rỉ, thờ gấp, còn hấn trên người cô muốn làm gì thì làm.Đột nhiên hấn ngừng nói chuyện, ngẩng đầu, con ngươi u ám nhìn cô gái trước mặt mình. Đôi mắt thâm thúy không ngừng thâm trầm đi xuống, thâm trầm, thâm trầm, sự thâm trầm liền hoàn toàn bị dục vọng thay thế.

Lãnh Nặc Băng nhìn người đàn ông trước mặt, đôi mắt như hóa sói, dường như muốn nuốt lấy cô. Mắt hấn dần bị dục vọng ăn mòn. Ánh mắt như thế làm cho Lãnh Nặc Băng có một loại cảm giác quen thuộc.

Cô đột nhiên nghĩ tới mình rốt cuộc đã gặp nhau sự thâm trầm như vậy ở nơi nào, con ngươi cực nóng, ngày đó lúc hấn muốn nàng, hấn chính là ánh mắt này. Vừa nghĩ tới, Lãnh Nặc Băng mặt đầy vạch đen, cái tên ngựa đực, lúc nào chỗ nào cũng động dục được.

Nhìn thấy biểu tình của Lãnh Nặc Băng, Nam Cung Tước biết cô đã đoán ra mình muốn lại gì, hấn cúi người không ngừng thổi khí bên cạnh lỗ tai cô:

”Cô gái này, tôi nghĩ muốn em làm sao bây giờ?”

Giọng đàn ông khàn khàn, lại là điểm trí mạng câu hồn!

”Anh? Biến thái!”

Lãnh Nặc Băng tròn to mắt, tuy rằng đã sớm biết nguyên nhân đồng tử người đàn ông này biến sắc, nhưng khi hấn trắng trợn nói ra, Lãnh Nặc Băng vẫn là khó có thể chấp nhận được? Có thể nói ra những lời như thế, đến bây giờ thì cô cảm giác mình không thể nói ra lời rồi.

Há miệng không biết nên nói cái gì, làm như thế nào ngăn cản cái tên tinh trùng xông não này. May mắn thay cánh cửa văn phòng tổng giám đốc bị người ta đẩy ra, chỉ thấy thư ký, đầu tiên là gõ cửa vài cái, sau đó liền đẩy cửa đi vào. Vừa rồi tổng giám đốc gọi điện nói buổi chiều có việc phải đi ra ngoài, giữa trưa sẽ có một cái vị luật sư tìm đến, giúp hấn trì hoãn lại. Vì thư ký đi ăn cơm nên không kịp báo cho Lãnh Nặc Băng biết, cũng không kịp ngăn cản Lãnh Nặc Băng đi vào. Bởi vậy, Lãnh Nặc Băng mới nào loạn một hồi. Thư ký sờ đi gõ cửa nhưng không đợi bên trong đáp lời liền tiến vào là vì cô không biết bên trong ngoài Lãnh Nặc Băng ra còn có Nam Cung Tước. Gõ cửa cho thấy cô thân là thư ký nên có lễ phép, nhưng bên trong Lãnh Nặc Băng cũng không phải lãnh đạo của mình, cho nên cô không cần chờ người ở bên trong đáp lời mới đi vào.

Đẩy cửa ra đi vào, nhìn đến góc tường liền thấy một đôi nam nữ tư thế vô cùng mập mờ. Thư ký kinh ngạc kêu lên:

”Hai người. Hai người. ?”

Nam Cung Tước nghe có tiếng chân người bước vào, đôi mắt bị phủ đầy dục vọng vì bị người ta phá hư chuyện tốt mà trở nên bùng bùng lửa giận. Nghiêng đầu, Nam Cung Tước cả người tản ra không khí làm cho người ta sợ hãi, hướng đến cô thư kí rống lên:

”Chết tiệt, ai cho cô đi vào, cắt ra ngoài cho tôi!”

Thanh âm của hấn to lớn, nặng nề tức giận, liền dọa cô thư ký hoảng sợ mà té ngã xuống đất. Tiếng rống của Nam Cung Tước giống như đến từ địa ngục, không khác gì Câu Hồn Sư Giả, làm người ta hoảng sợ. Lâu thật lâu vị thư ký kia mới tìm lại trực giác của mình, run run đi ra ngoài.

Mà Lãnh Nặc Băng bởi vì sự xuất hiện của vị thư lí kia đã cứu mình một mạng. Cô nhìn người đàn ông vẫn đang khóa trụ mình, nâng lên đầu gối, Lãnh Nặc Băng liền tấn công thật mạnh vào nơi yếu ớt nhất của đàn ông.

”S***! Em muốn làm cho tôi đoạn tử tuyệt tôn! ?”

Nam Cung Tước lập tức lấy tay ngăn cản động tác của cô, cô lại nhắc đầu gối đi xuống nữa, không tàn phé là hay lắm rồi.

”Tôi là vì ngăn cản cho ngàn vạn cô gái sẽ bị anh giết hại!”

Lãnh Nặc Băng hiển ngang lăm liết nói, động tác tay không vì lời nói của Nam Cung Tước mà ngừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 23: Nam Cung Tước Dây Dưa (Sáu)

Nam Cung Tước đỡ được đòn công kích của Lãnh Nặc Băng, túm lấy cánh tay cô kéo cả người cô đến trước mặt mình, đến khi khoảng cách chưa đến 1cm, cười nói:

”Giết hại? Tôi giết hại ai rồi hả? Hơn nữa, nếu em thực sự làm tôi bị thương, như vậy tính phúc về sau của em cũng không còn rồi!”

Cung Tước giận dữ nói. Chuyện tính phúc của em với của tôi đều sẽ bị liên lụy nếu tôi có mệnh hệ gì. Cái cô gái này cũng thật ngoan độc, vừa làm đã muốn cho mình đoạn tử tuyệt tôn!

”Tránh ra!”

Chịu không nổi thứ ngôn ngữ ô uế của Nam Cung Tước, Lãnh Nặc Băng toàn thân tản ra tức giận, hét lớn. Nhưng trước mặt hắn cô không biết làm sao. Càng muốn, Lãnh Nặc Băng lại càng cảm thấy tức giận, thân mình giống như cá trạch dưới thân Nam Cung Tước trơn trượt nhích ra, cô không tin hôm nay mình đánh không lại Nam Cung Tước. Cảm giác được trong lòng mình thất bại, cái trán bắt đầu đau nhức.

Nam Cung Tước đột nhiên đặc biệt thích cái cách Lãnh Nặc Băng ở trong lòng mình bày ra đủ loại cảm xúc.

Lãnh Nặc Băng giơ tay lên nhanh như gió thổi vào người Nam Cung Tước. Nam Cung Tước bị nhận của cô một chưởng, hai tròng mắt tràn ngập kinh hãi, môi mím cười tà nói:

”A ~! Còn tưởng rằng em chỉ là một bé mèo hoang (Tiểu Dã Miêu) biết nghe lời! Không nghĩ tới hóa ra lại là hổ dữ đội lốt!”

Cô gái này còn có bao nhiêu điều kinh ngạc mà mình không biết, Nam Cung Tước thật là càng nghĩ càng hưng phấn! Càng tiếp xúc sâu hơn, Nam Cung Tước càng muốn hiểu biết Lãnh Nặc Băng nhiều hơn.

Bé mèo hoang (Tiểu Dã Miêu)? Vừa nghe đến này từ, Lãnh Nặc Băng vẻ mặt tức thì liền đầy vạch đen, bộ dạng của cô rất giống mèo sao? Cô ở trong mắt của hắn thì ra chỉ là một bé mèo hoang (Tiểu Dã Miêu) biết nghe lời?

Nghe lời? Hắn ngang nhiên dám dùng cái từ này để hình dung cô, thật quá sai lầm! Cô lớn đến chừng này chưa từng biết hai chữ “nghe lời” có nghĩa là gì.

Rút ra cánh tay bị Nam Cung Tước bắt lấy, Lãnh Nặc Băng tiếp tục các đòn công kích Nam Cung Tước, nhưng đều bị hắn dễ dàng tránh thoát. Điều này làm cho Lãnh Nặc Băng ảo não cực kỳ!

Cô nói như thế nào cũng là đệ nhất sát thủ trong tổ chức, lại nhiều lần bị đánh bại bởi người đàn ông này, Lãnh Nặc Băng thật mạnh trong lòng rất không phục. Nếu tổ chức biết được, cô như thế lại thua bởi một người bình thường, cô về sau còn mặt mũi nào nữa a! Trong mắt Lãnh Nặc Băng, Nam Cung Tước chưa từng trải qua đặc thù huấn luyện thì chính là một người bình thường mà thôi.

Nguyên nhân toàn thân hào cường đều bởi vì trước mặt người đàn ông này bị kích động mà phát ra. Cô ra tay chiêu thức càng ngày càng sắc bén, càng ngày càng tàn nhẫn, từng chiêu từng chiêu đều có thể đưa người ta vào chỗ chết.

Lãnh Nặc Băng cũng không biết tại sao mình lại ra đòn tàn nhẫn như thế, thật ra trong tiềm thức chỉ là muốn đánh bại người đàn ông cao ngạo trước mặt này. Động tác trên tay căn bản là không nghe đầu óc sai khiến, bất tri bất giác mang hết thực lực ra. Đến khi thấy Nam Cung tước nhìn mình bằng ánh mắt đầy nghi ngờ, Lãnh Nặc Băng mới biết mình có khả năng bị thân phận bại lộ, nhưng là chiêu thức đã đánh ra không thể thu lại.

Nam Cung Tước dễ dàng tránh được đòn của Lãnh Nặc Băng, nhưng về sau cô ra chiêu càng ngày càng tàn nhẫn, càng ngày càng mạnh mẽ có lực. Con người nguy hiểm của hắn nheo lại, nhìn Lãnh Nặc Băng, ánh mắt như đang muốn tìm tòi nghiên cứu điều gì.

Hắn ban đầu tưởng rằng cô chỉ là học được ít võ thuật phòng thân, con gái học cái này không có gì là không tốt, có thể bảo vệ tốt chính mình. Nhưng càng xem các chiêu thức của cô lại càng thấy không thích hợp. Mỗi một chiêu thức của cô đều quá tàn nhẫn, bàn tay như đao nhanh chóng chém tới chỗ trí mạng trên cơ thể. Một đòn này đánh xuống, không chết cũng phải tàn phế. Từng chiêu từng chiêu đều đưa người ta vào chỗ chết. Có thể học được võ nghệ như vậy, lại còn hành động rất lưu loát sạch sẽ, chỉ có thể có một thân phận “sát thủ”? Nhận thức này khiến Nam Cung Tước trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Nhìn người con gái trước mặt, con người hắn chợt nhuộm màu đau đớn, tiếc nuối. Hắn không trách cô hai tay nhuộm đầy máu tươi, chỉ trách chính mình không biết cô sớm hơn, như vậy hắn có thể cũng sớm hơn đem cô bảo vệ thật tốt. Cho dù hắn đã biết thân phận của cô không đơn giản như mình tưởng tượng, nhưng là hắn vẫn không thay đổi dự tính ban đầu, hắn coi trọng cô, chính là nữ hoàng của hắn, hắn nhất định đoạt lại.

Nam Cung Tước có thể nhìn ra được cô gái trước mặt mình rất mạnh mẽ, nếu như hắn thắng, cô nhất định sẽ tức chết!

Tránh nặng tìm nhẹ, nhìn cô trực tiếp lại ra một quyền, Nam Cung Tước không né tránh, mà đợi một quyền này dừng ở trên người của mình. Lãnh Nặc Băng thấy Nam Cung Tước không tránh, nắm tay chắc chắn sẽ trúng vào hắn, mà một quyền này dừng đến mười phần công lực, chính là nếu không chết, ít nhất cũng phải gãy hai đoạn xương sườn.

Lãnh Nặc Bãng không hề muốn mang người đàn ông này đánh chết! Cô dùng sức thu hồi chưởng lực của mình, nhưng nắm tay vẫn đánh vào người Nam Cung Tước.

”A!”

Nam Cung Tước kêu lên một tiếng, Lãnh Nặc Bãng kịp thời đỡ lấy hắn, tránh cho hắn phải ngã xuống đất, cô tức giận hét lớn:

”Nam Cung Tước, con mẹ nó anh bị văng đầu hả, sao anh không tránh?”

Lãnh Nặc Bãng thật là tức giận, đôi mắt như bùng bùng có lửa, một quyền kia hắn rõ ràng có thể tránh thoát lại cố tình không tránh để cho cô đánh vào. Không biết bắt đầu từ khi nào, Lãnh Nặc Bãng có biểu hiện như là đàn ông, ngôn từ thô bạo.

”Cô gái này, em muốn giết chết người đàn ông của em phải không? “

Nam Cung Tước không hề tức giận vì bị đánh một quyền, ngược lại ánh mắt lấp lánh ý cười tiếp tục trêu chọc Lãnh Nặc Bãng. Thấy được trong mắt cô tràn đầy quan tâm đến mình, hắn mặt mày lại càng hơn hớn.

Nhìn Nam Cung Tước vẫn còn có thể trêu chọc mình, không có vẻ gì là bị trọng thương, Lãnh Nặc Bãng lại tức giận vì hắn dám giả bộ yếu ớt. Lãnh Nặc Bãng đẩy Nam Cung Tước ra.Đột nhiên bị cô đẩy ra, Nam Cung Tước nhất thời mất đi cân bằng, ngã trên mặt đất, máu tươi từ trong miệng chậm rãi tràn ra.

Lãnh Nặc Bãng một quyền này tuy rằng không tính thật là nặng, Nam Cung Tước cũng đã tận lực tránh để không bị thương, nhưng là vẫn bị chút nội thương rất nhỏ. Vừa rồi sợ cô tự trách, hắn mới cố sức chịu đựng máu tươi trong miệng, không nhổ ra.

Lãnh Nặc Bãng nghe được âm thanh phía sau, lập tức xoay người, liền thấy thấy Nam Cung Tước nằm vật xuống đất, miệng đầy máu tươi, Lãnh Nặc Bãng nháy mắt liền hoảng hồn.

Cô lập tức ngồi xổm xuống, nâng Nam Cung Tước dậy:

”Này, anh? Tỉnh? Tỉnh? Tôi vừa rồi một quyền kia rõ ràng đã thu hồi nửa phần công lực mà? Không thể nào bị thương nặng như vậy được! Nam Cung Tước, anh mau chóng tỉnh lại đi!”

Nam Cung Tước hai mắt nhắm chặt. Bộ dáng té xỉu của hắn khiến Lãnh Nặc Bãng thật sợ hãi, không ngừng gọi Nam Cung Tước. Rồi sau đó Lãnh Nặc Bãng mới phát hiện, cô do đã được huấn luyện chuyên nghiệp nên khả năng chịu đòn của cô và Nam Cung Tước không giống nhau. Dù cô cảm thấy rất nhẹ nhưng hắn không nhất định có thể chịu được. Hắn chỉ là một người thường mà thôi, chỉ là một doanh nhân bình thường mà thôi. Lãnh Nặc Bãng càng nghĩ càng giận, cảm thấy chính mình xuống tay có chút nặng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Nam Cung Tước Dây Dưa (Bảy)

Qua hồi lâu, Nam Cung Tước mới mở mắt ra, liền nhìn thấy Lãnh Nặc Bãng vì lo lắng cho mình mà hai mắt run run, trong lòng quả thực là vui vẻ nở hoa rồi.

”Cô gái này, thật ra tôi đói đến choáng váng rồi, chúng ta đi ăn cơm đi!”

Cố nén đau đớn, Nam Cung Tước cười yếu ớt, trong mắt tràn ngập chờ mong. Sở dĩ hắn không muốn cho Lãnh Nặc Bãng phát hiện ra mình không thoải mái, vì sợ phải nhìn thấy biểu tình tự trách của cô.

Nghe thấy lời của Nam Cung Tước, Lãnh Nặc Bãng mới kịp phản ứng:

”Nam Cung Tước, anh không phải vì muốn cùng tôi ăn cơm, nên mới để tôi đánh một quyền kia chứ!”

Vừa nghĩ tới, Lãnh Nặc Bãng tràn ngập kinh ngạc.

“.....”

Nam Cung Tước nhếch môi không nói gì. Không thể nghi ngờ là chấp nhận. Nhưng Lãnh Nặc Bãng nghe được chẳng những không cảm động, mà còn thật muốn nổi giận. Hai tròng mắt tràn đầy tức tối, nhìn Nam Cung Tước hét lớn:

”Nam Cung Tước, con mẹ nó anh bị đàn độn hả?! Anh có biết một quyền kia của tôi có khả năng lấy mạng anh hay không!”

Người đàn ông này rốt cuộc có bao nhiêu ngang tàng, chỉ vì cùng mình ăn một bữa cơm, dám để cho bản thân bị thương nặng. Hẳn đây là đang lấy mạng mình ra thách đố? May mắn cô lúc ấy kịp thời thu hồi chương lực, bằng không hẳn đã không còn cơ hội ở đây mà nói chuyện với cô. Giờ phút này hẳn ở trong phòng cấp cứu của bệnh viện.

Nhìn bộ dáng Lãnh Nặc băng nổi giận, Nam Cung Tước lại thật vui vẻ, trong mắt tất cả đều là sung sướng hưng phấn. Hóa ra được người ta quan tâm lại là sự việc tốt đẹp như vậy.

Nam Cung Tước vui vẻ, ánh mắt cũng cười theo, nắm thật chặt tay cô, Nam Cung Tước thản nhiên nói :

”Tôi biết em nhất định sẽ không hạ đòn sát thủ với tôi!”

Nam Cung Tước nói cực kỳ kiên định, giống như hẳn là con giun trong bụng Lãnh Nặc Băng có thể biết tường tận Lãnh Nặc Băng nghĩ gì.

Trên thực tế, Nam Cung Tước đúng là có loại tự tin này, hẳn tin cô gái trước mặt này nhất định sẽ không thương tổn tới mình. Lãnh Nặc Băng bởi vì ánh mắt của Nam Cung Tước quá mức chuyên chú mà có chút hoảng loạn, rút về cánh tay bị Nam Cung Tước nắm chặt.

”Hừ ~” không muốn hẳn phát hiện ra sự bối rối của mình, Lãnh Nặc Băng ra vẻ lạnh lùng hừ lạnh một tiếng Sau đó cô đứng lên:

”Đứng lên! Ăn cơm!”

Tuy rằng ngữ khí không phải tốt lắm, nhưng Lãnh Nặc Băng vẫn đáp ứng yêu cầu ăn cơm cùng nhau. Thấy Lãnh Nặc Băng đã chịu cùng mình đi ăn cơm, Nam Cung Tước thật cao hứng, nhưng hẳn cũng không phải là người dễ dàng thỏa như vậy. Hẳn vươn tay về phía Lãnh Nặc Băng, đáng thương nói:

”Em hù tôi một phen, tôi không đứng lên nổi!”

Người đàn ông này chiếm được tiện nghi lại còn tham lam. Nhưng nhìn đến con người thâm thúy tràn ngập đáng thương, Lãnh Nặc Băng rất không có tiền đồ mà đầu hàng.

Lãnh Nặc Băng cảm thấy Nam Cung Tước quả thật có năng khiếu diễn trò, bộ dáng đáng thương diễn rất giống. Bất luận là thật hay giả, Lãnh Nặc Băng đều bị kéo theo, bởi vì cô biết người đàn ông trước mặt chính là loại người chưa đạt được mục đích thì chưa bỏ qua. Nếu cô không theo ý hẳn, không biết hẳn còn giờ trò gì! Dù sao trước mặt cô chính là một con sói, không giống như bậc Chính Nhân Quân Tử.

Ngồi xổm xuống, Lãnh Nặc Băng nâng Nam Cung Tước lên. Nhân cơ hội đó, Nam Cung Tước không quên giờ trò sàm sỡ. Hẳn tựa đầu mình lên vai Lãnh Nặc Băng, hít vào thật sâu để cảm nhận được hơi thở đặc trưng phái nữ, hai tay ôm thật chặt lấy cái eo thon nhỏ của.

Lãnh Nặc Băng vẻ mặt đầy vạch đen, nhìn người đàn ông mặt dày trước mặt, giờ nào phút nào cũng muốn ăn đậu hũ của cô, chỉ cần là một chút khe hở cũng tận dụng mà chiếm được tiện nghi của cô. Kiểm chế đẩy Nam Cung Tước ra, Lãnh Nặc Băng đi nhanh lên trước, nhặt những tư liệu rớt dưới đất do vụng giăng co lúc nãy lên.

”Đi thôi!”

Lãnh Nặc Băng bình thản nói, sau đó đi nhanh ra mở cửa. Nam Cung Tước trong lòng trào lên cảm giác thất bại, hẳn thấy rất bất mãn. Nhắc chân đuổi theo cước bộ của cô, sau đó như là nhớ tới điều gì, Nam Cung Tước lấy điện thoại trong túi quần ra, gửi đi một tin nhắn

“Có chuyện quan trọng! Gặp sau!” Sáu từ ngắn gọn, thể hiện được khí phách của Nam Cung Tước.

Ngồi trong phòng ăn sang trọng ở lầu hai, Hạ Liên thấy có tin nhắn của Nam Cung Tước gửi đến. Hạ Liên buông dao nĩa trong tay, ngẩng đầu lên đối diện với ba người khác nói :

”Tước nói có việc, lần khác gặp.”

”Cái gì? Anh nói xem có phải anh ấy vẫn chưa tha thứ tôi có phải không? Cho nên không muốn nhìn thấy tôi? Cho nên mới nói dối là có chuyện quan trọng ?”

Hàn Thần Hi vừa nghe đến Nam Cung Tước không đến, trong mặt tràn ngập thất vọng. Vốn nhân lúc Hạ Liên hẹn gặp Tước, nói Tước nhân tiện gặp bọn họ một chút, hẳn cao hứng hệt rồi, còn không đợi hẳn cao hứng xong, Tước đã nói không đến đây, Hàn Thần Hi thật vô cùng thất vọng.

Mộ Dung Hạo Tư cùng Từ Đồ Thượng cũng thấy Hàn Thần Hi nói có đạo lý, ai mà không biết tính cách Nam Cung Tước. Dù sao ngày đó bọn họ đã đụng phải cảm kị của hẳn.

Ở đây chỉ có Hạ Liên hiểu Nam Cung Tước! Ba người không hẹn mà gặp đều hướng ánh mắt đến Hạ Liên. Nơi này liền chúc hạ liên coi như có vẻ hiểu biết hẳn thôi! Ba người đều đưa ánh mắt không hẹn mà cùng nhìn hướng Hạ Liên. Hạ liên bị ba người nhìn đến lông tóc đều dựng đứng, sau đó mới mở miệng nói:

”Sẽ không, các cậu cũng biết Tước là loại người nào, nói một không hai, hẳn nếu hôm nay để cho tôi định ngày hẹn các cậu nghĩa là hẳn đã muốn tha thứ, ta tin tưởng hẳn nhất định là thật sự có việc, cho nên mới không tới.”

Hạ Liên lời nói tràn đầy tin tưởng khiến cho Hàn Thần Hi yên tâm phần nào. Hắn hai ngày này bởi vì đại ca không để ý tới mình mà ngủ không ngon, tán gái cũng không có tâm tình. Hạ Liên không muốn tốn thêm thời gian, đứng dậy cầm lấy tây trang trên ghế, mặc vào.

”Tôi ăn no rồi, đi trước đây, công ty còn có việc!”

Hạ Liên nói xong thì dõng bước đi khỏi.

”Á, tôi cũng phải ăn nhanh chút, thời gian nghỉ trưa chỉ có hai giờ thôi.”

Hàn Thần Hi cũng nói theo. Hiện tại dù sao ở trong cục cảnh sát công tác, Hàn Thần Hi coi như là tuân thủ phép tắc.

”Cậu từ khi nào thì có quan niệm về thời gian rồi hả?”

Mộ Dung Hạo Tư bỏ dao trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn Hàn Thần Hi ngồi ở bên cạnh đang ăn như lang thôn hồ yết. Con người đen như mực lý hiện lên không đồng dạng như vậy tình cảm.

”S***! Bản thiếu gia có khi nào không quan niệm thời gian!”

Hàn Thần Hi nổi giận nói, mỗi lần cùng Mộ Dung Hạo Tư gặp mặt hai người đều thật âm ỉ. Tư Đồ Thượng ở đối diện nhìn hai người lại bắt đầu khác khẩu, cười yếu ớt. Bỗng dao nữa xuống, cầm lấy giấy ăn lau lau bên miệng, đứng dậy

”Hai người ăn đi, bệnh viện còn có việc, tôi về trước.”

”Ai~, chờ một chút, tôi với cậu thuận đường, cậu tiễn tôi một đoạn đi, hôm nay tôi không lái xe.”

Hàn Thần Hi thấy Tư Đồ Thượng phải rời khỏi, lập tức cầm lấy giấy ăn tùy tiện lau lau miệng và quần áo một, rồi mặc vào áo khoác theo Tư Đồ Thượng rời đi.

”Không được, tôi có việc gấp, để Tư đưa cậu đi, cậu ấy hẳn là có thời gian, cậu nói phải không Tư!”

Tư Đồ Thượng ngược mắt nhìn về phía bên kia Mộ Dung Hạo Tư lúc này đang chậm rãi ăn, trong con người như có thâm ý gì.

”Được, tôi đưa cậu ấy.”

Mộ Dung Hạo Tư ngược mắt, gửi cái nhìn cảm tạ với Tư Đồ Thượng. Tư Đồ Thượng lúc trước khi đi vẫn không quên nhìn Hàn Thần Hi cùng Mộ Dung Hạo Tư, ánh mắt thể hiện như có điều gì. Hàn Thần Hi nhìn đến ánh mắt của Tư Đồ Thượng, có hai điểm thật khó hiểu, ánh mắt nhìn Mộ Dung Hạo Tư tràn ngập tò mò.

”Người nói lúc Thượng đi có ánh mắt đó là sao?”

Hàn Thần Hi nhìn Mộ Dung Hạo Tư, nhưng thủy chung không làm cho rõ ánh mắt Tư Đồ Thượng đó có ý gì.

”Ngủ ngốc!”

Mộ Dung Hạo Tư ác độc nói.

”S***! Mộ Dung Hạo Tư người ăn phân để lớn lên hay sao. Vừa mở miệng chính là mùi hôi!”

Hàn Thần Hi bị Mộ Dung Hạo Tư mắng, lập tức liền nổi giận. Cảm giác như Mộ Dung Hạo Tư không có việc gì cứ thích châm chọc khiêu khích mình. Mộ Dung Hạo Tư không để ý đến Hàn Thần Hi, đứng dậy cầm lấy chìa khóa xe liền hướng phía cửa đi tới,

”Đi thôi!”

”Đi đâu?”

Hàn Thần Hi trong lúc nhất thời không có kịp phản ứng.

”Người không phải nói phải đi làm sao?”

”A, đúng vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Nam Cung Tước Dây Dưa (Tám)

Phòng ăn Tây, Nam Cung Tước cùng Lãnh Nặc Băng mới vừa vào cửa, quản lý nhìn thấy Nam Cung Tước lập tức đi lại tự mình nghênh đón Nam Cung Tước. Sợ hãi chính mình chậm một bước chính là làm chậm trễ Nam Cung Tước.

“Tước gia, ngài đã tới!”

Trong giọng nói tất cả đều là lấy lòng Nam Cung Tước điểm mị.

“Ừ.”

Nam Cung Tước lạnh lùng đáp, không vì lời nói lấy lòng của mà có nửa điểm ấm áp, hiển nhiên hẳn đã quen được người khác đối với mình lấy lòng cùng kính nể.

Trừ Lãnh Nặc Băng, Nam Cung Tước đối với người khác luôn giữ một loại thái độ lạnh lùng, làm cho người ta sợ hãi, kính sợ. Lãnh Nặc Băng như có như không nhìn hẳn mắt một cái, ‘Tước gia’ - Người đàn ông này thật sự chính là vừa tự kỷ vừa tự cao tự đại. Thích người ta kêu mình là “Tước gia”, hơn nữa vị quản lý kia nhìn thấy Nam Cung Tước cảm giác có chút giống như thời cô đại thái giám nghênh đón vương gia. Lãnh Nặc Băng không nói gì, đi thẳng đến một chỗ ngồi vị trí bên cửa sổ. Thời điểm hai người ăn cơm cùng nhau, Lãnh Nặc Băng cùng Nam Cung Tước tương đối ngồi im lặng.

Nam Cung Tước không ngừng cắt bỏ bớt thành từng miếng hoàn hảo để sang đĩa Lãnh Nặc Băng. Nhìn chiếc đĩa chất đầy đồ ăn, Lãnh Nặc Băng nháy mắt ngu ngơ. Đã bao lâu, rốt cuộc đã bao nhiêu lâu, lâu đến nỗi Lãnh Nặc Băng đã quên, gần mười mấy năm thôi, không có ai vì cô gấp đồ ăn. Từ sau khi cha mẹ qua đời, không còn ai quan tâm cô như vậy. Ngược mắt, Lãnh Nặc Băng nhìn về phía Nam Cung Tước đôi mày tìm tòi nghiên cứu. Nam Cung Tước nghênh đón ánh mắt Lãnh Nặc Băng, đôi mắt anh tuần cũng không ngừng qua lại trên Lãnh Nặc Băng thật lâu, hẳn nói :

“Cơ thể em quá gầy, ôm chẳng có xúc cảm gì cả!”

Nam Cung Tước cảm thấy nổi lên hẳn ôm cô, giống như là ôm một đồng xương. Đây lẽ ra là một câu nói đầy quan tâm khiến người khác nghe được rất cảm động, nhưng lời từ trong miệng Nam Cung Tước nói ra, lại có cảm giác như sắc lang đang đùa giỡn con gái nhà lành.

Lãnh Nặc Băng hối hận bởi vì chính mình vừa rồi trong lúc nhất thời lại cảm động, bộ dạng phục tùng, sau đó âm thanh lạnh lùng nói:

“Ăn uống nên tập trung, đừng nói chuyện riêng!”

Chỉ biết Nam Cung Tước đây chỉ là giả tử tế, thực tế cái miệng lưu manh không nói được lời gì hay ho.

Nam Cung Tước cũng không vì lời của Lãnh Nặc Băng mà thu hồi lại ánh mắt tuần tra trên người cô, thật lâu sau Nam Cung Tước dừng tầm nhìn ở trước ngực Lãnh Nặc Băng, buông ra một câu làm cho Lãnh Nặc Băng muốn nháy mắt liền giết chết Nam Cung Tước.

“Cô gái này, tôi là thật sự cảm thấy em hẳn nên ăn nhiều một chút, đừng để nơi nhiều thịt nhất trên thân thể em bị đói gầy, thực tế cũng không phải rất lớn!”

Nam Cung Tước một bộ thực nghiêm túc bộ dáng nói.

“Phốc ~”

Cổ nên không cho nước trong miệng phun ra, Lãnh Nặc Băng về mặt đầy vạch đen. Nơi nhiều thịt nhất trên thân, không thể nghi ngờ chính là.

Người đàn ông này giọng điệu không sợ ai, từ dùng tùy hứng. Lãnh Nặc Băng về mặt đỏ bừng, không biết là do bị sắc nước, hay do lời nói của người đàn ông này. Đôi mắt đậm mạc lúc này dấy lên hừng hực lửa mạnh hướng Nam Cung Tước vọt tới. Ánh mắt kia hẳn không thể hiện tại liền lập tức thiêu cháy tên yêu nghiệt Nam Cung Tước.

Trái lại Nam Cung Tước không hề cảm thấy lời nói của mình có chỗ nào không ổn, mắt lạnh nhìn Lãnh Nặc Băng còn ánh lên một chút tà ý tươi cười.

Cầm lấy giấy ăn ở bên cạnh, Lãnh Nặc Băng lau khóe môi. Cô thật sự không có cách nào cùng người trước mặt ăn cơm trưa, đứng dậy, Lãnh Nặc Băng lạnh nhạt nói:

“Tôi ăn no rồi.”

Lời nói lạnh lùng không chút độ ấm, có thể thấy được Nam Cung Tước đã làm Lãnh Nặc Băng tức giận không nhẹ. Đứng dậy, Lãnh Nặc Băng liền chuẩn bị rời đi. Nam Cung Tước thấy Lãnh Nặc Băng phải rời khỏi, lập tức bắt lấy cổ tay cô

“Tôi đưa em!”

Vừa vặn còn có thể biết được nhà cô ở đâu? Tránh cho chính mình mắc công điều tra.

“Anh có xe?”

Người đàn ông này còn muốn đưa mình về, rõ ràng hôm nay bọn họ đi dùng cơm là đi bằng xe của cô.

Sự tình là như vậy, khi hai người cùng nhau từ tập đoàn Hạ thị đi ra, xe của Lãnh Nặc Băng liền đậu ở cửa, xe Nam Cung Tước cũng vậy. Nhưng nếu hai người đều tự đi xe mình đến chỗ ăn, Nam Cung Tước cảm thấy ít đi cơ hội cùng với Lãnh Nặc Băng ở chung, vì thế hắn nói mình đã bị nội thương, không thể lái xe. Hắn miêu tả vết thương nặng đến nỗi tưởng chừng như mình sắp đi đời rồi. Mặt dày mày dạn bám trên xe Lãnh Nặc Băng khiến cô tuy rằng rất bất mãn nhưng không thể làm khác, vì người đàn ông này bị thương là sự thật. Bây giờ, hắn lại nói muốn đưa cô về nhà, chẳng lẽ ý là hắn sẽ lái xe đưa cô về nhà. Lãnh Nặc Băng thực cảm thấy Nam Cung Tước có chút buồn cười.

Nghe được lời nói của cô, Nam Cung Tước cảm giác chính mình bị gây ông đập lưng ông. Đúng rồi, hắn không có xe, sao lại quên điều này được chứ?

Đôi mày sắc được màu u ám khẽ lay động, chợt một ý tưởng hình thành trong đầu Nam Cung Tước:

“Vậy em đưa tôi về nhà đi! Tôi không có xe!”

Nam Cung Tước nói như đó là điều đương nhiên, vì hắn không có xe cho nên dĩ nhiên Lãnh Nặc Băng phải đưa hắn về nhà.

Lãnh Nặc Băng khép hờ con ngươi, cẩn thận nhìn Nam Cung Tước, không biết người này lại muốn giờ trò gì, vì tránh cho bản thân lại mắc bẫy của tên hồ ly Nam Cung Tước, nên cô mở túi xách, lấy ra ví tiền. Lãnh Nặc Băng cầm ra từ trong ví ba tờ giấy in hình Mao gia gia ném tới trước mặt Nam Cung, rất là khí phách nói:

“Nhiều đây hắn là đủ để cho anh gọi xe về nhà rồi!”

Giọng điệu cô mười phần khí phách, ẩn chứa sự kiêu ngạo không muốn chịu thua Nam Cung Tước.

Nói xong, Lãnh Nặc Băng rút tay, hướng phía cửa đi tới, không ý tới phía sau vẻ mặt hung ác nham hiểm của người đàn ông. Nam Cung Tước nhìn mình trước mặt ba tờ Mao gia gia, tràn ngập lửa giận, khuôn mặt trở nên âm u. Toàn thân tràn ngập oán khí.

“Cô gái chết tiệt! Ngang nhiên dám lấy 300 đồng tiền xua đuổi bản thiếu gia!”

Nam Cung Tước vừa tức vừa giận! Cô là người phụ nữ đầu tiên dám dùng tiền nói chuyện với hắn, hắn cam đoan cô cũng là người cuối cùng. Cầm lấy trên bàn ba tờ giấy in hình Mao gia gia, Nam Cung Tước vừa cười lên, nhưng lại là loại ngoài cười nhưng trong không cười, làm cho người ta nhìn thấy liền lông tóc cũng muốn dựng đứng.

“A! Không hổ là cô gái Nam Cung Tước này coi trọng, có cá tính!”

Sau đó, Nam Cung Tước cũng nhanh chóng rời đi.

Trên xe, Lãnh Nặc Băng hờn hển thờ, không ngừng nhìn quanh bốn phía, sợ hãi người đàn ông kia sẽ đuổi theo. Bởi vì hắn không giống như người hiền lương, dễ dàng bỏ qua. Lãnh Nặc Băng cũng không biết chính mình vừa rồi vì sao lại đưa tiền cho hắn, cố biết rõ 300 đồng tiền hắn cần bản không thèm nhìn ở trong mắt. Lãnh Nặc Băng cảm giác mình vừa vuốt râu hổ, nhưng lúc đó cô chỉ là không muốn chịu thua người đàn ông kia mà thôi.

Nam Cung Tước đã biết thân phận của cô, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, không phải là bộ dạng muốn cùng cô phải sạch quan hệ. Lãnh Nặc Băng chống tay lên trán, cô rốt cuộc là bị sao vậy? Vì sao trong đầu đều là suy nghĩ về người đàn ông đó? Sự khác thường này, khiến Lãnh Nặc Băng thấy bất an. Cô quay đầu, nhìn đến văn kiện vụ án Hạ thị ở trên tay lái phụ. Con ngươi lại nhiễm lên tia lạnh lùng, người đàn ông kia rốt cuộc có ý gì với mình.

Không cần gặp mặt, Lãnh Nặc Băng đã có ấn tượng không tốt với Hạ Liên rồi. Cô bình sinh ghét nhất là loại người không đúng giờ. Xoay chìa khóa, chiếc xe khí phách cũng giống với chủ nhân của nó, kiêu ngạo ngênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Hạ Liên Phẫn Nộ

Thời điểm Hạ Liên buổi chiều trở lại công ty, nhìn đến chiếc Ferrari màu trắng đậu trước cửa, bỗng thấy kinh ngạc. Đây là xe của Nam Cung Tước mà, chỉ cần liếc một cái hắn liền nhìn ra. Không phải nói có chuyện quan trọng sao? Như thế nào xe lại ở công ty của mình?

Hạ liên rất nhanh lên lầu, vào thang máy chuyên dụng, đi vào văn phòng tổng tài của mình. Nhìn thấy bên trong cũng không có Nam Cung Tước, bất quá văn phòng hắn đã thành một đống hỗn độn.

Tâm tình tối sầm lại, bồn hoa cũng là nửa chết nửa sống đứng ở đó. Hạ liên nháy mắt về mặt liền tức giận. Sắc mặt âm trầm lợi hại. Hóa ra vừa rồi Nam Cung Tước cùng Lãnh Nặc Băng đánh nhau, đã phá hoại nhưng cây cỏ vô tội này.

Hạ liên kêu thư kí vào văn phòng, sắc mặt đen ngòm, ngữ khí lạnh như băng,

”Đây rồi cuộc là sao lại thế này?”

Mình chỉ vừa đi ra ngoài một chút, văn phòng đã bị người ta làm thành như vậy, nhân viên công ty rồi cuộc làm ăn kiểu gì, người nào cũng đều để vào phòng được. Hạ Liên thật không nghĩ tới Nam Cung Tước lại phá hư thành như vậy .

Hạ Liên lập tức liền nổi giận. Thư ký bị Hạ Liên kêu vào cũng chính là người mới vừa rồi bị Nam Cung Tước rống, sợ đến mức cả người xụi lơ.

Người thư ký này họ Trầm, kêu Thẩm Thích. Thẩm Thích hôm nay tâm tư từ trên cao rồi xuống hỗn loạn đều có, cô ngày hôm nay có trêu chọc ai đâu, vậy mà vừa mới bị Nam Cung Tước rống xong bây giờ lại bị tổng giám đốc mắng. Nhìn vẻ mặt tức giận của tổng giám đốc, Thẩm Thích ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên cũng không có, đầu như cúi thấp tới lòng bàn chân, cả người run run, một câu đều không nói được.

”Nói!”

Hạ Liên đã hoàn toàn không còn tính nhẫn nại, bồn hoa ở bên cạnh cửa đã cao gần bằng thân người là Hạ Liên thật vất vả chăm sóc, cực kỳ yêu thích, nay cứ như vậy bị bẻ gãy, Hạ Liên quả thật là bị giận điên lên.

Không cần ngẩng đầu cũng có thể cảm nhận được lửa giận của tổng giám đốc, Thẩm Thích biết hôm nay nếu không giải thích rõ với tổng giám đốc, công việc này của cô chắc chắn sẽ mất đi. Mở miệng thử vài lần Thẩm Thích mới tìm quay về được thanh âm của mình,

”Là, là cái kia.”

Thẩm Thích thanh âm như muỗi, Hạ Liên một từ cũng không nghe rõ, hần đi đến trước mặt Thẩm Thích, hạ lệnh nói :

”Ngẩng đầu, lớn tiếng nói!”

Do dự đã lâu, Thẩm Thích mới chậm rãi nâng lên đầu của mình, nhưng là đôi mắt vẫn là không dám nhìn thẳng vào con người âm u của tổng giám đốc, bởi vì bên trong nó quá mức sắc bén, Thẩm Thích ngực liên tục đập phồng. Thẩm Thích bắt buộc chính mình phải trấn định lại, sau đó gian nan mở miệng đem sự tình tất cả nói với Hạ Liên:

”Là cái kia, cái kia tổng giám đốc Nam Cung cùng. Lãnh luật sư., bọn họ hình như. Ở văn phòng đánh nhau. Cụ thể tôi cũng không rõ lắm.”

Thẩm Thích cực lực không chế thanh âm run run của mình, thật vất vả đem lời nói xong.

”Lãnh luật sư?”

Hạ Liên trong lúc nhất thời không nghĩ đến. Con người đen gầy nhìn chằm chằm tiểu thư ký trước mặt.

”Vâng! Chính là ngày hôm qua cùng. Ngài hẹn hảo hôm nay. hẹn luật sư cùng ngài đàm luận vụ kiện của Đại Ly tiểu thư.”

Nghe Thẩm Thích nhắc nhở, Hạ Liên mới nhớ ra. Kỳ thật vụ kiện này căn bản là không cần hần tự mình xử lý.

Bất quá khi hần nghe được có người cư nhiên dám nhận vụ kiện của Đại Ly, cảm thấy thật kinh ngạc. Ở thành phố này ai mà không biết thế lực Hạ gia bọn họ, vậy mà có người ngang nhiên còn dám nhận vụ kiện này, này không phải chính là cùng với Hạ gia đối nghịch sao?

Hần lý giải, có lẽ luật sư đó đơn giản là muốn nổi danh thôi. Nhưng là sau khi nghe giọng vị nữ luật sư danh tiếng ở thành phố này cũng không nhỏ, vì tò mò Hạ Liên mới muốn gặp cái vị luật sư Lãnh Nặc Băng nổi tiếng kia. Nhưng là hôm nay bởi vì chuyện của Tước, hần phải hủy cuộc gặp với cô.

”Tôi không phải bảo cô nói cho cô ấy đi à?”

Nói tới đây thanh âm của Hạ Liên càng lạnh hơn, nhìn Thẩm Thích trước mặt con người chăm chú tìm hiểu, không biết cái cô gái này có phải vì muốn trốn tội mà đem lỗi lầm đổ tcho người khác không. Cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng của tổng giám đốc bắn trên người mình, Thẩm Thích lập tức giải thích:

”Vâng, tôi là đã vào phòng. báo tin. bảo Lãnh luật sư rồi đi. Nhưng là. lúc tôi tiến vào. liền thấy Lãnh luật sư cùng. Nam Cung tổng giám đốc. hai người đang .. cùng nhau.. dây dưa.”

Thẩm Thích đem hạnh động của mình nói ra, còn cả việc bị Nam Cung Tước đuổi ra ngoài tất cả đều thành thật khai báo với Hạ Liên.

”Sau đó. qua một thời gian rất dài. ta liền thấy Nam Cung tổng giám đốc. lại cùng. Lãnh luật sư ... cùng nhau đi ra ngoài.”

Thẩm Thích ngôn ngữ đứt quãng đã nói xong, bởi vì ở trước mặt tổng tài hơi thở mạnh mẽ, Thẩm Thích thật không giữ được bình tĩnh.

Hạ Liên nghe Thẩm Thích nói xong, con người u ám chú mục trên người Thẩm Thích dò xét qua lại mấy lần, nha đầu này sợ mình như vậy không có khả năng nói dối.

”Cô đi ra ngoài trước đi, tìm người đem phòng làm việc của ta dọn dẹp một chút.”

Xoay người Hạ Liên đi đến chiếc ghế tổng giám.

”Vâng, tổng giám đốc, tôi lập tức đi!” Thẩm Thích như được đến đặc xá, lập tức rời đi văn phòng đã làm cho mình cả người run rẩy.

Thẩm Thích lúc đi ra vẫn còn suy nghĩ. Thật là xui cho ông chủ Tập Đoàn, bệnh về cái ấy có lẽ căn bản sẽ không xảy ra, bằng không hai ngày tới sợ là phải đến bệnh viện rồi.

Trách sao xe của Tước không dời đi, chẳng lẽ là hấn ngồi xe của Lãnh luật sư. Chẳng lẽ chuyện quan trọng mà Tước nói, chính là cô gái đó. Hơn nữa, qua lời miêu tả của Thẩm Thích khi này, hai người đó dường như có quen biết nhau..

Cầm lấy điện thoại, Hạ Liên không chút do dự nhấn nút gọi.

Nam Cung Tước vừa trở lại tập đoàn JY, ở văn phòng của mình thấy có cuộc gọi Hạ Liên gọi đến, mày hơi nhú lịa, mới sực nhớ tới xe của mình vẫn còn ở Tập Đoàn Hạ thị chưa mang về. Nhận điện, giọng lạnh lùng nói:

”Chuyện gì?”

Cái gì gọi là đánh đòn phủ đầu, đó là Nam Cung Tước tiên sinh của chúng ta, biết rất rõ rằng Hạ Liên vì sao gọi điện thoại cho mình, nhưng Tước gia vẫn thích giả dạng hồ đồ.

Nghe được đầu kia điện thoại tiếng của Nam Cung Tước, Hạ Liên con người đen như mực, hiện lên một chút ý cười.

”Cậu nói thử xem? Tôi nghĩ cậu biết tôi vì điều gì mà tìm cậu?”

”Khụ khụ ~”

Đầu kia điện thoại Nam Cung Tước nghe được lời nói Hạ Liên, có chút xấu hổ ho khan một tiếng. Xem ra Hạ Liên là đã biết được điều gì rồi.

”Như thế nào? Nghe thư ký tôi nói, cậu cùng vị Lãnh luật sư kia hình như rất quen thuộc? Tước, không phải anh bị mờ bao rồi?” Chỉ thấy Hạ Liên đem hai chữ “mờ, bao” nhấn mạnh.

Rất khó có thể nhìn thấy bình thường Hạ Liên rất nghiêm nghị, cũng có lúc trêu chọc người khác, hơn nữa còn là trêu chọc Tước gia nổi tiếng nhất thành phố.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Lãnh Nặc Băng Rời Đi

Giọng điệu Hạ Liên đầy trêu chọc, Nam Cung Tước làm sao có thể nghe không hiểu chứ, xem ra tiểu thư ký kia đúng là cái gì cũng đều cùng tên Hạ Liên nói rồi, lúc ấy tư thế của hấn cùng Lãnh Nặc Băng đúng là có chút mờ ám, cho dù bọn họ lúc đó không có làm gì cũng sẽ bị người khác hiểu lầm mà thôi.

Dù sao cũng không sao cả, người khác có hiểu lầm cũng mặc kệ họ, mấu chốt là bản thân hấn kia bởi vì chuyện này bị chính tên bạn hữu mang ra để trêu chọc, điều này làm cho Nam Cung Tước cực kỳ khó chịu, hết sức khó chịu.

”Hạ Liên!”

Hai chữ ngắn gọn, tràn ngập sự tức giận của Nam Cung Tước, hấn rất ít kêu tên đầy đủ của Hạ Liên, bởi vậy có thể thấy được Nam Cung Tước lúc này thực đang nổi giận, nhất là nghe được Hạ Liên nói tới hai chữ ‘mờ, bao’ kia, Nam Cung tước hận không thể bóp chết tên này, ta đâu phải là là nữ nhân? Còn mờ, bao nữa chứ?

Hạ Liên biết Nam Cung Tước đúng là đang tức giận, cũng không trêu đùa hấn nữa.

”Khi nào thì đến lấy xe vậy?”

”Bây giờ.”

Nam Cung Tước dừng dừng nổi giận, là chính mình sơ suất mới để cho tên Hạ Liên kia có cơ hội có thể làm quá.

”Được rồi, tiện thể đến phòng tài vụ đem chuyện phá hư văn phòng thanh toán tổn thất một phen đi?”

Đôi mắt hồ ly của Hạ Liên chợt tối lại. Nói nhiều như vậy rốt cục cũng vòng vo rồi đến trọng điểm. Hắn gọi điện thoại cho Nam Cung Tước cũng không vì nói về vấn đề bồi thường này sao?

Hắn trước kia cũng không ít lần bị Nam Cung Tước tính kế, hiện tại chính mình chơi hắn một ván không phải là không được.

Nam Cung Tước lúc này mới nhớ tới, mình và Lãnh Nặc Băng ở phòng làm việc của Hạ Liên tí thì, đúng là làm hỏng không ít đồ, lúc đó cũng quên khuấy đi mất thu dọn hiện trường.

“Ừ”

Tiếng dập điện thoại mạnh một cái, Nam Cung Tước liền cúp điện thoại. Nhìn vào di động trong tay, con người đen lầy của hắn biểu hiện sự suy tính.

“Hừ! Tên Hạ Liên chết tiệt này, dám tính kế với hắn. Các người được lắm.

Tiểu tử này dám để cho hắn bồi thường, hắn sẽ làm tiểu tử này biết thế nào là hối hận.

Sau đó, điện thoại nội bộ gọi tới, kêu Lý Trạch Ngừ đi tập đoàn Hạ thị lấy xe về, thuận tiện tính toán sổ sách luôn!

Cúp điện thoại, Nam Cung Tước hơi có vẻ mệt mỏi nằm ngửa trên ghế vô cùng thoải mái, hắn nhắm mắt che dấu đôi mắt tràn đầy nhuệ khí!

Tay lơ đãng sờ túi quần, mới nhớ tới bên trong còn có 300 đồng. Con người sâu xa đột nhiên mở ra, như là nghĩ tới điều gì, liền cầm lấy điện thoại gọi cho Lý Trạch Ngừ.

“Nhớ mua cho tôi một cái khung hình để trưng bày ba tờ 100 đồng này lên.”

Lý Trạch Ngừ ngờ ngác nhìn chiếc điện thoại trong tay mình, vừa rồi hắn không nghe lầm chứ?

Tổng tài muốn mua khung trưng bày, hơn nữa còn là để treo 300 đồng? Gần đây, tổng tài thực khác thường nha!

Đành vậy, Lý Trạch Ngừ cũng chỉ có thể làm theo, ai bảo người ta là ông chủ của mình chứ?

Trong phòng làm việc, Nam Cung Tước đem ba tờ tiền Mao gia gia trong túi ra, trải nó bàn vuốt phẳng phiu mấy tờ tiền đó, rồi bỏ vào khung hình như bình thường.

Con người sắc bén hiện lên ý cười, khóe miệng cũng tự giác khẽ nhếch, vừa nghĩ tới người phụ nữ đó dám cả gan làm loạn, Nam Cung Tước thật là vừa bực mình vừa buồn cười!

Lý Trạch Ngừ đứng từ xa nhìn thấy tổng tài nở nụ cười, không khỏi tưởng mình đang nằm mơ, hắn theo tổng tài đã bảy tám năm, cho tới bây giờ cũng không có gặp qua tổng tài cười!

Hơn nữa còn là đối với 300 nghìn nhân dân tệ, Lý Trạch Ngừ ngây ngốc vuốt đầu mình, trong ánh mắt tràn ngập sự kinh ngạc, chẳng lẽ là tổng tài bình thường nhìn quen chi phiếu rồi, nhìn quen món tiền lên tới hàng chục triệu nhân dân tệ, vì đó mà khi nhìn thấy số tiền này mới vui thành như vậy.

Đương nhiên, Lý Trạch Ngừ cũng chỉ dám ở trong lòng ngẫm lại, đánh chết hắn cũng không dám nói ra a!

Lãnh Nặc Băng lái xe trở lại công ty Luật, đẩy cửa hướng phòng làm việc của mình, liền nhìn thấy Mộc Sâm đang ngồi ở bên trong. Con người lạnh như băng hiện lên một tia không vui.

“Người tại sao lại ở chỗ này?”

Mà Mộc Sâm đang nghe đến mở cửa thanh âm của thời điểm, cũng đã đứng lên, đứng dậy đi đến trước mặt Lãnh Nặc Băng, hai trông mắt tràn ngập kỳ vọng:

“Nghe nói, cô hôm nay đã đi tìm Hạ tổng tài đàm phán, kết quả thế nào rồi? Hạ tổng tài đáp ứng bồi thường chứ?”

Ở trong mắt Mộc Sâm, Lãnh Nặc Băng là luật sư vàng nổi danh nhất tại Kyoto này, chỉ cần nàng xuất mã vốn không có cái gì đáng ngại cả. Cũng bởi vì mạng giác mộng như vậy, cho nên vừa nghe đến Lãnh Nặc Băng đi tìm Hạ Liên đàm phán, hắn cũng có chút ngồi không yên, đi tới văn phòng Lãnh luật sư chờ, chờ cô thắng lợi trở về!

Nghe được Mộc Sâm nói như vậy thêm cả ánh mắt tham lam của Mộc Sâm nữa, đôi mắt xinh đẹp chứa đựng tất cả vẻ chán ghét, cầm tư liệu trong tay ném thẳng lên bàn công tác, tới trước mặt Mộc Sâm, sau đó đi đến cái ghế của mình, cao ngạo ngồi xuống, nhìn thẳng Mộc Sâm, đôi môi anh đào non mềm mại miệng nói:

“Anh có thể nhận lại tư liệu đi, án kiện này tôi không nhận nữa!”

Lời nói thản nhiên đầy lạnh lẽo, việc tiếp nhận vụ án chính là một sự sai lầm, chính cô căn bản là không nên nhận vụ này, cũng không nên vì trước mặt người tham lam này tranh thủ chút lợi ích.

”Không tiếp? Lãnh luật sư người có ý tứ gì?”

Đôi mắt của Mộc Sâm trở nên ngu ngơ, rõ ràng hắn không thể chấp nhận cách trả lời của Lãnh luật sư được. Bản thân hắn đem toàn bộ hi vọng đặt trên người Lãnh luật sư, ai biết được rằng Lãnh Nặc Băng lại thân nhiên nói một câu xanh rờn tôi không nhận nữa, lại có thể đem hắn bộc lộ bộ mặt thật. Cái này làm sao có thể, hắn đã tổn thất biết bao nhiêu tâm trí, không phải tất cả đều phó mặc sao?

Vì sao? Bởi vì người đàn ông kia ư!

Lãnh Nặc Băng biết, nếu như mình tiếp tục nhúng tay vào vụ án này, thì nhất định sẽ phải gặp lại người đàn ông kia, đây không phải là điều mà cô mong muốn. Hôm nay, tại văn phòng của Hạ tổng tài, cô nhìn thấy bộ dạng dương dương tự đắc của tên kia ngồi ở đó, liền thấy đã biết hắn cùng Hạ Liên có mối quan hệ không nhỏ, nếu Nặc Băng tiếp tục công việc án kiện này.

Bọn họ sẽ lại gặp nhau, đến lúc đó đúng là bỏ cũng không xong lại còn càng trở nên rối loạn! Cô thực không muốn dây dưa kéo dài thêm nữa, cho nên ở trên đường về, Lãnh Nặc Băng liền quyết định không tiếp nhận án kiện này nữa !

Nặc Băng là vì suy nghĩ sự an nguy cho người thân của mình! Bởi vì người đàn ông kia thực quá nguy hiểm. Tất nhiên, cô căn bản là không có khả năng đối diện với nam nhân đó nói, hắn cũng không cần phải biết điều này.

”Không có vì sao, chính là tôi không muốn tiếp nhận nữa!”

Lời nói thật là vô cùng ngạo mạn! Cô làm việc từ trước đến nay chỉ làm chuyện mình thích, không cần hướng người khác giải thích bất cứ cái gì?

”Cái gì cơ? Người phụ nữ này thật là?”

Mộc Sâm nghe xong lời nói tuyệt tình của Lãnh Nặc Băng, tức giận hung hăng đập một cái lên bàn làm việc của Lãnh luật sư, đứng dậy, liền đối với Lãnh Nặc Băng dùng dằng dặc tức giận nói.

Không đếm xỉa đến tên nam nhân đang phẫn nộ, Nặc Băng nhắm mắt lại, môi đỏ mọng lại lần nữa mở miệng nói :

”Không có việc gì, anh có thể đi ra ngoài.”

Lời mời tiễn khách đưa ra một cách rõ ràng, sau đó liền đem ghế tựa quay sang phía cửa sổ, đưa lưng về phía nam nhân kia.

Mộc Sâm tức không chịu được, cô gái này nói trở mặt liền trở mặt luôn, nhưng ngay cả một lời giải thích cũng không có, con người đen gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân đang ngồi trên ghế kia, giống như là muốn xuyên thấu vậy, đôi mắt phát ra hận ý dữ dội, xú nữ nhân, người chờ đó cho ta!

Cho tới bây giờ vốn không có người nào dám đùa giỡn như vậy, cô ta cũng không ngoại lệ! Cuối cùng, Mộc Sâm hung hăng ở nhìn đưa lưng về phía Nặc Băng, phẫn hận rời đi!

Nghe được tiếng đóng cửa, Lãnh Nặc Băng mới bắt đầu mở mắt. Biết người kia vừa rồi nhìn ánh mắt mình, thân là sát thủ cô đương nhiên có thể cảm giác được nam nhân kia đối với mình sát ý mãnh liệt, nhưng Lãnh Nặc Băng lại không thêm để ý , một cái tiểu lâu la mà thôi, cô cũng không để ở trong lòng. Ném chiếc bút bi trong tay xuống mặt đất, đột nhiên Nặc Băng cảm thấy trong lòng thực buồn phiền.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Thăm Dò

Liên tiếp trong ba ngày, Nam Cung Tước đều chạy tới công ty Hạ Liên. Mỗi ngày, Nam Cung Tước đều chơi xấu Hạ Liên, có đôi khi còn đem văn kiện của mình mang lại đây phê duyệt.

Nhưng liên tục ba ngày, hắn vẫn không nhìn thấy bóng dáng người mà hắn mong đợi. Ánh mắt Nam Cung Tước không tự giác liếc về phía cửa, ngày đó cô không gặp mặt Hạ Liên, theo đạo lý nhất định phải trở lại, nhưng vì sao đến giờ vẫn chưa thấy người?

Nếu cô cùng với Hạ Liên ra ngoài gặp mặt nói chuyện, hắn mỗi ngày cùng Hạ Liên ở nơi này, cũng không thấy hắn đi ra ngoài. Trên bàn làm việc, Hạ Liên đang nghiêm túc phê duyệt văn kiện, vừa mới phê duyệt xong, liền nhìn người nọ giống như đế vương ngồi trên ghế sofa luôn hướng cửa nhìn mãi.

Hạ Liên biết hắn đang tìm cái gì? Biết hắn đang đợi ai? Nhưng là Nam Cung Tước không nói, như vậy hắn cũng làm bộ như không biết.

Hạ Liên không nén nổi trong lòng có nhiều suy nghĩ, không nghĩ tới Tước lại có một ngày giống người đàn ông thâm trầm như vậy!

Rốt cục, hắn làm không được, Nam Cung Tước buông tài liệu trong tay xuống, từ trên sofa đứng lên, đi nhanh tiêu sái đến trước mặt Hạ Liên.

Hạ Liên đang ở ký tên, cảm giác ở phía trước có một bóng người ngăn trở ánh sáng, ngược mắt, nhìn thấy Nam Cung Tước, làm bộ như cái gì cũng không biết liên hỏi:

”Làm sao vậy?”

Nam Cung Tước cùng Hạ Liên đối diện, con ngươi đen láy, lạnh lùng, như chim ưng không ngừng quét về phía Hạ Liên, qua nửa ngày, Nam Cung Tước mới môi mỏng hé mở:

”Cậu cứ nói đi?”

Nam Cung Tước cũng không tin Hạ Liên thật sự không biết!

”Cậu không nói tôi làm sao biết?”

Hạ Liên đặt cây bút trong tay xuống, vắt hai chân, ngã mình trên ghế tổng tài, giữ một khoảng cách xa Nam Cung Tước một chút, miễn cho lãnh khí của hắn không làm thương tổn mình được. Hạ Liên vốn định giả bộ một chút, rồi cuộc Nam Cung Tước không làm sao nói cho rõ ràng, hắn đứng là không biết. Hạ Liên vô tâm lại muốn chơi trò bí hiểm với Tước, Nam Cung Tước khẩn cấp hỏi:

”Cô ấy đâu?”

Trong đôi mắt tất cả đều là sự mong chờ muốn nhìn thấy cô gái ấy!

”Cậu nói đến ai vậy?”

Hạ Liên vẫn làm bộ như không biết! Bất quá, đôi mắt đen láy của Hạ Liên không ngừng quan sát biểu cảm của Nam Cung Tước, hắn thật là tò mò muốn nhìn thấy cô gái nào lại có thể làm ảnh hưởng tới Nam Cung Tước như vậy.

”Àm”

Àm một tiếng, Nam Cung Tước thực sự đã mất hết kiên nhẫn rồi, một cái đập mạnh hung hăng xuống bàn làm việc, nhưng mà Hạ Liên vẫn không nói, hắn là nghĩ muốn đem Hạ Liên đập cho một trận!

”Đừng dài dòng nói nhanh đi!”

Con ngươi lạnh như băng như chim ưng, uy hiếp, dọa dẫm mà tư vị đặc ý tràn đầy!

”Tước, cậu hơi quá rồi đấy!”

Hạ Liên không có bị Nam Cung Tước tàn nhẫn hù dọa, chính là hơi quá mà thôi, hắn là lần đầu tiên chứng kiến Nam Cung Tước mất kiểm soát mà tức giận đến mức độ này.

Trước kia, Nam Cung Tước dù có chuyện gì cũng đều che giấu trong lòng, căn bản là khiến cho người ta không nắm bắt được hắn muốn làm gì, hoặc là bước tiếp theo hắn dự tính ra sao! Như vậy đối với Tước là tốt hay xấu đây? Hạ Liên cũng chẳng biết được! Nam Cung Tước biết Hạ Liên muốn nói điều gì, liền ngăn chặn Hạ Liên mở miệng.

”Nói mau!”

Tốc độ nói của hắn cực nhanh có thể thấy Nam Cung Tước không còn chút kiên nhẫn nào nữa!

”Cô ấy không nhận vụ tố tụng này nữa, cho nên sẽ không đến nữa rồi!”

Hạ Liên cực kỳ bình thản nói, kỳ thật từ hai ngày trước hắn đã nhận được thông báo, nhưng hắn chính là muốn nhìn xem Nam Cung Tước có thể bình tĩnh tới khi nào, cho nên trước sau hắn mới không có mở miệng nói ra. Hiện tại, hắn đã nhìn ra, Tước thật là để ý tới cô gái kia.

Hạ Liên giọng nói vừa mới thốt ra, liền cảm nhận được trên người Nam Cung Tước phát ra hơi thở lạnh lẽo làm người khác phải sợ hãi, con ngươi đen tuyền lạnh lùng bắn thẳng về phía Hạ Liên, sau đó xoay người đi nhanh ra cửa! Mới vừa đi tới cửa, Nam Cung Tước bỗng đứng lại, lạnh lùng không quay đầu lại đối với Hạ Liên nói:

”Tình nhân kia của cậu nhanh chóng giải quyết đi!”

Sau đó, hắn mới bước đi thật nhanh rồi đi. Sở dĩ, hiện tại mới cùng Hạ Liên nói vấn đề này, đó là bởi vì Nam Cung Tước vừa mới bắt đầu quan tâm thôi, cũng không hy vọng án tử đó có thể nhanh chóng chấm dứt, như vậy hắn là có thể nhiều hơn tiếp cận cô gái đó rồi.

Nhưng hiện tại, người phụ nữ đó đã rút lui khỏi vụ án này rồi, như vậy Đại Ly kia cũng không cần thiết lưu lại rồi. Hạ Liên không ngừng vuốt vuốt lồng ngực của mình,

”Tên này sẽ không vì đàn bà mà trả thù anh em chứ?”

Hạ Liên có phần không xác định được rõ ràng nữa rồi? Bất quá, hắn cũng có hứng thú với cô gái kia, hắn thực tò mò về hình dáng cô gái có thể làm cho Tước không kiềm chế được như vậy?

Bất quá, vừa rồi trong lời nói của Nam Cung Tước, thật là nhắc nhở hắn, hắn thật sự chính niệm tình xưa mà tha cho Đại Ly. Nhưng nữ nhân đó cư nhiên không biết hối cải, còn nhiều lần khiêu chiến với tính nhẫn nại của hắn. Xem ra giữ lại cũng không được rồi.

Nam Cung Tước phẫn nộ bước ra khỏi công ty Hạ Liên, hắn biết người anh em tốt này là đang cố ý thử hắn! Xú tiểu tử, chờ đấy! Hắn là người có thù tất báo đó! Ngồi vào xe Rolls-Royce của mình.

”Tổng tài, chúng ta đi đâu ạ?”

Trợ lý Lý Trạch Ngừ ngồi phía trước cạnh tài xế xin chỉ thị của tổng tài! Nam Cung Tước trầm mặc, cô gái này rõ ràng chính là muốn trốn tránh hắn, biết nếu ở tiếp xúc này cùng ân tử, tiếp xúc Hạ Liên, liền nhất định sẽ tiếp xúc đến hắn, cô đây là sót ruột muốn phải sạch quan hệ! Vừa nghĩ tới này, đôi mắt chim ưng Nam Cung Tước lạnh lùng hiện lên một tia nổi giận.

”Cô gái chết tiệt này!”

Nam Cung Tước nhìn không được thấp giọng rủa ra tiếng! Giống như tức giận, lại giống như thương yêu! Ngồi phía trên, Lý Trạch Ngừ nghe được những lời này của Nam Cung Tước, trong lòng tràn ngập dấu chấm hỏi? Tổng tài đây là yêu sao? Con người đen tràn ngập sự kinh ngạc, không thể nào tin được! Nam Cung Tước mang theo tức giận ra lệnh:

”Lái xe, về công ty!”

Vừa về tới công ty, Nam Cung Tước an vị trên ghế tổng tài, nhắm mắt lại tự hỏi bản thân vấn đề mấu chốt! Toàn thân toả ra làm cho người ta sợ hãi, có thể thấy được vừa rồi sự tức giận cũng không có giảm là bao!

Lý Trạch Ngừ cung kính đứng trước bàn làm việc của Nam Cung Tước, tổng tài không hạ lệnh hắn đi xuống, hắn cũng không dám đi khỏi phòng. Nhưng tổng tài lại đang tức giận, nếu làm trái ý tứ ngài, hắn cũng không có dũng khí kia cũng không có tinh thần cam đảm nha!

Nghĩ đến nữ nhân kia, Nam Cung Tước liền nhìn không được, trán nổi gân xanh, cô gái đáng chết này, vì sao nhất định phải phải sạch quan hệ với hắn chứ? Hắn rốt cuộc có điểm nào làm cô ấy không hài lòng rồi ư?

Hừ ~, cô muốn trốn tránh tôi, không muốn nhìn thấy tôi, muốn mối quan hệ trong sạch, cô nằm mơ đi! Cô không đến tìm tôi, tôi sẽ đến tìm cô!

Quyết định xong biện pháp, Nam Cung Tước chậm chậm mở đôi mắt như chim ưng, nhìn chăm chăm về phía Lý Trạch Ngừ. Lý Trạch Ngừ đột nhiên run rẩy, hắn thế nào hiện tại lại cảm thấy, tổng tài giờ phút này ánh mắt đã chứa đầy toan tính.

”Cậu đi tra một chút tư liệu về luật sư Lãnh Nặc Băng cho tôi!”

”Là!”

Lãnh Nặc Băng? Vừa nghe thấy tên cô, tổng tài là lần đầu tiên sai hắn đi tìm hiểu về một cô gái nha? Thật đúng là làm người ta kinh ngạc, cũng làm người ta tò mò nữa, rốt cuộc là nữ nhân kia có năng lực ghê gớm gì mà có thể làm tâm tư tổng tài dao động!

Lý Trạch Ngừ cũng chỉ dám ngẫm lại mà thôi, dù hắn có nghìn lá gan cũng không dám đến hỏi người đàn ông như đế vương ngồi ở bên kia. Nhận lệnh xong, Lý Trạch Ngừ liền lập tức đi thực hiện chỉ thị được giao.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Người Trốn, Ta Truy (Một)

Sáng sớm, đi tới nhà trọ cao cấp trước mặt, một chiếc xe Rolls-Royce im lặng đứng trước đó. Ngồi kế bên tay lái, Lý Trạch Ngừ nhìn thấy xe ngừng, lập tức đi ra bên ngoài, sau đó mở cửa xe phía sau, nghiêng đón người giống như đế vương kia. Chỉ thấy theo trong xe, một thân ảnh vươn đôi chân thẳng tắp ra ngoài. Sau đó, người đàn ông bên trong chậm rãi bước ra. Sửa sang giản đơn lại một chút tây trang, Nam Cung Tước liền đi nhanh hướng bên trong. Ngày hôm qua, Lý Trạch Ngừ tra được Lãnh Nặc Băng ở nơi này, hôm nay Nam Cung Tước liền nhìn không được muốn tới gặp gặp Lãnh Nặc Băng.

Đã có ba ngày không có nhìn thấy người mình ngày đêm mong nhớ, bước chân không khỏi bước đi nhanh hơn, vừa nghĩ tới cô gái đó nhìn thấy hắn sẽ có biểu tình kinh ngạc như thế nào. Khoé miệng Nam Cung Tước không khỏi liền lộ ra một tia cười đầy yêu nghiệt.

Nhìn đến bộ dáng cấp bách của tổng tài đại nhân, Lý Trạch Ngừ cũng lập tức nhanh chóng đuổi kịp ngài.

Trong nhà trọ, Lãnh Nặc Băng vẫn còn nằm trên giường êm ái. Hôm nay là Chủ nhật, khó có được một ngày nghỉ trọn vẹn, cho nên khách cũng không

có lên rất sớm. Trước kia đều rất khó có một ngày nghỉ, bởi vì không phải điều tra án kiện. Hôm nay thật vất vả lắm mới dành ra một ngày nghỉ ngơi cho bản thân, Nặc Băng đương nhiên mặc kệ tất cả, ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi một chút.

Tiếng đập cửa gấp gấp vang lên, quấy rầy cô nương đang chìm trong mộng đẹp. Lãnh Nặc Băng nhíu chặt một chút, có chút tức giận người bên ngoài quấy rầy mộng đẹp của mình, sau đó lại vội vào trong ổ chăn muốn tiếp tục ngủ.

Nhưng là tiếng đập cửa vẫn không có đình chỉ ý tứ của người quấy nhiễu đó. Bất đắc dĩ Lãnh Nặc Băng theo trong ổ chăn chui ra, mở cặp mắt to kia nhìn như thiên thần vô tội. Bên trong một mảnh sương mờ mông, vừa thấy chính là bởi vì không có ngủ ăn no.

Từ trong ổ chăn âm áp đi ra, rất không cam lòng chút nào, xô dép lê vào, Lãnh Nặc Băng liền chậm rãi hướng phía cửa đi tới. Vừa đi, còn dựa một bên tường, ai sớm tỉnh mơ tìm đến cô vậy nhỉ?

Cô đã ở nơi này hai năm rồi, căn bản là không ai tìm đến cả, trừ bỏ người thu tiền điện, nước. Bởi vì Lãnh Nặc Băng vốn là người có vẻ lạnh như băng, không thích người khác tới quấy rầy cuộc sống cá nhân của mình. Vì thế, cho dù là Tạ Cúc Tuyên biết Lãnh Nặc Băng lâu như vậy, cũng biết nhà Lãnh Nặc Băng ở đâu, căn bản là chưa có tới tìm cô, kỳ thật cũng là không dám tới tìm cô nha.

Đáng ghét, tiếng đập cửa còn liên tục nữa chứ, tưởng như nếu không mở cửa, người ở ngoài gõ đến khi chủ nhà dậy mới thôi. Lãnh Nặc Băng nổi giận dùm dùm tiêu sái tới cửa, mở cửa, nhìn đến người tới không khỏi sửng sốt một chút. Rồi sau đó, một chút giận giữ nói:

“Tại sao lại là anh?”

Nghe ngữ khí tưởng chừng bình thản kia, kỳ thật bên trong đang vô cùng tức giận cho dù ai cũng có thể nghe ra điều đó.

Nam Cung Tước không nói gì, không phải hắn không muốn nói, mà là hắn đang nhìn tới cảnh tượng trước mắt, liền ngu ngơ nói không lên lời rồi.

Bởi vì cuống cuống, Lãnh Nặc Băng cũng không có thay quần áo, mà mặc luôn áo ngủ tơ tằm đi ra mở cửa, chỉ thấy Lãnh Nặc Băng đích thực mặc áo ngủ đeo đai tơ tằm phía trước như ẩn như hiện bầu vú no đủ, còn có loáng thoáng thấy đỉnh núm, chắc chắn nó đã câu dẫn Nam Cung Tước, hắn phải chịu một lực sát thương khá lớn.

Nam Cung Tước nhìn đến cảnh đẹp như vậy, nháy mắt còn có cảm giác kích thích một chút, đến độ sắp chảy máu mũi.

Lãnh Nặc Băng nhìn thấy Nam Cung Tước không nói gì, cảm thấy thấy vô cùng kỳ quái, ngược mắt chống đối lại cặp mắt như chim ưng tràn ngập tia máu. Lãnh Nặc Băng theo hướng mắt hắn nhìn lại. Vừa thấy, Lãnh Nặc Băng nháy mắt như muốn kích động.

“Đồ lưu manh.”

Tức giận mắng to một câu. Nam Cung Tước đúng là lưu manh.

“Àm” một tiếng, Lãnh Nặc Băng lập tức đóng cửa lại, Tựa vào cửa, Lãnh Nặc Băng không ngừng thở dài, âm thầm ảo não.

Tối hôm qua tắm rửa xong, Lãnh Nặc Băng liền mặc luôn áo ngủ. Hơn nữa, lúc Nặc Băng ngủ, cũng không có thói quen mặc áo ngực. Sau đó lại vì chưa có tỉnh ngủ, sốt ruột tới mở cửa, liền quên chính mình vẫn đang mặc là áo ngủ, mới tạo nên cục diện vừa rồi.

Lãnh Nặc Băng lập tức đứng dậy đi nhanh về hướng phòng ngủ thay quần áo.

Nam Cung Tước đành phải đứng ngoài cửa, bởi vì Lãnh Nặc Băng dùng hết sức đóng cửa lại, mà hắn không kịp phản ứng. Bên tai không ngừng quanh quẩn một câu lưu manh mà ban nãy Lãnh Nặc Băng thẹn quá hoá giận thốt ra. Nam Cung Tước im lặng cười cười.

Thế nhưng ngay lập tức, sắc mặt Nam Cung Tước liền trầm xuống, cô gái chết tiệt này, cư nhiên dám mặc thành bộ dạng này tùy tiện vội ra mở cửa. Mặc dù, hắn vốn là đã được diễm phúc nhìn qua thân hình kiều diễm của Nặc Băng, nhưng hắn vừa nghĩ tới cô cũng mặc như vậy mở cửa cho người khác, thậm chí là đàn ông, Nam Cung Tước kích động muốn đánh vào mông Lãnh Nặc Băng một cái thật đau.

Nghiêng người, nhìn thoáng qua người đứng phía sau mình Lý Trạch Ngữ, nhìn đến hắn đang im lặng đứng ở sau lưng mình, Nam Cung Tước bất giác mới xoay người. May mắn thay, Lý Trạch Ngữ mới vừa rồi không có đi lên phía trước, nếu để cho Lý Trạch Ngữ nhìn thấy hình ảnh mất mặt kia, Nam Cung Tước thật có khả năng lập tức làm hồng luôn hai mắt của hắn.

Nữ nhân của hắn chỉ có hắn mới có thể nhìn. Lý Trạch Ngữ thấy tổng tài đang nhìn mình bằng ánh mắt hung ác nham hiểm, hắn liền kinh hãi rút đầu lại, hắn thực không biết tổng tài vì sao lại dùng ánh mắt này nhìn mình. Bất quá, hắn còn giật mình hơn khi vừa rồi nữ nhân đó cư nhiên dám mắng tổng tài, thậm chí còn để tổng tài đứng ngoài cửa chờ, thế mà ngài ý còn chẳng tức giận chút nào. Lý Trạch Ngữ thật sự cảm thấy hôm nay bầu trời có phải hay không gió xuân tới rồi.

Thay xong quần áo, Lãnh Nặc Băng mới lại mở cửa, đứng dựa vào cánh cửa, một chút cũng không muốn mời Nam Cung Tước vào nhà. Mà đôi mắt trong như nước mới vừa rồi còn hiện lên tia căm phẫn, hiện tại đã muốn bình tĩnh xuống. Ngược mắt, Lãnh nặc Băng bình thản nói:

“Anh tới nơi này làm cái gì?”

Nam Cung Tước nhìn nữ nhân ra vẻ bình thản kia, không khỏi muốn đùa giỡn một chút. Tuy rằng, Lãnh Nặc Băng đang cố gắng kìm nén sự phẫn nộ của mình, nhưng là vẫn bị Nam Cung Tước nắm bắt được đáy mắt nàng hiện một chút lo lắng.

”Cô gái này, trước hết em nên mời tôi vào ngồi một chút mới phải?”

Nam Cung Tước vuốt vuốt môi một cái, đầy mỉa mai hoặc nói. Nhìn nam nhân yêu nghiệt cười cười đầy ẩn ý kia, Lãnh Nặc Băng cố gắng kìm nén xuân tâm nhận nhạo, ra vẻ lạnh lùng nói :

”Đừng có mơ.”

Không chút nghĩ ngợi, Lãnh Nặc Băng liền lập tức cự tuyệt. Bởi vì, phòng trọ này là của cô, cô không thích trước mặt ngoài ngoài đề cập quá nhiều vấn đề riêng tư của mình.

Bởi vì như vậy sẽ làm nàng cảm thấy bất an, rất bất an, rất bất an. Cô cũng không biết mình bất an vì điều gì, là từ đâu mà đến. Chính là, cô muốn thuận theo ý nghĩ của mình trước mặt người đàn ông này từ chối hẳn.

Nam Cung Tước biết người con gái trước mặt này luôn luôn bảo vệ bản thân vô cùng tốt, vững chắc, Nam Cung Tước cũng không muốn bức bách cô quá nhiều làm gì. Cho nên, nữ nhân này cự tuyệt thẳng thừng, hẳn cũng đoán được mấy phần. Vì thế, lúc nghe cô ấy cự tuyệt mình, Nam Cung Tước cũng không có tỏ ra sự phẫn nộ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Em Trốn, Tôi Truy (Hai)

Nam Cung Tước biết Lãnh Nặc Băng là người ưa mềm không ưa cứng, không nói gì, liền đứng ở cửa nhìn chăm chăm Nặc Băng. Ánh mắt hắn quá mức nóng bỏng, làm cho Lãnh Nặc Băng cảm thấy toàn thân rất không thoải mái. Giống như cô không có mặc quần áo vậy. Đôi mắt của người đàn ông này tựa hồ có cảm giác nhìn xuyên thấu cô. Tránh né ánh mắt của hắn, Lãnh Nặc Băng lạnh nhạt mở miệng nói:

”Nói đi, anh tới tìm có chuyện gì?”

Cô cũng nghĩ rằng người đàn ông luôn bận rộn, sáng sớm lại nhân tiện tới tìm vì muốn nhìn thấy cô? ! Lãnh Nặc Băng còn không có tự kỷ đến mức độ đó.

Nam Cung Tước nhìn thấy bộ dáng Lãnh Nặc Băng không đủ kiên nhẫn, cười cười, rồi sau đó tiến lên, cúi xuống gần bên tai Lãnh Nặc Băng, giọng nói mê người của hắn vang lên, thần nhiên nói:

”Tôi nhớ em, nên tới tìm em!”

Giọng nói Nam Cung Tước đặc biệt ôn nhu cùng ấm áp, làm cho cả người Nặc Băng liền nhịn không được mà có chút rung động. Nam Cung Tước nhìn thấy cô gái trước mặt hơi run run, vô thanh cười cười, rồi sau đó ở vành tai mềm mại của Nặc Băng khẽ hôn một cái.

Lãnh Nặc Băng nháy mắt cảm giác cả người nổi da gà. Bởi vì bị người đàn ông này treu tức, đôi mắt lạnh lùng bắn thẳng tới người đàn ông đó, giống như muốn đem người đàn ông này mổ xẻ ra vậy.

”Nhớ tôi sao? Bây giờ, anh cũng nhìn thấy rồi. Có thể mời anh về cho?”

Cô muốn làm cho người đàn ông này bỏ đi ý niệm trong đầu. Cô lắng nghe thực thận trọng, cũng có thể nghe ra thanh âm Lãnh Nặc Băng đang nghiêng răng nghiêng lợi. Nam Cung Tước tự nhiên biết nữ nhân trước mặt chính muốn cùng hắn vạch rõ mối quan hệ, hẳn đương nhiên sẽ không buông tha, thậm chí, càng phải làm trái ý cô nữa, thu hồi nụ cười tà mị ,nghiêm nghị nói :

”Tôi sắp đi Thái Lan rồi.”

“.....”

Lãnh Nặc Băng không nói gì, vẫn lạnh lùng nhìn người đàn ông này, không rõ hắn nói với cô những vấn đề này làm gì. Nhìn ánh mắt của cô đang tìm tòi nghiên cứu, Nam Cung Tước tiếp tục xuống phía dưới nói:

”Tôi không biết tiếng Thái“.

Rốt cục, Lãnh Nặc Băng không đủ kiên nhẫn nữa.

”Này anh, điều đó thì có quan hệ gì với tôi chứ?”

Người đàn ông này có bệnh sao, hắn muốn đi Thái Lan, mà không biết tiếng Thái, vấn đề này cùng nàng đâu có liên quan đâu. Hắn là lão đại ở xa tới, quấy rầy giấc mộng đẹp của cô, chỉ vì vấn đề không có quan hệ gì với cô mà cất công tới tận đây sao? Thật sự nam nhân này cực kỳ đáng đánh đòn mà!

“Đương nhiên là có quan hệ, tôi nghe nói, em biết đến bảy thứ tiếng, trong đó có tiếng Thái.”

Hai tròng mắt người đàn ông này luôn nhìn chằm chằm Lãnh Nặc Băng, cũng không bởi vì Nặc Băng tỏ vẻ xa cách mà thu hồi nửa phần.

“Nghe nói ư?”

Đôi mắt của Lãnh Nặc Băng nheo lại ẩn chứa sự nguy hiểm.

“Anh, anh điều tra tôi?”

Vừa nghĩ tới điều này, đôi mắt trong veo, bình thản của Lãnh Nặc Băng lập tức tụ lại rất nhiều tức giận. Cô chán ghét người khác điều tra mình, giống như sự cao ngạo của bọn họ vậy, đương nhiên đều chán ghét người khác điều tra chính mình, điều đó làm cô cảm thấy người khác không tôn trọng mình.

Nam Cung Tước nhìn vào ánh mắt của Nặc Băng, đương nhiên hẳn biết cô vì sao mà tức giận, bởi vì bọn họ đều là người vô cùng kiêu ngạo. Lo lắng cô sẽ tức giận, Nam Cung Tước lập tức giải thích:

“Tôi không có điều tra em, chẳng qua là muốn biết em hiện đang sống ở nơi nào mà thôi!”

Thần nhiên nói một câu, xem như là khéo léo giải thích đi. Nam Cung Tước giải thích nằm ngoài dự tính của Lãnh Nặc Băng, hẳn cao ngạo như vậy làm sao có thể hướng người khác giải thích chứ, nhưng Lãnh Nặc Băng không nghĩ tới cùng hẳn đây dựa mãi không rõ.

“Không sao cả, điều tra hay không điều tra đều là chuyện mình anh, hiện tại anh có thể rời đi được rồi.”

Lời nói lạnh lùng của Lãnh Nặc Băng vừa thốt ra. Nếu quyết định không muốn cùng nam nhân có nhiều giao thiệp, Lãnh Nặc Băng đương nhiên sẽ không muốn gặp lại người đàn ông này nữa.

Nam Cung Tước cố gắng khống chế nổi giận, mới mở miệng nói :

“Tôi muốn đưa em đi cùng. Vừa vặn em biết tiếng Thái, hơn nữa lại là luật sư, tôi nghĩ hợp đồng giao cho em, tôi sẽ yên tâm hơn rất nhiều.”

Nam Cung Tước cũng không cùng Lãnh Nặc Băng chơi trò đồ chữ nữa, nói thẳng mục đích tới tìm Lãnh Nặc Băng.

“Cho dù tôi là luật sư, cho dù tôi biết tiếng Thái, nhưng tôi dựa vào cái gì phải giúp anh.”

“Dựa vào cái gì?” ba chữ này Lãnh Nặc Băng cần rất nặng. Tà thân tựa vào khung cửa thượng, Lãnh Nặc Băng lãnh đạm nhìn Nam Cung Tước, cô một chút cũng không nghĩ cùng với Nam Cung Tước dây dưa.

Một câu “Dựa vào cái gì”, nháy mắt liền đem mối quan hệ giữa Lãnh Nặc Băng cùng Nam Cung Tước trở nên căng thẳng, xa nhau hơn. Nam Cung Tước nháy mắt bởi vì những lời nói của Lãnh Nặc Băng mà tính khí nóng nảy của hắn bùng nổ. Hắn chậm rãi cất bước đi về phía trước, mỗi bước đi, Lãnh Nặc Băng cũng có thể rõ ràng cảm giác được biểu cảm tức giận trên khuôn mặt của hắn, nhưng Lãnh Nặc Băng cũng không có ý niệm muốn tránh né.

Ngước mắt, liền đón nhận sự tức giận của Nam Cung Tước. Trong mắt hơi nheo lại kia, vẫn bình thản như nước.

Bước lên, Nam Cung Tước vươn cánh tay, chống đỡ ở hai bên sườn của Lãnh Nặc Băng, giọng nói hắn lạnh lùng thốt lên:

“Dựa vào cái gì ư? Dựa vào việc em là người phụ nữ của tôi!”

Thanh âm của Nam Cung Tước không phải là lớn, nhưng là vô luận làm Nặc Băng cùng Lý Trạch Ngừ đứng phía sau Cung Tước đều nghe rành mạch, không sót một chữ. Đôi mắt chim ưng sắc sảo vẫn như cũ gắt gao khóa trên người Nặc Băng, con ngươi đầy nguy hiểm của hắn khép hờ, như là nếu Nặc Băng phủ nhận lời nói đó, hắn sẽ bóp chết nàng.

Thanh âm tuy rằng không lớn, thế nhưng thấu triệt thấy uy lực thực kinh người. Lãnh Nặc Băng thần nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, liếc mắt một cái, không nói năng gì cả.

Bởi vì, trong lời nói của người đàn ông này cảm thấy được sự phẫn nộ, nhưng lại không có sức để giải thích, vì đó là sự thật.

Chết tiệt cái gọi là tình một đêm. Người khác trải qua tình một đêm, ai cũng mong không còn bất cứ mối liên hệ nào, sao với cô lại thành ra vậy, người đàn ông này mỗi ngày đều dây dưa mình chứ? Lãnh Nặc Băng quả thực ảo não kinh khủng.

Lý Trạch Ngừ đứng phía sau, liền nghe được lời nói của tổng tài đại nhân, hắn vô cùng kinh ngạc miệng như ngậm hột thị rồi.

Có thể không kinh ngạc sao? Hắn đi theo tổng tài đã bảy tám năm, vốn chưa từng thấy tổng tài từng có qua một nữ nhân nào. Chớ nói chi là là tổng tài đích thân công nhận nữ nhân nha. Đây quả thực là đảm rỗng hang hổ. Không nghĩ tới, hôm nay hắn cùng tổng tài đi ngoài một lát, lại được chứng kiến một tin tức sốt dẻo như vậy.

Nhìn cô gái đối diện, đôi mắt lãnh đạm kia bởi vì lời nói của hắn mà nhiễm một tầng phẫn nộ, Nam Cung Tước cảm thấy vô cùng vui vẻ. Cũng không phải bởi vì hắn biến thái, mà là cô gái này rất có bản lĩnh làm người khác tức chết mà. Nếu là hắn không hảo hảo dập tắt nhuệ khí của cô, sợ rằng muốn tiếp

cận cô có khi lại càng thêm khó khăn. Nam Cung Tước chọc giận Lãnh Nặc Băng thành công, hấn buông cánh tay của mình, đứng trước mặt Nặc Băng, cười tà mị nói:

”Thế nào rồi, em rốt cuộc không muốn đi theo tôi?”

Mặc dù, ngữ khí câu hỏi vô cùng thản nhiên, nhưng ai cũng có thể nghe ra sự uy hiếp trong đó.

Lãnh Nặc Băng cảm giác toàn thân phẫn nộ, tề bào tức giận đều bị Nam Cung Tước kích hoạt rồi, thật là bị Nam Cung Tước làm tức chết đi được, mỗi hện gặp lại người đàn ông này, Lãnh Nặc Băng luôn luôn cảm thấy mình chịu thiệt. Ngược mắt, nhìn ánh mắt hấn không khỏi liền biến thành một tia sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Em Trốn, Tôi Truy (Ba)

Ngược mắt, nhìn ánh mắt của Nam Cung Tước không nhìn được liền trở thành một tia sắc bén. Rồi sau đó như là nghĩ tới điều gì, hai tròng mắt tức giận lại trở về bình tĩnh. Khóe miệng cô hơi hơi giật giật,

”Được! Muốn tôi đi cũng không phải không được! Nhưng anh cũng biết đấy tôi hiện tại là luật sư nổi danh nhất ở Kyoto, lịch làm việc của tôi sớm đã được sắp xếp khá dày đặc? Nếu tôi theo anh đi Thái Lan như lời anh nói, vậy tôi tiếp nhận không nổi kiện cáo nha.”

Lãnh Nặc Băng cũng chưa có đem lời nói xong, ngẩng đầu nhìn người đàn ông này, nhìn xem phản ứng của Nam Cung Tước ra sao. Mà hấn khoanh tay trước ngực, cười tà mị nhìn cô, trong mắt đã tràn ngập vui cười, ý bảo Nặc Băng tiếp tục nói.

Nam Cung Tước đương nhiên biết Lãnh Nặc Băng muốn nói cái gì, nhưng lại không có ý ngăn cản. Nhìn Nam Cung Tước cũng không có quá nhiều phản ứng, hai tròng mắt cô bình thản không khỏi nhiễm một chút ý cười. Hiện tại không có phản ứng, nhưng hấn thử nghe lời nói của cô xem, xem hấn còn bình tĩnh như bây giờ được nữa không. Đôi môi hé mở nói:

”Như vậy đi, tôi cũng không có công phu sư tử ngoạm, tôi muốn cũng không nhiều, một ngày một tỷ, coi như là phí bồi thường tổn thất cho tôi!”

Lãnh Nặc Băng nói cực kỳ nhẹ, giọng nói đậm mạc, như là một tỷ chỉ là một số tiền nhỏ vậy.

Không đợi Nam Cung Tước mở miệng, Lý Trạch Ngữ phía sau hấn liền nhìn không được.

”Lãnh tiểu thư, cô không phải có công phu sư tử ngoạm. Cô cho là một tỷ là 100 đồng sao? Hơn nữa, cô cũng nên hỏi thăm một chút, tổng tài đại nhân của chúng tôi là ai, tôi cuối cùng cũng nhìn được bộ mặt thật của cô, cô đừng không biết tốt xấu như vậy!”

Trong lời nói của Lý Trạch Ngữ tỏ vẻ nổi giận và đối với Lãnh Nặc Băng có sự khinh miệt. Hấn nghĩ đến tổng tài tìm một cái cô gái tốt, không nghĩ tới cũng chỉ là một cô gái ham tiền mà thôi.

Lý Trạch Ngữ ghét nhất bị nữ nhân ham hư vinh, bởi vì bạn gái hấn trước chính là vì nguyên nhân này mà đá hấn. Cho nên, vừa nghĩ tới nữ nhân trước mặt cũng là như vậy nữ nhân, hoàn toàn quên cô là người của tổng tài, liền đối với Lãnh Nặc Băng lộ vẻ châm chọc khiêu khích.

Lãnh Nặc Băng nhìn đột nhiên vọt tới trước mặt nam nhân tuần tú kia, cũng không có bởi vì lời nói của Lý Trạch Ngữ mà tức giận nửa phần. Ngược lại, Lãnh Nặc Băng bởi vì lời nói của Lý Trạch Ngữ mà ý cười trong mắt càng sâu hơn.

Nàng cảm thấy Lý Trạch Ngữ nói thật là tốt, tốt nhất trước mặt nam nhân kia cũng là cô là người như vậy đi, cho rằng cô là một nữ nhân ham hư vinh, như vậy cô sẽ không bị hấn bám theo nữa.

Vừa nghĩ tới đây, Lãnh Nặc Băng liền vô cùng hài lòng, cho nên là chút không có trách cứ Lý Trạch Ngữ đối với mình bất kính. Nếu dựa theo tính cách xưa nay của Lãnh Nặc Băng, chỉ sợ hiện tại Lý Trạch Ngữ cũng sớm đã là một khối thi thể rồi. Nam Cung Tước đương nhiên chú ý tới đôi mắt thoáng hiện tia sáng kia của Nặc Băng, biết cô gái này trong lòng nghĩ cái gì. Liền lớn tiếng quát Lý Trạch Ngữ:

”A Trạch, cậu lui ra cho tôi, chuyện của tôi tới phiên cậu nhúng tay vào sao.”

Thanh âm lạnh lùng để lộ sự trách cứ, tàn nhẫn đối với Lý Trạch Ngữ. Nữ nhân của hấn chỉ có hấn mới có quyền khi dễ, người khác nói nhiều một câu cũng không được.

Lý Trạch Ngữ nhìn vào ánh mắt u ám, nguy hiểm của Nam Cung Tước, tự biết chính mình nên ngoan ngoãn lui xuống. Nhưng cũng không thể nào giảm sự phẫn nộ trong lòng hấn đối với Lãnh Nặc Băng được. Nói đơn giản, hấn không thích cô gái trước mặt này. Nam Cung Tước khoanh tay trước ngực động tác vẫn như cũ không hề thay đổi, quay đầu, nhìn Nặc Băng nói:

”Cô gái, em xác định một ngày một tỷ ư?”

Ngữ khí lãnh đạm, bình thản, đôi mắt làm người ta không phán đoán được là vui hay đang giận.

Mà Lãnh Nặc Băng hiển nhiên cũng không có nhìn ra, nhưng nghe câu hỏi bình thản của Nam Cung Tước, cô lại có một loại cảm giác gì đó không đúng. Đầu của cô đang đưa rất nhẹ, Lãnh Nặc Băng âm thầm tự nói với mình, nhất định là chính mình nghĩ nhiều quá rồi, làm sao có thể muốn như vậy, một tỷ đồng một ngày, cho dù là thủ tướng Chính phủ thanh tra cũng không có giả như vậy.

Thế nhưng, lần này Lãnh Nặc Băng không chỉ có sai lầm, hơn nữa còn là thập phần sai lầm. Cô sao có thể nghĩ mọi việc có thể đơn giản như vậy. Chính là, cô đang đánh giá thấp suy nghĩ của người đàn ông trước mặt, đây căn bản không phải người bình thường nha.

Bỏ lại đầu óc suy nghĩ rối loạn ở phía sau, Lãnh Nặc Băng ngược mắt đón nhận ánh mắt như chim ưng của người đàn ông kia, liền kiên định đáp:

”Đúng“.

Tuy rằng, đôi mắt trong veo của Lãnh Nặc Băng trông có vẻ rất bình thản, nhưng trong nội tâm lại mừng thầm, người đàn ông này nhất định sẽ không đến đây đưa nữa.

Mặt đối mặt, ánh mắt của Nam Cung Tước không dời người Lãnh Nặc Băng nửa bước, thậm chí cả những động tác rất nhỏ của cô, còn có đôi mắt lấp lánh như sao của Nặc Băng, tất cả đều khoá vào đôi mắt đen của hắn. Ánh mắt như chim ưng của Nam Cung Tước lộ vẻ cười tà mị, đôi môi mỏng khẽ gọi hơi hơi hướng về phía trước ngoéo một cái, hai tay khoanh trước ngực dần buông xuống, hướng về phía sau - Lý Trạch ngữ nói :

”A Trạch, kẹp chi phiếu.“

Lý Trạch Ngữ nghe được lời nói của tổng tài đại nhân, không khỏi sững sờ một chút, chẳng lẽ tổng tài đại nhân thật sự cấp cho cái cô gái này tiền sao?

Vươn tay ra để nhận chi phiếu mà thật lâu không lấy được thứ mình muốn, Nam Cung Tước bắt đầu không kiên nhẫn ,

”Kẹp chi phiếu.“

Không đủ kiên nhẫn để lập lại lần nữa, lần này ngữ khí so với trước có phần nặng nề hơn một chút. Lý Trạch Ngữ ngờ ngợ ngắc ngắc đem kẹp chi phiếu trong cặp đưa cho tổng tài đại nhân, vẫn còn không quên cảm bút lên, chẳng qua là hết thấy các động tác lúc đó, Lý Trạch Ngữ từ đầu đến cuối vẫn biểu lộ sự ngờ ngắc đó , bởi vì hắn vốn không có kịp phản ứng.

Lấy tập chi phiếu ra, Nam Cung Tước cũng không...chút nào do dự nào buông nét chữ rồng bay phượng múa viết tên mình cùng vài con số. Động tác vô cùng anh tuấn không hề thấy sự không dứt khoát và do dự của hắn. Hiện tại, chỉ nghe thấy âm thanh:

”Rẹt... rẹt“

Nam Cung Tước liền đem chi phiếu đã được điền xé xuống, đưa tới trước mặt Lãnh Nặc Băng, sung sướng nói :

”Đây là ba tỷ. Sáng sớm ngày mai tôi sẽ đến đón em“

Trong đôi mắt chim ưng đen của Cung Tước biểu tình lại vô cùng vui vẻ nha, còn có ản dấp ánh mắt sáng ngời, đảo hoạt như hồ ly. Sau đó, hắn liền xoay người rời khỏi nhà trọ.

Lãnh Nặc Băng nhìn tấm chi phiếu trong tay, đúng là làm cô ngu ngơ đi mà, một ngày một tỷ, ba tỷ chính là ba ngày. Người đàn ông này sao có thể dễ dàng liền đem tiền cho cô chứ? Đây là ba tỷ nha? Không phải ba đồng tiền lẻ? Người nam nhân này liền cho cô sự sung sướng, sáng khoái như thế này là do đâu? Hơn nữa, ghé tòm nhất nhất là, hắn thậm chí còn không chút do dự.

Lãnh Nặc Băng không biết là, cho dù cô có muốn nhiều hơn thế đi nữa, Nam Cung Tước cũng sẽ cấp. Thậm chí là toàn bộ giá trị của con người hắn. Trong mắt Nam Cung Tước, hắn coi trọng người con gái này, muốn mạng của hắn, hắn cũng không chút do dự mà trả giá. Hắn chính là người đàn ông như vậy.

Nhìn vào tấm chi phiếu trong tay, rồi lại nhìn đến bóng lưng nam nhân vừa rời đi, Lãnh Nặc Băng thế nào lại cảm thấy mình đang suy tính điều gì đây?

Đóng cửa phòng lại, Lãnh Nặc Băng vẫn ngu ngơ bị vây trong những suy nghĩ về hắn, người đàn ông này có thể nào lại phá sản? Bất quá, Với năng lực của hắn có thể kiếm được 3 tỷ đâu phải chuyện khó chứ!

Tùy ý đem chi phiếu ném lên bàn trà, có thể thấy được Lãnh Nặc Băng cũng không đến ba tỷ đồng này. Sau đó, cô đi nhanh đến phòng ngủ của mình, bỏ nhào vào giường lớn mềm mại, thơm tho. Lãnh Nặc Băng tự huyền hoặc mình sáng sớm chỉ là làm một giấc mộng mà thôi. Sau khi tỉnh lại sẽ nhất định không có chuyện gì. Nói xong, cô liền nhắm mắt lại, chuẩn bị thu hồi cảm giác bất an lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chuyến Du Lịch Băng Cốc (1)

Trên xe, Lý Trạch Ngữ ngồi ở chỗ kế bên tay lái, nhìn phía sau bộ dáng tổng tài muốn nói mà lại thôi, muốn nói cái gì, lại nhìn đến bộ dáng tổng tài đại nhân nhắm mắt dưỡng thần, lại không biết có nên nói không. Phân vân lưỡng lự một hồi, Lý Trạch Ngữ vẫn là nhìn không được nói:

”Tổng tài”

Lý Trạch Ngữ vẫn chưa nói xong, đã bị Nam Cung Tước lạnh lùng ngắt lời, Nam Cung Tước cứ nhiên biết Lý Trạch Ngữ muốn nói cái gì.

”Làm tốt bổn phận của anh là được rồi.”

Lời nói đậm bạc không chứa một tia độ ấm. Ý của những lời này chính là, chuyện của tôi không tới phiên cậu nhúng tay.

”Vâng”

Lý Trạch Ngữ bắt đầu dĩ cung kính trả lời. Là nha, tổng tài đại nhân quả thật không cần tới phiên chính mình đến nhúng tay.

Nhưng vừa nghĩ tới vừa rồi ánh mắt cô gái đó tham lam nhìn, Lý Trạch Ngữ có chút ngửa ngửa hàm răng.

Hắn cũng chưa từng nghĩ, tổng tài đại nhân là người bình thường sao? Ai có thể lừa hắn. Nếu không nói như thế nào, thịnh nộ của hắn nhất thời dễ dàng mất đi lý trí!

Mà ở phía trước Lý Trạch Ngữ đang suy nghĩ không chú ý tới, phía sau tổng tài sớm đã mở ra con ngươi xinh đẹp kia, môi mỏng khẽ gọi lơ đãng hướng về phía trước ngoéo một cái, trên khuôn mặt hoàn mỹ kia Nam Cung Tước tỏ vẻ sung sướng.

Nam Cung Tước đã sớm nghĩ đến, muốn cho Lãnh Nặc Băng chấp nhận đi Thái quốc, không đơn giản như vậy. Cô nhất định sẽ đưa ra nhiều vấn đề làm cho người nào cũng có thể khó xử. Nhưng là hắn thật không ngờ, Lãnh Nặc Băng chỉ nhắc đòi tiền mà thôi. Có thể sánh bằng việc dễ dàng hơn. Ở trong mắt của những người này, sử dụng tiền giải quyết sự việc, thì không có vấn đề gì không giải quyết được.

Cũng là Nam Cung Tước không đem ba tỷ làm tiền thôi! Hắn cảm thấy mọi việc thật đơn giản, nhưng người khác lại cảm thấy khó khăn! Sáng ngày thứ hai, Nam Cung Tước lại lái Rolls-Royce đứng trước nhà trọ Lãnh Nặc Băng. Chậm rãi tiến tới cửa nhà trọ của Lãnh Nặc Băng.

Lần này Nam Cung Tước không còn chần chừ nữa, định gõ vài cái thì Lãnh Nặc Băng liền mở cửa phòng. Lãnh Nặc Băng kéo vali nhỏ đi ra cửa.

Bên trong vali đều là vài bộ quần áo cần thiết cho bản thân mà thôi. Bởi vì trước kia cô cũng hay thường xuyên đi công tác, cho nên cái vali nhỏ này cô hay dùng đi. Đồ dùng gọn gàng. Ngoài ý muốn nhìn đến ngoài cửa Nam Cung Tước đã đứng trước cửa sẵn.

Thực hiển nhiên, ngày hôm qua trời lạnh Nặc Băng cũng đã lấy lại tinh thần. Nhìn cô gái trước mặt khuôn mặt mình cũng không thay đổi, con ngươi đậm mạc, trong mắt Nam Cung Tước lộ vẻ ý cười.

Hắn không biết vì sao chỉ cần thấy được Lãnh Nặc Băng, tâm tình của hắn sẽ không tự chủ được mà phấn chấn lên. Mặc kệ Lãnh Nặc Băng đối với mình lạnh lùng, mặc kệ Lãnh Nặc Băng đối với mình thực xa cách. Nhưng thực ra Nam Cung Tước muốn gặp nàng chính là tiếp cận trái tim của cô.

Lãnh Nặc Băng không nói gì, đi theo sau Nam Cung Tước. Lần này Lý Trạch Ngữ thông minh, không đi theo Nam Cung Tước xuống xe tìm Lãnh Nặc Băng, bởi vì hắn thật sự là không muốn gặp lại Lãnh Nặc Băng.

Xe rất nhanh đến sân bay, bọn họ đi đến máy bay chuyên dụng của Nam Cung Tước. Trên máy bay ngoài tiếp viên hàng không ra còn có một điều khiển viên, còn lại ba người bọn họ. Bởi vì đây là máy bay tư nhân của Nam Cung Tước. Dọc đường đi, Lãnh Nặc Băng nếu không nhắm mắt dưỡng thần, hoặc là mắt nhìn phía trước hoặc là nhìn xem mây trắng bay lượn bên ngoài.

Không quan tâm tới Nam Cung Tước. Ánh mắt Nam Cung Tước vẫn thật sâu khóa ở trên người của cô, nhưng Lãnh Nặc Băng chính là không để ý tới.

Nam Cung Tước rõ biết Lãnh Nặc Băng đang bức tức cái gì. Bởi vì giữa trưa ngày hôm qua, Lãnh Nặc Băng vừa ngủ dậy, đi ra phòng ngủ liền nhìn đến tám chi phiếu trên bàn trà, cô cũng đã nhớ lại chuyện vừa phát sinh không phải là nằm mơ.

Ngồi trên sofa ghé sofa mềm mại, Lãnh Nặc Băng lẳng lặng nhớ lại tất cả những chuyện vừa mới phát sinh. Tinh tế cân nhắc một phen, Lãnh Nặc Băng chợt phát hiện ra, chính mình bị Nam Cung Tước cáo già này bày kế.

Nhưng lời cũng đã từ miệng nói ra, chi phiếu cũng đã nhận lấy, Lãnh Nặc Băng ngay cả muốn cự tuyệt cũng đã không thể nói ra được. Hơn nữa cô nghĩ trước mặt người đàn ông này cũng sẽ không cho phép cô cự tuyệt. Hắn nhất định sẽ dùng tất cả biện pháp đem cô đi theo.

Nghĩ thông suốt hết thảy, Lãnh Nặc Băng từ từ nhắm lại đôi mắt đẹp của chính mình lại. Muốn chớp mắt một chút.

Mà bên cạnh Nam Cung Tước vẫn nhìn Lãnh Nặc Băng, đem tất cả biểu tình của Lãnh Nặc Băng thu hết vào mắt. Sùng nịch cười cười, cũng nhắm lại con ngươi đen của chính mình, muốn nghỉ ngơi một chút.

Đêm qua, Nam Cung Tước vì đến Băng Cốc ba ngày, hẳn đã bỏ một đêm không ngủ, để xử lý lịch trình trong ba ngày tới. Hiện tại ở trên máy bay, Nam Cung Tước mới có thời gian nghỉ ngơi.

Ở phía sau Lý Trạch Ngữ sớm đã ngủ say, bởi vì hẳn đêm qua cũng thức cùng tổng tài bỏ nguyên đêm qua.

Máy bay không biết bay bao lâu, Lãnh Nặc Băng chỉ biết là, lúc cô mở mắt ra, máy bay đã dừng. He hé mở đôi mắt, vì vừa mới tỉnh ngủ, trong đôi mắt còn có một tia mờ mờ lung, rồi sau đó rất nhanh thư thái đứng lên. Mắt đẹp vẫn là đậm đậm.

Vừa xuống máy bay, sớm đã có người đứng đợi ở bên ngoài. Xe rước bọn họ đến nơi ở.

Vừa xuống xe, Lãnh Nặc Băng liền nhìn đến một tòa nhà cổ Châu Âu, tòa nhà đặt ở trước mặt mình.

Nơi này rất lớn, lớn đến Lãnh Nặc Băng liếc mắt một cái cũng không xác định được phạm vi của nó. Màu xanh um tươi trước mắt như một mảnh tường hòa lục sắc.

Bọn họ đến không ai biết cả, chủ nhân nơi đây vì hôm nay có việc cho nên không thể tới tiếp đãi Nam Cung Tước. Mà chủ nhân coi như là tri kỷ, hẳn gặp là sẽ nói tiếng Trung Quốc đến làm hướng dẫn du lịch, mời bọn họ du lãm phong cảnh nơi này.

Nơi này đúng là một Băng Cốc xinh đẹp!

Quản gia mời bọn họ tiến vào toà nhà, ba người đều bố trí các phòng liền nhau. Hơn nữa trong phòng từ lâu đã chuẩn bị quần áo để họ tắm rửa.

Trở lại phòng, Lãnh Nặc Băng liền tắm sạch một chút, dòng nước trong suốt không ngừng chảy theo những sợi tóc đỏ Lãnh Nặc Băng từng giọt chảy xuống dưới.

Ngồi xuống bàn trang điểm cảm thấy tóc, Lãnh Nặc Băng liền sấy tóc một chút. Rồi sau đó mới chú ý tới trên giường một bộ quần áo nữ truyền thống của Thái Lan. Quần áo nữ truyền thống của Thái Lan cùng với quần áo của người Tây Song Bản Nạp* ở Trung Quốc rất giống nhau. (Tây Song Bản Nạp: Tây Song Bản Nạp là quê hương của tộc người Thái (tiếng Trung: 西双版纳, Xishuangbanna), là huyện tự quản của dân tộc Thái ở phía tây nam tỉnh Vân Nam, Trung Quốc, giáp giới với Lào và Myanma)

(Nguồn wikimedia)

Rất sớm trước kia, Lãnh Nặc Băng cũng đã muốn đến Băng Cốc du lịch, nàng học tiếng Thái cũng là vì điều này. Nhưng khổ nỗi là không có thời gian, cho nên vẫn đều bị trì hoãn.

Không nghĩ tới hôm nay giấc mộng của mình trở thành sự thật rồi. Lãnh Nặc Băng rất nhanh liền thay quần áo. Sau đó đi ra ngoài. Ở bên ngoài tòa thành Nam Cung Tước từ lâu thay xong quần áo chờ ở bên ngoài. Nghe được tiếng bước chân phía sau, Nam Cung Tước liền quay đầu. Nhìn đến Lãnh Nặc Băng, Nam Cung Tước trong đôi mắt lộ vẻ hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chuyến Du Lịch Băng Cốc (2)

Nghe được tiếng bước chân phía sau, Nam Cung Tước liền quay đầu. Nhìn đến Lãnh Nặc Băng, Nam Cung Tước trong đôi mắt lộ vẻ hài lòng.

Lãnh Nặc Băng mặc đồ Tây Song Bản Nạp sẽ là cô gái xinh đẹp nhất với ánh vàng tươi tắn kia. Quần áo chỉ dùng tơ lụa dệt ra, hơn nữa là được đan thủ công bằng tay, áo hở trên vai càng tôn lên làn da trắng nõn trên vai Lãnh Nặc Băng.

Hơn nữa quần áo cũng không phải là một bộ nối liền, mà ở phía là một chiếc áo nhỏ nhắn xinh xắn, phía dưới là một chân váy dài, mỗi bước đi của cô, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy cái rốn nhỏ kia.

Lãnh Nặc Băng chậm rãi tiêu sái đến trước mặt Nam Cung Tước. Cũng không phải Lãnh Nặc Băng không muốn đi nhanh chút, mà là cái váy này cực hạn động tác của cô.

Mặc vào cái váy này khỏi lộ đi đến, Lãnh Nặc Băng cảm thấy chính mình giống như cô gái Nhật Bản mặc kimono đi những bước nhỏ lạo xạo.

Một chân váy được xẻ cao, đem đôi chân dài đùi thon của Lãnh Nặc Băng xinh đẹp hiện ra tới tận cùng.

Có lẽ bộ Tây Song Bản Nạp này được thiết kế rất hợp với dáng vóc Lãnh Nặc Băng.

Mà Lãnh Nặc Băng từ lâu cũng chú ý tới Nam Cung Tước cũng thay trang phục người Thái. Quần áo rộng lưng thùng tuy rằng không hiện ra được dáng

người hoàn mỹ của Nam Cung Tước, nhưng vẫn không giảm được khí phách trên người Nam Cung Tước.

Hắn giống như là một vương tử đi ra từ tòa thành. Bất quá như là vương tử tà ác!

Môi mỏng khẽ gọi hướng về phía trước ngoéo một cái, trong mắt tất cả đều là bóng hình xinh đẹp của Lãnh Nặc Băng, nhìn cô gái phía trước từng bước đi về phía mình.

Nhìn trong mắt người đàn ông trước mặt lộ vẻ cười tà, Lãnh Nặc Băng có chút hối hận mặc cái váy này rồi.

Bởi vì nó giới hạn rất nhiều động tác của cô. Cô không nên bởi vì nhất thích mà mặc vào. Trong lòng nghĩ, trên mặt Lãnh Nặc Băng cũng dần hiện ra thái độ ảo não.

Tương phản với Nam Cung Tước vẫn thực là khoái trá. Nhìn Lãnh Nặc Băng kiêu nhỏ trước mặt, Nam Cung Tước cúi người về bên tai Lãnh Nặc Băng với giọng nói mê người:

”Rất đẹp, rất hợp với cơ thể của em!”

Rồi sau đó Nam Cung Tước ngẩng đầu nhìn thấy được điều mình dự kiến, khuôn mặt ứng hồng của Lãnh Nặc Băng. Lãnh Nặc Băng không biết là bởi vì Nam Cung Tước khen ngợi mà ngượng ngùng đâu, vẫn là bởi vì người đàn ông bên tai hà hơi mà mặt đỏ.

Rất nhanh thu hồi vẻ mặt của mình. Lướt qua Nam Cung Tước, Lãnh Nặc Băng liền tiếp tục đi về phía trước.

Mà Lý Trạch Ngừ cũng không đi xuống dưới cùng bọn họ, nghe nói là mệt mỏi, muốn ở trong phòng trung ngủ bù. Cho nên sẽ không đi ra. Mà Nam Cung Tước cũng vui vẻ đồng ý, hắn đúng lúc muốn cùng Lãnh Nặc Băng cùng một chỗ!

Quản gia dẫn hai người họ đi ăn cơm trưa. Sau bữa cơm trưa, quản gia giới thiệu với họ một thanh niên là hướng dẫn du lịch hội Hán ngữ.

Mà hướng dẫn du lịch này không phải người Thái Lan, mà là một người Trung Quốc. Ước chừng có ba mươi mấy tuổi đi, bất quá nhìn lại như là hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, nhìn rất khỏe khoắn.

Hơn nữa bộ dạng cũng thanh tú, vừa thấy liền biết người này là người hào hoa phong nhã, nho nhã lễ độ. Lục Du chạy đến trước mặt Nam Cung Tước, cười giới thiệu bản thân, cũng vờn một bàn tay:

”Chào ngài, Nam Cung tổng tài, tôi là do A Thái tiên sinh mời đến làm người dẫn đường cho hai vị, tên của tôi là Lục Du.”

Lục Du không kiêu ngạo không siểm nịnh hướng Nam Cung Tước giới thiệu chính mình. Cho dù trên người Nam Cung Tước khí phách đậm đến đâu, nhưng Lục Du không chút nào sợ hãi bộ dáng đó.

Điều này làm cho bên cạnh Lãnh Nặc Băng đang nhìn Lục Du, mắt đẹp không khỏi tìm tòi nghiên cứu. Mà Lục Du nói A Thái đúng là chủ nhân của tòa nhà này. Cũng là Nam Cung Tước muốn hợp tác người kia.

”Àn.”

Nam Cung Tước không nhìn người đứng trước mặt, lướt qua trực tiếp đi ra ngoài. Lần đầu tiên nói chuyện kêu gọi trước Nam Cung Tước, không coi ai ra gì, như vậy không có lễ phép.

Chủ yếu là vừa rồi Lãnh Nặc Băng nhìn người thanh niên này, cho nên Nam Cung Tước rất tức giận. Mang theo một chút tức giận, Nam Cung Tước đi ra ngoài.

Mà Lục Du không biết là trước đó có chuyện gì, thu hồi cánh tay vừa mới vờn ra, cũng không có cảm giác ngượng ngùng.

Nghiêng đầu, đối với Lãnh Nặc Băng liền cười cười.

Mà Lãnh Nặc Băng cũng không có quan tâm Lục Du, mặt không chút thay đổi rời đi. Cô cũng không phải với cái loại người nhìn cô cười, thì cô cũng sẽ đáp lễ lại.

Hơn nữa của cô tươi cười cũng không dễ dàng bộc lộ với người xa lạ.

Thu hồi nụ cười sáng rực của chính mình, Lục Du đơn giản sửa sang lại một chút quần áo, sau đó không nhanh không chậm theo đi ra ngoài. Lúc này hắn lại nghĩ đôi nam nữ ở phía trước kia đúng là có chút kì quái, nhưng Lục Du vẫn không có chút bộ dáng khó xử gì.

Tuy rằng hai người đối Lục Du đều có vẻ lãnh đạm, nhưng là Lục Du vẫn làm hết phận sự, đưa bọn họ du lãm nơi này. Nơi này thật là lớn, lớn đến nỗi như một tiểu thành thị lớn.

Nam Cung Tước cùng Lãnh Nặc Băng đi, chân không dẫm nát trên mặt cỏ mềm. Bọn họ coi như là nhập gia tùy tục, người Thái Lan đều thích đi chân trần ở trên mặt cỏ.

Hơn nữa nơi này không có nhiều đá cuội, chính là mặt cỏ xanh ngắt. Hơn nữa nơi này người hầu mỗi ngày đều đã dọn dẹp mặt cỏ, cho nên bọn họ cũng

không lo lắng, sẽ có cái gì làm tổn thương chân.

Hơn nữa Lãnh Nặc Băng cũng thực thích cảm giác để chân trần đạp trên mặt cỏ mềm mại. Đến nơi này khiến cho tâm tư cực kỳ thoải mái.

Nhiệt độ bốn mùa ở Băng Cốc giống như mùa hè thành phố, cho nên hai người cho dù đi chân trần cũng không cảm thấy lạnh.

Lục Du dẫn bọn họ đi tới trước mặt một con sông, phía con sông là một dãy núi cao. Nước sông chậm rãi theo dòng nước chảy xuống phía dưới.

Nước sông có chút đục ngầu, bởi vì ở đây không có ai quản lý. Cho nên nhìn có chút đục, nhưng cũng rất sâu! Bất quá vẫn có thể nhìn thấy được có mấy chú cá nhỏ đang bơi tự do tự tại.

Đứng nhìn xuống bờ sông, Lãnh Nặc Băng nhìn trong nước sông phản xạ hình ảnh chính mình. Lục Du nhìn thấy Lãnh Nặc Băng thực thích con sông này, đi đến bên cạnh Lãnh Nặc Băng, cười cười, rồi sau đó thần nhiên nói:

”Lãnh tiểu thư tựa hồ thực thích con sông này!”

Lãnh Nặc Băng không trả lời, vẫn như cũ nhìn bóng hình xinh đẹp trong nước. Mà Lục Du như là sớm đã biết trước, cũng không bởi vì Lãnh Nặc Băng không quan tâm chính mình, mà có một tí bất mãn, tiếp tục nói :

”Con sông này có tên là Tinh Lữ!”

”Tinh Lữ ?”

Lục Du nói những lời này, làm cho Lãnh Nặc Băng hứng thú. Ngược mắt liền nhìn đến nước con sông này không biết chảy về phương nào, hẳn là có thể chảy tới bên ngoài.

”Đúng vậy, Lãnh tiểu thư muốn nghe lai lịch của con sông này không?”

Lãnh Nặc Băng đứng thẳng người, hai tay giao nhau ở trước ngực, nhìn đối diện nam nhân ý bảo hắn nói tiếp. Hiển nhiên Lãnh Nặc Băng đã hưng trí rồi.

Mà phía sau nàng Nam Cung Tước cũng lạ thường không ngăn cản Lục Du thuyết minh.

Trên đường, Lãnh Nặc Băng đều có cảm giác Nam Cung Tước cố ý làm khó người ta, luôn đối người ta nói châm chọc khiêu khích, mà Lãnh Nặc Băng lại không biết nguyên nhân đều là bởi vì nàng nhìn Lục Du. Người đàn ông này thật keo kiệt!

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chuyến Du Lịch Băng Cốc (3)

Lục Du nâng lên con ngươi đen của chính mình, nhìn người đàn ông phía sau Lãnh Nặc Băng không có ý khó chịu gì, liền mở miệng nói: “Lúc trước khi A Thái tiên si chưa sở hữu nơi này, thì đây là con sông được hai thôn làng kia dùng chung. Hàng năm các tình nhân đều tới nơi này thả hoa đăng.”

Tương truyền rằng nếu đôi tình nhân nào thả hoa đăng ở đây thì bọn họ sẽ ở bên nhau đến thiên trường địa cửu.

Nếu như là yêu thâm cũng có thể thông qua hoa đăng để diễn tả ý của mình.

Đây là câu chuyện đã rất lâu, có một đôi tình nhân. Bọn họ ở ngẫu nhiên gặp nhau. Nhất kiến chung tình! Vừa gặp đã yêu ! Một câu chuyện kỳ diệu, nhưng lại xảy ra ở hai người bình thường.

Trước khi chàng trai cùng cô gái chia lìa nhau, cô gái về nhà chàng trai khiến cho cha mẹ chàng trai hài lòng nên đến nhà cô cầu hôn. Nhưng ngày cái ngày cầu hôn, chàng mới biết được, nguyên lai gia đình cô gái và chàng là kẻ thù truyền kiếp.

Nguyên nhân chính là bởi vì này con sông này, gia đình cô gái ở phía bên bờ sông bên này, gia đình chàng trai ở phía bên bờ kia. Hai thôn làng bởi vì vấn đề sở hữu con sông này mà khắc khẩu, thậm chí cũng đã gây ra mạng người.

Ông nội cô gái đã bị ông nội chàng trai hại chết. Thử hỏi như vậy, làm sao có thể được sự chấp thuận của tộc trưởng hai bên.

Cho nên bọn họ đều bị phụ mẫu của chính mình bắt ở nhà, giống như bị nhốt lại. Nhưng cho dù như vậy, vẫn là không cản được tình cảm hai người đối với nhau.

Rất cực chàng trai không để ý đến ý kiến của người trong gia đình, đã thương quản lý gia đình của mình trốn thoát. Chuyện đầu tiên là chạy đi tìm cô gái. Chàng trai đem cô gái dẫn theo đi ra. Bọn họ quyết định bỏ trốn.

Nhưng người trong nhà sớm đã phát hiện chuyện hai người chạy trốn là thật. Cho nên gọi toàn bộ người trong thôn tìm kiếm chàng trai và cô gái. Rất nhanh bọn họ đã bị đuổi theo. Mà lúc này chặn đường bọn họ đi là con sông này. Nhìn vực sâu con sông, bọn họ đã không còn đường lui!

Con sông này không chỉ ngăn cản đường trốn của họ, còn xuất hiện những quyết định khó khăn.

Đứng ở bờ sông, nhìn dòng sông trong suốt và sâu thẳm kia. Chàng trai nở nụ cười, nụ cười cực kỳ mê lương, xoay người giữ chặt cô gái trong tay hỏi:

“Em nguyện ý theo ta nhảy xuống sao?”

“Nguyện ý.”

Cô gái đón nhận đôi mắt thâm thúy của chàng trai, kiên định trả lời. Hơn nữa không chút do dự. Hoài nghi chàng trai không tin tâm ý của mình, cô gái thêm vào một câu:

“Chỉ cần với anh cùng một chỗ, vô luận là chỗ nào em đều nguyện ý.”

Nước mắt cô rung rung. Tuy rằng không cần được nước mắt, nhưng cô gái cũng mỉm cười nói với chàng trai. Bởi những ngày chia lìa kia, cô gái mới biết được sự thương nhớ thống khổ. Nếu không thể ở bên cạnh chàng trai, cô sống còn có ý nghĩa gì. Cô không nghĩ về sau mình sẽ sống trong thống khổ mãi mãi!

Chàng trai tươi cười nhìn cô gái, cũng cười rồi. Nếu cô gái nói không nguyện ý, hẳn tuyệt đối sẽ không bắt buộc cô. Nâng tay lau đi nước mắt ở khóe mắt cô.

“Kiều nhi, kiếp sau chúng ta hẹn gặp lại”

“Ân!”

Cô gái gạt đầu, đón nhận con người thâm tình của chàng trai. Hai người bọn họ nhìn nhau cười, giờ khắc này là hạnh phúc nhất, là yên bình nhất. Bởi bọn họ rốt cục cũng vượt qua mối hận thù ấy. Giờ khắc này bọn họ chính là một đôi tình nhân bình thường.

Nắm chặt tay cô gái. Hai người lại đứng cạnh bờ sông, nhìn con sông sâu thẳm kia, không còn e ngại. Không chút do dự hai người liền cùng nhảy xuống.

Ngay lúc người nhà chàng trai và cô gái đuổi tới, chỉ nhìn thấy vạt áo hai người bay lượn lên. Hết thấy đều đã không còn kịp.

Chàng trai cùng cô gái nhảy xuống, có để lại một phần huyết thư cho cha mẹ bọn họ.

Bọn họ nói, hi vọng mọi người có thể hóa giải những hận thù khi xưa!

Cha mẹ bọn họ nhìn bức huyết thư trên tay, quả thực là hối hận không thôi, khóc lóc nức nở! Bọn họ hối hận vì đã không ngăn cản kịp. Không nên bởi vì những ân oán đời trước mà không chấp thuận cho hai người.

Nhưng hết thấy đều đã không thể vãn hồi. Câu chuyện của chàng trai và cô gái lay động lòng người. Sau này bọn họ tể điện cho chàng và cô, liền đặt tên cho con sông này là con sông cho tình nhân, kêu là sông Tình Lữ! Hàng năm các cặp đôi yêu nhau đều tới nơi này thả hoa đăng, là vì chúc phúc bọn họ, cũng là vì muốn tìm kiếm hạnh phúc cho chính mình!”

Lục Du chậm rãi kể câu chuyện mang theo sắc thái bi thương, đồng cảm. Nói xong vẫn còn không quên cúi đầu nhìn phản ứng của Lãnh Nặc Băng.

Nhưng trái lại Lãnh Nặc Băng, con người vẫn là một mảng bình tĩnh, cũng không có bởi vì câu chuyện cảm động này mà có một tia sầu não. Lục Du đối với phản ứng bình thản của Lãnh Nặc Băng có chút kinh ngạc.

“Lãnh tiểu thư chẳng lẽ không cảm thấy bọn họ đáng thương sao?”

“Đáng thương?”. Lãnh Nặc Băng trào phúng mỉm cười.

“Thì cũng là, bởi vì hận thù mà không thể bên nhau, chẳng lẽ không đáng thương sao?”

“Chàng trai kia không có năng lực bảo vệ cô gái, hẳn dựa vào cái gì mang cô gái đi. Quả thật là do tính lỗ mãng gây nên! Hơn nữa cuối cùng còn mang theo cô gái nhảy xuống vực, thật đúng là kẻ vô dụng! Một người đàn ông nếu ngay cả tâm tư của cô gái không bảo vệ được, hẳn có tư cách gì mà nói!”

Trong giọng nói Lãnh Nặc Băng đã tràn ngập bất mãn đối với chàng trai kia. Lục Du nghe được lời nói Lãnh Nặc Băng, thật sự chính là bị chấn động một chút, sững sờ một chút mới kịp phản ứng:

“Lãnh tiểu thư giải thích thật sự quá độc đáo. Tôi đem chuyện xưa này nói cho rất nhiều người nghe qua. Bọn họ đều sẽ bị câu chuyện làm cho cảm động! Lãnh tiểu thư thật sự là một người có cá tính!”

Con người đen vồn đang kinh ngạc nghe đến lời giải thích độc đáo của Lãnh Nặc Băng mà khôi phục ôn hòa. Nhìn trong đôi mắt Lãnh Nặc Băng ẩn hiện ý cười.

Cô, quả nhiên là một người không đơn giản!

Mà đứng ở phía sau Lãnh Nặc Băng, Nam Cung Tước đang nghe Lãnh Nặc Băng nói, cũng không có biểu hiện ra một tia kinh ngạc. Khoé miệng lãnh đạm, bởi vì trong lời nói Lãnh Nặc Băng phát ra. Thực hiện nhiên Nam Cung Tước cũng có vẻ tán thành cách nói của Lãnh Nặc Băng!

”Lãnh tiểu thư, nếu là cô gái đó, cô sẽ làm như thế nào?”

Thực hiện nhiên Lục Du cũng không tính chấm dứt đề tài, thủy mâu ôn hoà gắt gao khóa trên người Lãnh Nặc Băng, cùng đợi Lãnh Nặc Băng trả lời. Nghe được câu hỏi của Lục Du, trán đầy đặn của Lãnh Nặc Băng không khỏi nhú lên, đối với câu hỏi Lục Du tỏ vẻ bất mãn, lạnh lùng mở miệng nói:

”Cậu cảm thấy chuyện như vậy khả năng sẽ phát sinh ở trên người của tôi sao? Hơn nữa tôi sẽ không chấp nhận người đàn ông nào! Cho nên căn bản là tôi không cần phải trả lời vấn đề nhảm chán như vậy!”

Tuy rằng bất mãn, nhưng là Lãnh Nặc Băng vẫn là mở miệng nói.

Lãnh Nặc Băng hôm nay có chút khác thường, cô bình thường rất ít nói nhiều như vậy với một người xa lạ, nhưng hôm nay không biết vì sao, lại nói chuyện phiếm với hắn, một câu chuyện tình đẹp như vậy lại trở thành nhảm chán!

Như là liệu định Lãnh Nặc Băng sẽ trả lời như thế, Lục Du cũng không buông tha, tiếp tục truy vấn:

”Lãnh tiểu thư, nếu là nếu, Lãnh tiểu thư cứ nói đừng ngại!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chuyến Du Lịch Băng Cốc (4)

Ngước mắt, nhìn thủy mâu ôn hòa của Lục Du nói:

”Giết!”

Trong miệng tràn ra một chữ không hề có độ âm, ‘nhưng là ta sẽ cùng hắn cùng nhau’ về sau những lời này Lãnh Nặc Băng không nói ra, bởi vì hắn không cần phải biết.

”Ha ha ~, Lãnh tiểu thư thật sự tuyệt tình như vậy sao?”

Ánh mắt của Lục Du hiện lên một tia kinh ngạc, rất nhanh liền quay về bình tĩnh.

”Hi vọng Lãnh tiểu thư nhớ kỹ lời nói hôm nay của chính mình!”

Lãnh Nặc Băng không khỏi ngước mắt nhìn Lục Du vài lần, cảm giác, cảm thấy trong lời nói của Lục Du có vấn đề. Phía sau Nam Cung Tước cuối cùng là nhần tới cực điểm.

Hắn chán ghét Lãnh Nặc Băng đem quá nhiều ánh nhìn dừng lại ở trên người đàn ông khác. Hơn nữa lần này tốn quá nhiều thời gian, Lãnh Nặc Băng đã cùng Lục Du nói quá nhiều, loại cảm giác này thật không tốt. Tiến lên từng bước, Nam Cung Tước nói nhỏ bên tai Lãnh Nặc Băng:

”Nặc Băng, chúng ta đi phóng hoa đăng đi?”

Lời nói Nam Cung Tước làm chặn đi suy nghĩ Lãnh Nặc Băng, nghĩ đến Nam Cung Tước hay nói giỡn, ngước mắt liền đón nhận đôi mắt đầy hi vọng của hắn, hắn là đang nghiêm túc. Không muốn xem người đàn ông này dùng ánh mắt câu lòng người, nhắm đôi mắt lại, Lãnh Nặc Băng vẫn lạnh lùng cự tuyệt nói:

”Không cần!”

Bọn họ không phải tình nhân cô làm sao cùng hắn phóng hoa đăng được! Hơn nữa vừa rồi Lục Du cũng nói rõ, các cặp nam nữ hoặc là những người yêu thâm phóng hoa đăng mới linh nghiệm, bọn họ cái gì cũng không có, cô làm sao cùng hắn phóng hoa đăng!

”Không được cãi lời!”

Gắt gao ôm lấy eo nhỏ của Lãnh Nặc Băng, Nam Cung Tước mạnh mẽ đem Lãnh Nặc Băng kéo vào ngực của mình! Rồi sau đó sai người hầu đi chuẩn bị hoa đăng. Lãnh Nặc Băng đương nhiên biết Nam Cung Tước muốn phóng hoa đăng theo ý kia, tránh đi suy nghĩ kia của Nam Cung Tước, lạnh lùng quăng ra một câu:

”Ấu trĩ!”

Sau đó bắt đầu đi theo phía sau. Lục Du đứng ở bên bờ, nhìn bóng lưng hai người, thủy mâu ôn hòa hiện lên một tia giận dữ, sau đó bình thường trở lại, cười nhạt một chút, đi theo phía sau hai người!

Ngày hôm sau cũng vậy, A Thái tiên sinh không xuất hiện. Kết quả giống như ngày hôm qua Lãnh Nặc Băng lại du ngoạn. Cả ngày Lãnh Nặc Băng cùng Nam Cung Tước ngồi ở lưng voi du ngoạn. Buổi tối thậm chí còn đi ngắm cảnh đêm Băng Cốc.

Ngày thứ ba, cũng là ngày cuối cùng, nhân viên bảo A Thái tiên sinh vẫn không có mặt ở đây, Nam Cung Tước liền mang theo Lãnh Nặc Băng đi ra ngoài du lãm một ngày.

Lãnh Nặc Băng bắt đầu hoài nghi, Nam Cung Tước không phải bỏ ra ba tỷ để đi du ngoạn với cô chứ. Lúc này cô mà muốn quay về thì quá dễ rồi.

Trên thực tế, Lãnh Nặc Băng ba ngày nay trừ bỏ du ngoạn, thực chất căn bản là không có làm cái gì liên quan chuyện công tác. Thật là không biết Nam Cung Tước muốn chính mình tới nơi này đang làm gì!

Rất cực ở ngày thứ ba sau khi đi du ngoạn về. Buổi tối, Lãnh Nặc Băng nhìn Nam Cung Tước lạnh lùng nói:

”Tước thiếu gia, thời gian chỉ còn lại một ngày, nếu hợp đồng không được ký tên, ngày mai tôi trở về!”

Kỳ thật những lời này của Lãnh Nặc Băng xuất phát từ trong suy nghĩ, ngày mai phải trở về thôi, ba ngày nay cô cũng không có việc gì làm, hẳn lại phung phí ba tỷ để cho cô đùa giỡn! Nam Cung Tước nghe được lời nói Lãnh Nặc Băng, cười cười, đôi mắt lạnh như băng lộ vẻ xinh đẹp, mỗi mống hướng về phía trước ngoéo một cái.

”Nặc Băng, em đây là đang quan tâm tôi sao?”

Như là sợ hãi nhìn ra chính mình, Lãnh Nặc Băng không đón nhận ánh mắt kia, môi anh đào hé mở:

”Tự mình đa tình!”

Sau đó đi nhanh về phía trước, bỏ mặc người phía sau. Đánh chết cô, cô cũng sẽ không thừa nhận vừa rồi cô là quan tâm hắn.

Lãnh Nặc Băng không ngừng an ủi ở trong lòng mình, chính mình chẳng qua là cảm tiền của hắn, cho nên mới nhắc nhở hắn, đối, đúng vậy chính là như vậy! Như là nghĩ thông suốt, Lãnh Nặc Băng ngẩng đầu lên đi nhanh về phía trước!

Nam Cung Tước nhìn Lãnh Nặc Băng bóng lưng cấp tốc đi mau, không tiếng động cười cười!

”Đúng là cô gái khẩu thị tâm phi*!”

(*khẩu thị tâm phi: nói một đằng làm một nẻo)

Sau đó cũng tới được nơi. Đến nhà ăn Lãnh Nặc Băng mới biết được, bữa cơm này là A Thái tiên sinh mời. Nguyên lai A Thái tiên sinh đã trở về.

A Thái tiên sinh là người Thái Lan, nhìn qua cũng hơn ba mươi tuổi. Hôm nay có thành tựu như vậy, một phần là dựa vào cố gắng chính mình, một phần khác là do tổ tiên đề lại.

Đúng lúc A Thái tiên sinh nhìn thấy Nam Cung Tước, hai tay tạo thành chữ thập hướng Nam Cung Tước làm một động tác chào hỏi của người Thái! Mà Nam Cung Tước cũng trở về kính chào với A Thái bằng một động tác chào hỏi của người Thái!

Nam Cung Tước hoàn toàn xem trọng A Thái! A Thái còn dùng phương thức chào hỏi của người Trung Quốc ôm Nam Cung Tước, không biết A Thái tiên sinh ở bên tai Nam Cung Tước nói gì, rồi mới buông Nam Cung Tước ra.

Sau đó A Thái liền nhìn đến Lãnh Nặc Băng phía sau Nam Cung Tước, trong đôi mắt lộ ý cười! Xuất phát từ lễ phép, Lãnh Nặc Băng đáp lễ A Thái tiên sinh bằng một cái gật đầu!

Chẳng qua Lãnh Nặc Băng rất ngạc nhiên, vừa rồi A Thái tiên sinh rút cuộc cùng Nam Cung Tước nói cái gì, có thể làm cho người đàn ông này bình thường bắt đầu ngôn ngữ* lộ ra một tia cung chiêu ý cười. Hơn nữa người đàn ông này không phải là người Thái sao? (bắt đầu ngôn ngữ: ăn nói có ý tứ, không nói cười tùy tiện)

Đương nhiên mấy vấn đề này Lãnh Nặc Băng cũng chỉ suy nghĩ trong lòng, căn bản sẽ không hỏi ra!

Roi tịch về sau, A Thái tiên sinh không ngừng tỏ vẻ chính mình xin lỗi, bởi vì có chuyện đột xuất nên hắn không thể tới đón Nam Cung Tước được! Mà Lãnh Nặc Băng coi như làm hết phận sự, không ngừng phiên dịch cho Nam Cung Tước.

Nếu bản thân ở bên người đàn ông này, có một ngày Thái ngữ của cô sẽ càng hoàn hảo, còn cảm giác thì không biết là gì!

Bởi vì cảm thấy chính mình thất hẹn với Nam Cung Tước, cho nên A Thái tiên sinh liền ký vào bản hợp đồng, không kéo dài thời gian. Lãnh Nặc Băng

nhìn bản hợp đồng, cũng không hiểu được việc gì, liền mời Nam Cung Tước ký tên vào. Nam Cung Tước chấp đặt bút, rồng bay phượng múa ký thượng tên của bản thân.

Chữ ký của hắn cũng giống người của hắn, khí phách mười phần!

Chưa đầy một tiếng đồng hồ, mọi việc đều được giải quyết nhanh chóng! Lãnh Nặc Băng thật sự rất ngạc nhiên, người đàn ông này rốt cuộc mang mình đến Thái quốc ba ngày là đang làm gì, chẳng lẽ bỏ ra ba tỷ cho bản thân đi đến nơi này du ngoạn ba ngày à?

Cô có chút khó hiểu đối với người đàn ông này, có thể nói cô cho tới bây giờ vốn không tìm hiểu gì ở hắn nhiều!

Sau khi tạm biệt A Thái tiên sinh, đã hơn chín giờ. Trở về phòng, Lãnh Nặc Băng bước đến phòng tắm đơn giản muốn tắm sạch một chút! Thay áo ngủ, Lãnh Nặc Băng chậm rãi tiêu sái ra phòng tắm!

Mới ra cửa phòng tắm, Lãnh Nặc Băng cảm giác được một hơi thở nguy hiểm đang tiếp cận, ánh đèn Ngân Bạch Sắc chiếu rọi lạnh như băng ở phía trên, ánh sáng trắng phát ra chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chuyến Du Lịch Băng Cốc (5)

Lãnh Nặc Băng mới vừa đi ra phòng tắm, chỉ thấy một phen ánh sáng choang của chiếc dao găm rất nhanh hướng Lãnh Nặc Băng tiến tới!

Bên trong một mảnh hắc ám, chỉ có thể nhờ ánh trăng yếu ớt, phân biệt vị trí xung quanh.

Cảm giác được một tia sát khí, đôi mắt Lãnh Nặc Băng nheo lại, rất nhanh nghiêng người né con dao găm phía trước.

Hai người nháy mắt liền đánh nhau lên, không đến 1 phút, chỉ nghe thấy, không tính trong phòng vang lên.

‘bốp’

Là dao găm rơi xuống sàn phát ra tiếng động! Lãnh Nặc Băng rất nhanh chế ngự đối thủ, đem đối thủ ghì sát vào tường. Nhìn người trên tường bị chính mình chế phục, hai tròng mắt lạnh như băng hiện lên vẻ lo lắng:

”Là em”

Sau đó Lãnh Nặc Băng mới buông tay chính mình, cho cô khôi phục tự do!

Cô gái phía sau khôi phục tự do, sửa sang trang phục lại một chút bởi vì vừa rồi đánh nhau mà hỗn độn, sau đó giờ lên một chút tươi cười trào phúng, giống như ghen tị, giống như hâm mộ, rồi sau đó mở miệng nói:

”Không hổ danh là kim bài sát thủ trong tổ chức, phản ứng vẫn là rất mau!”

Nhặt dao găm lên, Lâm Tâm Nhụy đặt ở trong lòng bàn tay không ngừng ngắm nghía!

Đúng vậy, Lâm Tâm Nhụy cùng Lãnh Nặc Băng chung một tổ chức.

Năm đó bọn họ và mấy chục cá nhân khác cùng huấn luyện một chỗ, nhưng cuối cùng sống sót cũng chỉ có năm mà thôi! Hai người bọn họ là hai trong số năm vị đó! Mà mặt khác ba người kia là Đoạn Phong Tường, Đoạn Tâm Lăng, Phong Trần.

”Tôi hôm nay đến tìm tôi là muốn tìm cái chết à!”

Lời nói lạnh như băng từ trong miệng Lãnh Nặc Băng tràn ra, kiêu ngạo tự mãn, Lãnh Nặc Băng nói đó là đương nhiên.

”Chị?”

Lâm Tâm Nhụy bị Lãnh Nặc Băng làm cho không lời nào để nói.

Đúng vậy cô chính là ghen tị Lãnh Nặc Băng, vì sao thân thể lúc nào phòng thủ cũng hơn cô! Hơn nữa chủ nhân cũng rất hiểu chị ấy. Còn có anh Phong Tường rất quan tâm chị ấy, hết thầy đều làm cho cô ghen tị không thôi!

Dựa vào cái gì mà một người như chị ấy lại có thể được đến nhiều người chiếu cố đến vậy, cho nên lúc còn rất nhỏ, Lâm Tâm Nhụy liền cực kì chán ghét Nặc Băng. Lòng ghen tị có thể khiến một cô gái phá vỡ lý trí của chính mình.

Nhưng cô lại đánh không lại Lãnh Nặc Băng. Lãnh Nặc Băng là một sát thủ bậc nhất trong tổ chức, còn cô thì xếp hạng thứ bốn! Những thứ đó làm cho cô hận cắn răng, mặc dù sự thật thì cô luôn đánh không lại Lãnh Nặc Băng!

”Sống bên cạnh người giàu có liền nghĩ mình là người tài giỏi sao?”

Lời nói trào phúng từ trong miệng Lâm Tâm Nhụy nói ra. Từ lúc Lâm Tâm Nhụy tìm đến Lãnh Nặc Băng, cũng muốn điều tra một chút về cuộc sống hiện tại của Lãnh Nặc Băng. Mà người giàu có mà cô nhắc đến chính là Nam Cung Tước!

Lãnh Nặc Băng hai tay vờn quanh ở trước ngực, lạnh lùng liếc mắt Lâm Tâm Nhụy một cái, cũng không để ý câu hỏi của cô. Thực hiện nhiệm vụ dạng Lãnh Nặc Băng chính là không muốn quan tâm Lâm Tâm Nhụy.

Lâm Tâm Nhụy nhìn đến Lãnh Nặc Băng xem mình như người vô hình, trong lòng ghen ăn tức ở càng tăng lên rồi. Dựa vào cái gì cô luôn phô ra cái thái độ bộ vô dụng vô cầu như vậy.

”Hừ! Chỉ nghĩ rằng chị không nói thì em sẽ không biết sao? Nếu người đàn ông kia biết chị là sát thủ, hai tay dính đầy máu đỏ, không biết hấn phản ứng ra sao?”

Lâm Tâm Nhụy cười yếu ớt nói. Đúng vậy cô chính là có ý đồ chọc giận Lãnh Nặc Băng.

Cơ hồ là một giây trước Lâm Tâm Nhụy vừa nói xong, giây tiếp theo, Lãnh Nặc Băng liền nhảy đến trước mặt Lâm Tâm Nhụy, vươn một bàn tay liền gắt gao nắm chặt cổ Lâm Tâm Nhụy, mạnh bạo đem cô chống lại ở trên tường, không hề nương tay mà lời nói uy hiếp từ trong miệng Lãnh Nặc Băng tràn ra:

”Lâm Tâm Nhụy, không cần ý đồ chọc giận tôi? Hậu quả cô gánh vác không nổi đâu! Nếu cô muốn tìm cái chết, tôi sẽ không để ý mà hiện tại sẽ giúp người đi đến con đường đó!”

Hai tròng mắt Lãnh Nặc Băng gắt gao khóa trên người Lâm Tâm Nhụy, toàn thân tản ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi. Muốn giết Lâm Tâm Nhụy là quá rõ ràng.

Đúng vậy, cô vừa mới nghĩ trong đầu muốn giết Lâm Tâm Nhụy. Trước kia vô luận Lâm Tâm Nhụy nói cái gì, làm cái gì, đều không tài nào chọc giận được Lãnh Nặc Băng. Hôm nay trời Lãnh Nặc Băng cũng không biết mình tại sao, Lâm Tâm Nhụy vừa nhắc tới Nam Cung Tước, Lãnh Nặc Băng liền đối Lâm Tâm Nhụy nổi lên sát ý.

Trong tiềm thức, cô chính là không muốn người trong tổ chức biết Nam Cung Tước tồn tại.

Lâm Tâm Nhụy bởi vì hít thở không thông mà nhìn ánh mắt kia, nhìn Lãnh Nặc Băng cả người tản ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi, giờ khắc này Lâm Tâm Nhụy thật sự sợ, bởi vì cô biết Lãnh Nặc Băng đối với mình nổi lên sát ý rồi.

Buông tay ra, đưa lưng về phía Lâm Tâm Nhụy, không muốn nhìn lại sắc mặt gan tỵ kia, bởi vì Lãnh Nặc Băng thật sự sợ hãi chính mình không kiềm chế mà giết cô.

Lấy lại được hô hấp, Lâm Tâm Nhụy nâng tay vuốt ve cổ chính mình, không ngừng ho khan:

”Khụ khụ~, khụ khụ.”

Cố gắng hô hấp. Rồi sau đó Lâm Tâm Nhụy giờ lên một chút tươi cười.

”Ha ha~, Lãnh Nặc Băng chị xong rồi!”

Trước kia cô thử rất nhiều phương pháp đều không chọc giận được Lãnh Nặc Băng, không nghĩ tới hôm nay chính mình chính là nhắc tới một người đàn ông, Lãnh Nặc Băng còn có phản ứng như vậy! Ha ha~, cô rốt cục tìm được điểm yếu của Lãnh Nặc Băng rồi!

Ngước mắt, nhìn bóng lưng Lãnh Nặc Băng, trong mắt lộ vẻ thích thú Nặc Băng!

Nghe phía sau Lâm Tâm Nhụy nói, Lãnh Nặc Băng trán đầy đặn không khỏi nhui lên!

”Nói, hôm nay rốt cuộc tới tìm tôi có chuyện gì?”

Lãnh Nặc Băng biết Lâm Tâm Nhụy sẽ không vô duyên vô cớ đi tới Thái quốc ồn ào trong phòng của chính mình! Mà Lãnh Nặc Băng cũng không muốn ở cùng Lâm Tâm Nhụy một cách vô nghĩa! Nhưng là thực hiện nhiệm vụ Lâm Tâm Nhụy cũng không muốn chấm dứt đề tài này.

”Như thế nào, Lãnh Nặc Băng chị chẳng lẽ đang dối lòng sao?” Lãnh Nặc Băng vừa muốn nói, tiếng đập cửa vang lên.

”Thùng thùng~”

Ngoài cửa Nam Cung Tước không ngừng gõ cửa phòng Lãnh Nặc Băng.

”Nặc Băng, em có ở trong phòng không?”

Thật lâu không thấy mở cửa, Nam Cung Tước không kiên nhẫn liền nói lên. Biết là Nam Cung Tước tìm mình, ánh mắt lạnh như băng hiện lên tia bối rối, sau đó lập tức bắt buộc chính mình trấn định lại, nhìn đối diện Lâm Tâm Nhụy, dè dặt thanh âm của mình rồi sau đó mệnh lệnh nói :

”Còn không mau cút đi!”

Lâm Tâm Nhụy cũng bị Nam Cung Tước đột nhiên đến làm chân tay luống cuống, “Hừ ~”

Cầm lấy dao găm, mở ra cửa sổ, phi thân mà nhảy, rất nhanh liền biến mất trong trời đêm. Trước khi đi Lâm Tâm Nhụy vẫn còn không quên nói cho Lãnh Nặc Băng buổi tối hôm nay đến là có mục đích.

”Chủ nhân, muốn gặp chị!”

Nói ra những lời này, Lâm Tâm Nhụy liền biến mất vô tung vô ảnh! Như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Người đàn ông kia muốn gặp mình. Không nghĩ nhiều, Lãnh Nặc Băng ngay lập tức đi đến cửa.

Bởi vì cô biết cảm giác người đàn ông ở ngoài kia, kiên nhẫn tất cả đều đã không có, chỉ còn một việc là đá cửa xông vào thôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chuyển Đi Tới Băng Cốc (Sáu)

Mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy Nam Cung Tước đứng ở ngoài thờ hẩn hẩn.

”Sao mà mở cửa chậm như vậy!”

Trong giọng nói lộ vẻ bất mãn đối với hành động chậm chạp của Nặc Băng.

”Đang tắm!”

Lạnh lùng nói ba chữ, xem như là lời cô giải thích với Nam Cung Tước vậy.

Nam Cung Tước nhìn Lãnh Nặc Băng cũng không nói lời nào, đem đôi mắt chim ưng tất cả đều khóa trên người Nặc Băng, nhìn tóc cô ấy cũng khô đi một nửa, đôi mắt chim ưng hiện lên một chút tìm tòi nghiên cứu.

Vừa tắm rửa xong, tóc hẩn còn nhỏ nước , mà tóc cô đã sớm khô một nửa rồi. Chán ghét, ánh mắt của Nam Cung Tước luôn ở trên người cô tìm tòi nghiên cứu, nhưng là lại sợ hãi Nam Cung Tước phát hiện mình nói dối, Lãnh Nặc Băng mở miệng nói trước :

”Trề như vậy tìm tòi có chuyện gì không?”

Lời nói của Lãnh Nặc Băng có phần hơi lạnh, ngắt lời Nam Cung Tước tự hỏi, thu hồi ánh mắt của hẩn đối với Nặc Băng vô cùng ôn nhu nói:

”Không có gì, chỉ là ngày mai chúng ta phải trở về rồi, muốn tìm em đi dạo một chút!”

”Ừ, chờ một chút, tôi đi thay quần áo.”

Đặc biệt, lần này Lãnh Nặc Băng cũng không hề cự tuyệt yêu cầu của Nam Cung Tước. Xoay người liền đi về hướng phòng ngủ. Có lẽ là biết ngày mai, cô có thể cùng người đàn ông này mỗi người đi một ngả rồi!

Nam Cung Tước đứng ở cửa nhìn bóng lưng Lãnh Nặc Băng đi nhanh . Trong đôi mắt lộ vẻ ôn nhu, nhưng đột nhiên ánh mắt của Nam Cung Tước chợt lạnh lùng, nhìn bên cửa sổ rèm cửa đang bay phấp phới. Gió đêm hiên hoà, mềm mại đem rèm cửa sổ thổi bay.

Nhìn phía cửa sổ, đôi mắt ôn nhu như nước của hẩn bỗng hiện lên một tia tàn nhẫn.

Nhìn Lãnh Nặc Băng chậm rãi tiêu sái đến trước mặt mình, Nam Cung Tước mới thu hồi ánh mắt của mình, đối với Lãnh Nặc Băng lại khôi phục ánh mắt ôn nhu.

”Đi thôi.”

Lãnh Nặc Băng thay xong quần áo liền đi theo Nam Cung Tước đi ra ngoài.

Hôm nay trời se lạnh, Nặc Bạng lại ăn mặc một thân thực giản dị. Cô mặc chiếc váy liền thân màu trắng, phía dưới là chiếc tất chân màu đen tuyền cùng đôi giày vải bố cũng màu trắng. Bởi vì sợ hãi gió đêm có chút cảm giác mát, Lãnh Lãnh Nặc Bạng còn mặc thêm chiếc áo dài tay màu trắng đơn giản.

Lãnh Nặc Bạng ăn mặc như vậy không khỏi làm Nam Cung Tước nhìn thêm vài lần. Nhớ lại thời điểm lần đầu tiên gặp Nặc Bạng, na ná mỗi lần cô mặc đồ công sở.

Rõ ràng, vẫn là cô gái nhỏ vừa mới hai mươi tuổi, hẳn là một cô gái phơi phới thanh xuân, bông bột, cố tình muốn trở nên trưởng thành. Hôm nay, cô mang đến cho Nam Cung Tước cảm giác như vậy.

Cô nên ăn mặc như vậy mới phải. Mà không phải mỗi ngày bắt buộc chính mình ăn mặc nghiêm cẩn, không hợp với cô chút nào.

Mà trái lại Nam Cung Tước, đồng dạng cũng là một thân màu trắng giản đơn.

”Làm gì lại nhìn tôi như vậy ?”

Cảm giác được ánh mắt Nam Cung Tước vẫn gắt gao khóa ở trên người mình, làm cho Lãnh Nặc Bạng có một chút không được tự nhiên.

”Không có gì, chỉ là cảm thấy em tối hôm nay ăn mặc như vậy thực thích hợp! Cực kỳ chân thật!”

Nam Cung Tước xúc động nói . Sau đó ngẩng đầu, mắt nhìn phía trước, tiếp tục tiến về phía trước.

”Phải không?”

Thanh âm của Lãnh Nặc Bạng thân nhiên đi bên bờ sông . Sau đó ngẩng đầu nhìn đối phương, ánh mắt có chút rã rời, không biết cô đang nhìn bầu trời đêm đen kịt mà nghĩ tới điều gì.

Trước kia, Lãnh Nặc Bạng cũng muốn giống như các cô bé khác, đó là khát vọng cùng mục tiêu thuộc về cô, sau đó lại phải không ngừng phấn đấu.

Đối với người khác là chuyện dễ dàng, còn cô phải trả giá cả đời cũng không đổi được cuộc sống đơn giản. Bởi vì cô phải gánh quá nhiều gông cùm, cho nên cô không thể làm những điều mình thích được.

Cho nên, cô vừa mới trưởng thành, cô đã bức bách bản thân phải làm những công việc mà đàn ông làm. Cô giống như một lão già vậy. Dần dần, đó lại trở thành thói quen của cô.

Cô thực sự không cần người khác quan tâm cùng che chở, bởi vì cô có thể tự bảo vệ mình. Cũng chính bởi vì như vậy, Cô mới luôn tạo cho mình một vỏ bọc. Một vỏ bọc thật cứng rắn, mạnh mẽ.

Ánh trăng màu trắng bạc chiếu rọi tại đây phiến lá xanh ngát trên mặt đất, nước sông có ánh trăng chiếu rọi mà lấp lánh, trong veo. Hai người tản bộ dọc theo ven bờ sông nhỏ không ngừng thông thả , câu được câu không nói chuyện phiếm.

Đêm nay, bầu trời rất đẹp, đầy trời sao vì bọn họ chiếu rọi dưới chân.

Kết quả là do lo lắng, đột nhiên chân Lãnh Nặc Bạng vừa trượt, suýt nữa rơi xuống nước.

Ở bờ sông, mặt cô có thể dính nước hoặc cũng có thể là sương sớm, hơn nữa Lãnh Nặc Bạng lại đi đôi giày vải bạt nên hoạt động không dễ ý, Nặc Bạng thất thần một cái, liền suýt nữa rơi xuống dòng nước.

Tiếng kinh hô của Lãnh Nặc Bạng còn chưa kịp hô lên thì cánh tay cường tráng, khỏe mạnh đã ôm chặt eo nhỏ, đem Nặc Bạng an toàn túm lên.

Bởi vì theo quán tính, Lãnh Nặc Bạng đã bị Nam Cung Tước ôm chặt trong ngực. Đôi tay cường tráng, mạnh mẽ vẫn ôm thật chặt vòng eo của cô, chút cũng không có dự định buông tay. Lãnh Nặc Bạng cứ như vậy có vài phần ngu ngơ lưu lại trước ngực ấm áp của Nam Cung Tước.

Nặc Bạng cũng không một cô gái phải thấp, cô khoảng 1m7, nhưng khi đứng trước mặt một người cao 1m88 như Nam Cung Tước, lại còn không đi giày cao gót nên cô cũng chỉ có thể đứng đến ngực anh ta.

Ngẩng đầu, liền đón nhận ánh mắt thâm tình của Nam Cung Tước, đôi mắt ôn nhu như nước, đôi mắt hẳn như là có chứa ma pháp vậy, thực vô cùng hấp dẫn. Làm cho Lãnh Nặc Bạng không thoát khỏi mà rơi vào trầm luân.

Nam Cung Tước cúi đầu nhìn chăm chú vào đôi mắt trong veo như nước của Nặc Bạng, kim lòng không đậu mà bị nó hấp dẫn, đầu chậm rãi cúi thấp, thấp, thấp xuống, bầu trời đêm đen tuyền huyền ảo chiếu rọi lên đôi nam nữ, họ được phủ lên người một tầng ánh sáng bạc đẹp đẽ, làm lay động lòng người. Đôi môi khêu gợi của Cung Tước chạm vào đôi môi anh đào kiêu diễm ướt át của Nặc Bạng.

Vừa lúc đó, Lãnh Nặc Bạng nói một câu làm hồng cả phong cảnh:

” Nam Cung Tước, anh có thể buông tay rồi đó.”

Lời nói của Lãnh Nặc Bạng làm Nam Cung Tước bừng tỉnh, hẳn lại vô cùng tự nhiên buông lỏng đôi tay bao quanh eo nhỏ của Nặc Bạng, đôi mắt sắc bén như chim ưng lộ vẻ ảo não:

”Em thật sự làm hỏng phong cảnh lãng mạn mà! Em sao có thể đối đãi với ân nhân cứu mạng như thế chứ?”

Rõ ràng hai người đều muốn trao nhau nụ hôn, rõ ràng hai người đều không kìm nén được tình cảm của mình nhưng vào chính thời điểm then chốt, cô gái này giống như bị hắt một thùng nước lạnh vậy, đột nhiên thanh tỉnh.

Nam Cung Tước thật sự hoài nghi phải chăng chỉ số mị lực của hắn chỉ còn âm sao?

Nếu vừa rồi không phải Nam Cung Tước đứng lúc ra tay, cô tin chắc mình thế nào cũng rơi xuống sông, tuy rằng rất không tình nguyện nhưng đôi mắt anh đào, xinh tươi vẫn mở miệng nói:

”Cám ơn!”

Có thể làm cho người con gái kiêu ngạo, lạnh như băng này nói ra hai chữ cám ơn, đúng là không hề dễ một chút nào!

Nam Cung Tước cũng không hề nói gì cả, hắn biết cô gái này không nên xem nhẹ mà

Hắn có thể chờ, đợi cho đến một ngày nào đó cô ấy tiếp nhận tấm chân tình của hắn. Hắn có phần nào tự tin về bản thân mình, một ngày nào đó người con gái này sẽ vì hắn mà phá bỏ bức tường dày kia, vì hắn mở rộng tấm lòng, mở rộng trái tim. Bởi vì hắn là Nam Cung tước, hắn coi trọng điều gì, sớm hay muộn nhất định sẽ là của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Về Nước

Vào ban đêm, khi trở lại phòng mình, Lãnh Nặc Băng nằm trên chiếc giường mềm mại, ấm áp. Nhắm mắt lại, trong đầu không ngừng nhớ tới hình ảnh vừa rồi cùng Nam Cung Tước ôm hôn.

Tuy rằng vào thời khắc máu chảy, Nặc Băng bỗng ngừng lại, nhưng chỉ có Nặc Băng tự mình biết lúc ấy trong lòng vô cùng hỗn loạn! Bởi vì cô vừa rồi mới phát hiện mình căn bản không hề ghét cùng Nam Cung Tước hôn!

Thực ra, ba ngày nay Lãnh Nặc Băng chơi rất vui vẻ, như là tìm về lúc ban đầu, quên đi buồn rầu, có thể thoải thích cười đùa.

Trong đầu của Lãnh Nặc Băng không ngừng hồi tưởng lại đôi mắt ôn nhu như nước của Nam Cung Tước, ánh mắt vô cùng có hồn kia nữa. Nặc Băng lại một đêm mất ngủ!

Mà ở phòng bên cạnh, Nam Cung Tước cũng không hề khác Nặc Băng là mấy, hắn cũng có một đêm khó ngủ, lăn lộn trên giường.

Trên máy bay, hai người ngồi cạnh nhau. Lãnh Nặc Băng cảm thấy Nam Cung Tước vô cùng kỳ quái, rõ ràng trên máy bay có nhiều chỗ trống, nhưng hắn lại cố tình muốn ngồi bên cạnh cô!

Có thể do tối hôm qua mất ngủ, ngồi ở trên máy bay, Nặc Băng dần dần nhắm mắt lại, rất nhanh liền chìm vào mộng đẹp!

Nam Cung Tước nghe được tiếng hít thở đều đều của người ngồi bên cạnh, hắn liền gọi tiếp viên tới, muốn lấy một cái chăn mỏng, nhẹ nhàng đắp trên người Lãnh Nặc Băng, chỉ sợ cô cảm lạnh thôi.

Sau đó chậm rãi đem cô chậm chậm dựa vào bả vai hắn, hắn muốn cô có tư thế ngủ thoải mái chút!

Hơn nữa, tư thế đó cũng làm Nam Cung Tước cũng rất hưởng thụ. Nam Cung Tước vừa mới nhắm mắt lại, vốn nên ngủ say lại đột nhiên mở to đôi mắt sáng của hắn.

Lãnh Nặc Băng luôn luôn ngủ rất nông, tổ chất sát thủ chính là luôn phải duy trì cảnh giác, cho nên thời điểm hắn đắp chăn cho cô, thực ra cô cũng đã tỉnh. Đôi mắt anh đào mềm mại khẽ nhếch nhếch lên, rồi sau đó lại nhắm đôi mắt tiếp tục vui vào vai Nam Cung Tước ngủ tiếp.

Khi nhắm mắt lại, Nặc Băng không hề chú ý tới. Phía trên đầu Nặc Băng, Nam Cung Tước khước miệng khẽ nhếch, lộ ra một tia chiều chuộng hiếm gặp.

Nam Cung Tước vì muốn cùng Nặc Băng chỉ có hai người ời cùng nhau nên sớm đã đem Lý Trạch Ngừ đến khoang điều khiển rồi. Tại khoang không bên trong buồng phi cơ, máy bay từ từ xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây trắng bông xốp, đẹp đẽ. Hai người họ an ổn ngủ một giấc không hề nghĩ tới sự khác thường nào! Ban đêm, Mây đen dày đặc, bầu trời một mảnh tối đen. Có thể thấy được bão táp đang tiến tới trước đó.

Xế chiều xuống máy bay, hai người liền tách ra! Đơn giản, Nam Cung Tước muốn về công ty của Tạ Cúc Tuyên nói một câu với anh em là hắn đã trở về rồi.

Lãnh Nặc Bạng liền đi tới xe của mình nghênh ngang rời đi. Vốn muốn gọi điện thoại phân phó một chút nhưng vừa xuống máy bay, Lãnh Nặc Bạng liền phát hiện di động mình đã bị mất.

Tại Căn cứ Huyết sắc Lang Nha.

Chiếc xe thể thao cao cấp lao nhanh tới, thẳng đến cửa toà cao ốc, rồi mới nhanh chóng phanh lại. Bầu trời đêm tối đen cũng ngăn cản được chiếc xe thể thao đỏ rực xuyên màn đêm.

Đẩy cửa xe ra, Lãnh Nặc Bạng lạnh lùng thông thả đi ra. Về tới Kyoto, cô lại khôi phục lại như cũ, một nữ vương cao ngạo!

Đi vào toà cao ốc, Lãnh Nặc Bạng trực tiếp lên tầng cao nhất. Thời điểm thang máy mở ra, cô đi nhanh, thẳng về phía trước, tìm được phòng mình muốn tới, không gõ cửa, Nặc Bạng liền trực tiếp mở cửa phòng ra.

Trong phòng, Lãnh Đàm đang phân phó công việc cho Phong Trần, không hề nghe thấy tiếng gõ cửa. Nhưng lại chợt nghe thấy tiếng mở cửa, vốn muốn giận dữ, muốn giáo huấn một chút là ai lại không hiểu quy củ như vậy.

Nhưng khi nhìn người đến là Lãnh Nặc Bạng, hai tròng mắt hung ác, nham hiểm của Lãnh Đàm rất nhanh liền trở nên ôn hòa. Lập tức liền cho Phong Trần lui xuống. Phong Trần ở đi ngang qua cửa, không khỏi gật đầu một cái với Lãnh Nặc Bạng, rồi sau đó mới đi nhanh ra ngoài.

Lãnh Nặc Bạng dựa vào khung cửa, xem ra cũng không có ý định đi vào, lời nói lạnh lùng của Nặc Bạng liền thốt lên:

”Tìm cháu có chuyện gì?”

Vẫn lạnh lùng như vậy, ánh mắt cô vô cùng bình tĩnh, tất cả biểu tình đều lạnh nhạt, hờ hững. Dễ nhận thấy Lãnh Đàm đối với sự lạnh lùng của Nặc Bạng thấy rất bất mãn, nhíu mày, mở miệng nói:

”Cháu làm sao vậy, một thời gian ngắn không gặp thôi mà nhìn thấy chú ngay cả câu chào cũng không kêu sao?”

Lãnh Nặc Bạng ngược mắt, đón nhận ánh mắt tràn đầy ôn nhu của Lãnh Đàm, cũng không thốt ra lời nào cả. Bởi vì Nặc Bạng biết đôi mắt tưởng chừng ấm áp kia kỳ thật một chút ấm áp nào cả.

Từ rất lâu rồi, Lãnh Nặc Bạng luôn coi Lãnh Đàm là người thân duy nhất của mình trên cõi đời này. Bởi vì, chính hắn đã giúp cô thoát khỏi biển lửa năm đó! Nhưng ông ta cứu cô không phải muốn đưa tới thiên đường, mà là đẩy cô vào địa ngục.

Lãnh Nặc Bạng đã từng nghĩ rằng chú Lãnh của cô là người lương thiện nhất trên thế giới này. Ông vô cùng điềm đạm, ôn nhu..

Nhưng ông ta ra lệnh một tiếng, làm cho mười mấy huynh đệ tỷ muội tàn sát lẫn nhau, thối nát biết, cô đã sai lầm rồi, sai lầm không thể cứu chữa được.

Thử hỏi một người thiện lương làm sao có thể một tay sáng lập tổ chức Huyết Sắc Lang Nha không lồ chuyên giết người như vậy. Nặc Bạng vĩnh viễn cũng không quên được cảnh tượng, ông ta đứng ở trên đài cao, nhìn thuộc hạ của ông ta chém giết lẫn nhau, thế mà trong đôi mắt ông ta lại phát ra một loại phản kích đậm máu!

Hiện tại, cô đối ông ta cũng chỉ còn lại tình nghĩa, công ơn dưỡng dục mà thôi! Nhìn Lãnh Nặc Bạng nửa ngày cũng không mở miệng, Lãnh Đàm nhíu chặt mày, nếp nhăn ngày càng sâu,

”Con đây là đang trách chú sao? Trách chú năm đó đem con mang đến nơi này, đúng không? Nhưng con cũng biết chú làm tất cả đều là vì tốt cho con mà, thúc thúc biết con nóng lòng muốn báo thù, cho nên mới mang con tới nơi này! Cho con những huấn luyện tàn khốc nhất; thử thách, tôi luyện ý trí! Như vậy con mới có thể nhanh trưởng thành được! Vì thế, ta mới để cho con sớm một chút chính tay rửa mối thù gia môn này!”

Lãnh Đàm nói những câu này đều như lời tâm huyết từ ruột gan. Lời nói thực động lòng người, thực cảm động. Một câu một hành động đều là vì muốn tốt cho Nặc Bạng. Nhưng kỳ thật chỉ có ông ta mới biết, rốt cuộc ông ta làm như vậy có ын gì?

Lãnh Nặc Bạng cười nhạt, có lẽ trước kia cô quả thực sẽ tin tưởng lời ông ta, nhưng sau khi tận mắt chứng kiến sự tàn nhẫn của ông ta, hết thảy những tình cảm của cô dành cho ông ta đã tan vỡ như bong bóng xà phòng!

”Chú, cháu rất muốn hỏi chú, năm đó vì sao chú kịp xuất hiện trong nhà của cháu?”

Lời nói lạnh lùng từ miệng Lãnh Nặc Bạng thốt ra! Kỳ thật mấy năm nay, cô cũng không phải là không hoài nghi về vấn đề này. Ngày diễn ra thảm cảnh đó, ban ngày Lãnh Đàm từng đã tới nhà để chúc mừng sinh nhật cô. Nhưng sau khi ăn cơm trưa xong, chú ấy đã cùng cha cô tranh cãi một trận âm ỉ. Cụ thể nội dung là gì, Nặc Bạng cũng đã không còn nhớ rõ nữa rồi. Nhưng cô cũng không rõ, tối hôm đó, vì sao chú ấy lại đến lần nữa. Nghe được câu hỏi của Nặc Bạng, Lãnh Đàm vừa mới đứng lên chân vô thức lùi lại vài bước, tròng mắt đen tuyền hung ác nham hiểm ẩn hiện một tia ngoan độc, rồi lập tức thay bằng một bộ dáng ôn nhu, vẫn là lời nói đầy lòng yêu thương, “Chú không phải đã từng giải thích với con rồi sao? Ngày đó, chú với cha con có to tiếng, sau đó chú cảm thấy rất hối hận. Cho nên mới đến nhà con vào đêm đó, nên muốn nói lời xin lỗi với ba ba con! Không nghĩ tới, không nghĩ tới. . . . Đón chú lại là một bi kịch tàn khốc đến như vậy!”

Vừa nghĩ tới chuyện năm đó, bộ dáng của Lãnh Đàm liền trở nên vô cùng bi thương. Nhiều lần nói không nên lời. Thân ảnh không ngừng loạng choạng, bàn tay to chất phác chống đỡ trên bàn, như phải trải qua một nỗi bi thương vô cùng lớn, mà đứng không vững.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Làm Sao Có Thể Là Anh Ta?

Lãnh Đàm không chế tốt tâm tình của mình, lại ngược mắt, nhìn Lãnh Nặc Băng, trong mắt tràn đầy vẻ không tin. “Con như thế là không tin chú sao?”

Lãnh Nặc Băng cũng không hề bị ánh mắt bi thương cùng vẻ mặt thống khổ của ông ta làm cho lung lay cảm động, hỏi ngược lại:

“Chú nói thử xem?”

Bốn chữ lạnh như băng đầy vẻ không tin nhiệm của Lãnh Nặc Băng đối với Lãnh Đàm.

”Ày~~”

Tiếng thờ dài thật sâu, Lãnh Đàm cúi đầu, bắt đầu đi lắc đầu. Rồi sau đó, ông ta bước tới trước bàn học, đem tài liệu trong ngăn kéo đem ra, ném thẳng xuống bàn.

”Nặc Băng, chú biết con vẫn không tin chú. Mấy năm nay, chú cũng biết con vẫn truy tìm chân tướng về cái chết của cha mẹ con năm đó. Những thứ này là từ tài liệu chú tra được, hy vọng có thể có chút ích lợi!”

Lãnh Đàm làm ra vẻ như một người vô cùng rộng lượng, cũng không có bởi vì Lãnh Nặc Băng hoài nghi mình mà tỏ vẻ bất mãn.

Mà đứng ở cửa, Lãnh Nặc Băng nghe lời nói của Lãnh Đàm sau đó, ba bước, hai bước, bước nhanh đi về hướng bàn. Có lẽ là do kích động, Lãnh Nặc Băng cầm lấy tài liệu, tay trong nháy mắt có chút run run, nhanh chóng mở ra, nhìn vào tài liệu, Lãnh Nặc Băng không khỏi tròng lớn, thật lâu không thể khép lại. Làm sao có thể, làm sao có thể có liên quan đến anh ấy chứ?

Lãnh Nặc Băng không thể tin tưởng liền nắm thật chặt tài liệu trong tay, bắt đầu lùi về phía sau vài bước. Xoay người liền chạy như điên ra ngoài.

Thấy được Lãnh Nặc Băng chạy đi trong hốt hoảng, mới vừa rồi Lãnh Đàm còn ra vẻ cực kỳ bi thương, lập tức mắt liền cong thành một nụ cười âm hiểm,

”Hi vọng lễ vật mà chú đưa, con sẽ thích.”

Lãnh Nặc Băng mở cửa xe liền nghênh ngang rời đi.

Ở gian phòng trên lầu hai, Phong Trần đứng thẳng tắp bên cửa sổ, nhìn thấy mọi hành động, động tác lưu loát liền mạch của Lãnh Nặc Băng. Vừa định xoay người, phía sau tiến tới là Lâm Tâm Nhụy với thanh âm chán ghét.

”Hừ~, Cô ta chắc là không thích anh đâu, anh Phong Trần, anh Phong Trần ưu tú như vậy mà họ không coi trọng, mà lại coi trọng người ngu ngốc như vậy!”

Lời nói trào phúng từ miệng Lâm Tâm Nhụy thoát ra.

”Cô tốt nhất hãy để ý cách nói chuyện của mình, bằng không ngày nào đó tôi đem ném cô cho bầy sói hoang đó”

Phong Trần lạnh lùng uy hiếp rồi đi nhanh ra ngoài.

”Anh dám!”

Phong Trần bước đi không quay đầu lại, Lâm Tâm Nhụy hỗn hển hết to. Vì sao họ đều đối xử với mình như vậy, anh Phong Trần đã như vậy rồi, hiện tại ngay cả mọi người cùng nhau lớn lên cũng đối đãi với cô như vậy. Minh rốt cuộc có điểm nào không bằng à đó, vì sao bọn họ đều bảo vệ cô ta khắp nơi, chịu không được người khác nói xấu cô ta nữa chứ. ”Lãnh Nặc Băng, tao muốn mày chết không được từ tế !”

Đứng ở bên cửa sổ, chiếc xe của cô gái kia đã sớm bật vô âm tín rồi, Lâm Tâm Nhụy nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Đường lớn rộng rãi, tối tăm, nương nhờ ngọn đèn yếu ớt, chân Lãnh Nặc Băng không ngừng dẫm xuống chân ga, một chút ý tứ buông lỏng cũng không có, mắt thấy chân ga đã đạp đến mức cao nhất, Lãnh Nặc Băng cũng không hề giảm tốc độ.

Toàn lực đi về phía trước. Trước kia, Lãnh Nặc Băng luôn cảm thấy đây là một cảm giác hưởng thụ thật sáng khoái, nhưng hiện tại là cách cô phát tiết ra cho thoải mái. Nhìn tài liệu trên ghế bên cạnh, vì sao là hân? Vì sao là hân? Tốc độ vô cùng nhanh, Lãnh Nặc Băng toàn lực chạy thẳng về phía trước.

”Kít”

Chiếc xe phanh gấp âm vang vọng tới chân trời. Thẳng xe của Lãnh Nặc băng liền bị hỏng, nhìn xe bốc lên khói trắng. Thì ra, Lãnh Nặc Băng bởi vì quá dùng sức nên xe đã hỏng, động cơ cũng không chịu nổi sự tàn phá như vậy.

Đúng lúc này, bầu trời cũng là mây đen dày đặc, không ngừng nổi sấm chớp, ngay sau đó là tia chớp đánh ngang bầu trời, mưa tầm tã.

Lãnh Nặc Băng hôn hên hai tay đánh vào tay lái. Xuyên qua hai con đường rồi mới trở về đến phòng trọ, chiếc xe hư bị bỏ lại phía sau rồi.

Cầm lấy tư liệu nằm bên cạnh ghế lái, cô không hề để ý đến mưa rền gió dữ bên ngoài. Đẩy cửa xe, Lãnh Nặc Băng dứt khoát tiêu sái kiên quyết đi ra ngoài.

Mưa lạnh như băng vậy, gió mạnh vô tình quật mạnh trên người Lãnh Nặc Băng, trên cả đầu nữa. Rất nhanh, toàn thân cô đều bị mưa to làm ướt sũng. Quần áo ẩm ướt gát gao dán chặt trên người Nặc Băng, đem dáng người có lồi có lõm của cô tất cả đều hiện lên rõ mồn một.

Bởi vì quần áo bị ướt sũng, hơn nữa sấm chớp đùng đùng bất chợt tập kích, Lãnh Nặc Băng rất nhanh liền cảm giác được sự lãnh lẽo. Bất lực, hai tay ôm lấy cơ thể, mượn chút hơi ấm làm thân thể ấm áp một chút. Càng muốn làm cho trái tim mình cũng ấm một chút.

Những giọt mưa tí tách rơi, rơi rơi hoài, mưa thậm chí còn cản trở tầm nhìn phía trước của cô. Lãnh Nặc Băng đành dựa vào trí nhớ mà trở về. Giờ phút này, Lãnh Nặc Băng giống như một đứa trẻ không nơi nương tựa.

Đứng trước nhà trọ của Lãnh Nặc Băng, Nam Cung Tước ngồi trong Rolls-Royce, trong tay đang nghịch nghịch cái Iphone. Tiếp viên hàng không đã tìm thấy chiếc điện thoại này trên máy bay.

Nhất định là thời điểm này Lãnh Nặc Băng đang chìm vào giấc mộng đẹp. Chớp lấy thời cơ, Nam Cung Tước liền khăn trương đi tới nhà trọ của Nặc Băng.

Vừa vặn còn có thể mượn sự kiện đem đồ trả lại này, được gặp cô gái đáng ghét đó lần nữa.

Tuy rằng gần một tiếng đồng hồ chia tay ngắn ngủi, nhưng Nam Cung Tước vẫn không thể đè nén sự nhớ nhung. Nhưng đợi ở trước nhà trọ của cô ấy, mới biết được Nặc Băng không hề có ở nhà trọ.

Đành chịu vậy, Nam Cung Tước chỉ có thể ngồi trong xe chờ Nặc Băng mà thôi. Không có ai biết được điều này, thẩm thoát cũng qua buổi chiều, hiện tại thấy trời đã tối rồi, Nặc Băng vẫn chưa thấy trở về. Có thể làm cho hắn ngồi chờ trong suốt thời gian dài như vậy, cũng chỉ có thể là cô, Lãnh Nặc Băng mà thôi. Nhưng hắn lại cam tâm tình nguyện, không hề oán hận.

Mất thấy trên bầu trời mây đen dày đặc, sắp mưa to tới nơi rồi. Không biết, người con gái kia có mang theo ô không. Ý nghĩ của Nam Cung Tước thực chu đáo, bầu trời tối sầm xuống nổi lên một trận mưa to. Không nhìn lên trời đang mưa to, Nam Cung Tước tiếp tục nhìn chần chằm di động trong tay.

Lơ đãng ngẩng đầu, Nặc Băng có một chút thất hồn lạc phách khi thấy thân ảnh bước tới cùng ánh mắt thâm thúy của Nam Cung Tước

Lãnh Nặc Băng toàn thân ẩm ướt co ro, mượn ánh sáng của đèn đường yếu ớt mà chậm rãi bước đi.

Nam Cung Tước liếc nhìn liền xông ra ngoài, gần như chỉ liếc mắt một cái Nam Cung Tước đã biết chính cô gái làm hắn suốt thời gian qua không thôi nhớ nhung. Kỳ thật, toàn thân Lãnh Nặc Băng bị mưa ướt nhẹp, tóc từ lâu trải đã bù xù hỗn độn không chịu nổi. Căn bản nhìn không thấy được mặt cô.

Hơn nữa sắc trời vô cùng âm u, đèn đường cũng không sáng mấy, Nam Cung Tước ngồi ở trong xe cách Nặc Băng xa như vậy, hắn là nhận không ra mới đúng. Nhưng Nam Cung Tước chỉ cần nhìn thoáng qua, đã biết đúng là cô gái ấy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Cút!

Nam Cung Tước không chút do dự vọt vào trong xe. Cởi tây trang liền lập tức choàng lên người Nặc Băng.

”Lãnh Nặc Băng, em muốn tôi tức chết đúng không? Mưa lớn như vậy, em chẳng lẽ không biết tìm một chỗ trú mưa hay sao?” Nam Cung Tước nổi giận nói lớn. Thanh âm rất lớn, lớn đến mức sắp đem tai của Nặc Băng hỏng mất. Nhưng động tác mặc áo cho Lãnh Nặc Băng vẫn nhẹ nhàng, dịu dàng.

Nam Cung Tước thật sự nổi giận, nhìn cô gái đáng ghét này giống như chú chó nhỏ đáng thương, cô độc, không nơi nương tựa một mình đi trên đường yên tĩnh.

Cả người sớm đã bị mưa ướt đẫm, trong lòng Nam Cung Tước không khỏi nhói đau nói không nên lời. Cô làm thế nào để tự bảo vệ mình đây chứ.

Lãnh Nặc Bạng ngẩng đầu nhìn Nam Cung Tước, thời điểm nhìn thấy hắn, Lãnh Nặc Bạng quả thật có một chút kinh hi. Nhưng vừa nghĩ tới tư liệu trong tay mình, Nặc Bạng liền thấy đau đớn vạn phần. Đem cảm giác kinh hi đó rất nhanh đè nén xuống.

Trong tay cô gắt gao túm chặt tài liệu phân nửa đã bị mưa làm ẩm ướt, gắt gao nắm chặt, hận không thể xé rách nó thành nhiều mảnh nhỏ. Rồi sau đó lại bỏ quên, vật lộn một phen, lại ngược mắt đón nhận đôi mắt thương tiếc của người đàn ông kia, Lãnh Nặc Bạng trong mắt không hề có chút lưu luyến nào,

”Cút! Vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa!”

Lãnh Nặc Bạng lớn tiếng gầm lên giận giữ, cho dù tiếng mưa rơi cực lớn cũng không che dấu được lời nói lạnh lùng của cô.

Đôi mắt lạnh như băng bắn thẳng đến Nam Cung Tước, bên trong không còn sự chân tình cùng lạnh nhạt trước kia nữa, giờ cũng chỉ còn lại đầy ngập tức giận cùng sát ý.

Nam Cung Tước nghe được lời nói vô tình của Lãnh Nặc Bạng, cùng đón nhận đôi mắt tràn đầy hận ý của Nặc Bạng, đôi mắt sâu như chim ưng tràn ngập mất dần niềm tin.

Cô ấy muốn giết mình, cô ấy thực sự muốn giết mình. Nam Cung Tước trong đầu không ngừng quanh quẩn những lời đầy đau đớn này.

Đôi mắt chim ưng vô cùng mất mát khi bị lời nói vô tình của Lãnh Nặc Bạng xúc phạm. Trong tay gắt gao nắm chặt chiếc di động muốn trả lại cô. Không thêm để ý đến người đàn ông đang bị thương, Lãnh Nặc Bạng ném chiếc áo khoác trên người xuống.

Xoay người liền sai bước chạy trốn thật nhanh. Bởi vì vừa lúc Nặc Bạng đã thấy được sự mất mát vô hạn trong đôi mắt của Nam Cung Tước, biểu tình bị thương đó làm lòng cô vô cùng đau đớn.

Ngay tại thời khắc đó, Nặc Bạng nhận ra tình cảm của mình đối với Nam Cung Tước dường như không còn kiểm soát được nữa rồi, mà rõ ràng họ chỉ mới gặp nhau có vài lần. Lãnh Nặc Bạng cảm thấy đầu óc vô cùng hoảng loạn giống như muốn nổ tung vậy.

Vì thế cô chỉ có thể xoay người rời đi mà thôi, Nặc Bạng không hề nán lại một lần nào, sao cô lại có thể nói những ngôn từ làm tổn thương tới hắn như vậy chứ.

Rốt cuộc, chính Nặc Bạng đã đâm hắn một nhát, hay là đang tự cho mình một nhát dao đây. Nhìn chiếc áo khoác rơi xuống, nhìn bóng lưng Nặc Bạng chạy thực nặng, Nam Cung Tước gắt gao nắm thành nắm đấm, sắc mặt hắn vô cùng khó coi, mưa lạnh thấu xương vô tình xối xả lên người Nam Cung Tước.

Lý Trạch Ngừ ở phía sau đánh ô tô đi đến trước mặt Nam Cung Tước, Lý Trạch Ngừ có thể cảm nhận được trên người tổng tài đại nhân phát ra hơi thở làm cho người khác thực sợ hãi.

Vốn vừa rồi, Lý Trạch Ngừ đã định đưa ô tô cho tổng tài, nhưng ngài ấy chỉ chăm chú đang nhìn Lãnh Nặc Bạng đang dầm mưa ướt sũng, cái gì cũng không để ý liền xông ra ngoài.

”Tổng tài.” Thanh âm Lý Trạch Ngừ gọi khẽ, bởi vì hắn cảm giác được tổng tài đang vô cùng tức giận, sợ hãi chính hắn nói sai một chữ thì sẽ chết thực thể thảm.

Nhìn thân ảnh đã sớm biến mất trong phòng trọ,

”Hai ngày sau, đem tất cả tư liệu của cô ấy tra rõ ràng cho tôi!”

Rồi sau đó rất nhanh rời khỏi.

”Vâng

Lý Trạch Ngừ đương nhiên là biết cô ấy trong lời nói của tổng tài đại nhân là ai. Rất nhanh hắn liền đuổi kịp bước đi của tổng tài, che ô tô sợ tổng tài đại nhân mưa ướt.

Nhưng tổng tài đã sớm bị ướt mất rồi. Không chỉ thân thể bị ướt triệt để, mà ngay cả tâm cũng bị đã thương hoàn toàn nghiêm trọng.

Kỳ thật cùng Lãnh Nặc Bạng tiếp xúc mấy ngày này, Nam Cung Tước cũng chưa có điều tra thân phận bối cảnh của Nặc Bạng. Hắn muốn nghe chính cô ấy có thể trải lòng nói cho hắn nghe chuyện từng trong quá khứ. Hắn muốn tự mình tìm hiểu cô. Hắn muốn từng chút từng chút một mở ra thế giới của Nặc Bạng mà hắn chưa từng biết.

Nhưng hôm nay lại đã xảy ra sự việc như vậy, hắn vừa rồi đương nhiên có chú ý tới tài liệu trong tay Nặc Bạng, chẳng qua bị mưa ướt nhep, chữ đã không còn thấy rõ nữa. Nhưng Nam Cung Tước loáng thoáng cảm giác được rằng, Nặc Bạng mang đầy hận thù đối với hắn chắc chắn có liên quan với phần tài liệu kia.

Rõ ràng, ba ngày ở Băng Cốc, quan hệ của hai người đã tiến thêm một bước, ít nhất cô gái này không hề cùng hắn châm chọc hay khiêu khích nữa. Ít nhất cô ấy cũng không hề bài xích khi gặp gỡ hắn. Nhưng mới chỉ có mấy giờ ngắn ngủi thôi, quan hệ giữa bọn họ lại trở về như cũ, thậm chí còn kém hơn so với trước kia. Xem ra, hắn không thể nào theo đuổi Nặc Bạng rồi. Mở đôi mắt sắc bén, cho dù là hận, hắn cũng phải đưa bằng được Lãnh Nặc Bạng ở

bên cạnh mình.

Trong phòng, Lãnh Nặc Băng vừa mới tắm rửa xong, mặc áo ngủ tơ tằm ngồi ở trên cửa sổ. Lưng dựa vào khung cửa sổ, chân ngọc thướt tha thả xuống trên cửa sổ.

Mái tóc màu đỏ rượu không ngừng chảy dài xuống trong suốt như thủy tinh, ngoài cửa sổ mưa to sớm đã ngừng tự bao giờ, nhưng trong tâm của Nặc Băng mưa to như thác đổ, gào thét không hề ngừng lại.

”Bốp”

Âm thanh bật lửa vang lên, chỉ thấy Lãnh Nặc Băng lấy ra một điều thuốc.

Châm một điều thuốc, Lãnh Nặc Băng hút một hơi thật sâu. Sau đó, chậm rãi phun ra những vòng khói thật đẹp mắt.

Rất nhanh trong phòng sạch sẽ, trong lành tràn ngập khói thuốc lá. Sương khói như những bông hoa nở rộ bay chung quanh trước mắt cô.

Sương khói lượn lờ căn bản không rõ được tâm trạng của Lãnh Nặc Băng lúc này.

Mọi người đều nói rượu có thể làm say lòng người, khói thuốc có thể làm cô đơn, hiu quạnh biến mất. Lãnh Nặc Băng sẽ không uống rượu, cho nên cô chỉ có thể hút điều thuốc làm tê liệt cảm xúc trong cô mà thôi.

Chắc chắn giờ phút này, Lãnh Nặc Băng đang rất tỉnh mạch. Cô có thói quen khi gặp phiền muộn sẽ muốn hút thuốc. Một điều rồi lại một điều, một ngụm tiếp theo một ngụm hít vào, sau đó phun ra.

Rốt cục thời điểm hút tới tận mười điều, Lãnh Nặc Băng cảm thuốc lá trong tay ném xuống sàn lạnh như băng, ném từ cửa sổ xuống dưới, đem điều thuốc còn lại để nó rơi xuống và cháy hết.

Đi đến trước bàn, cầm lấy tư liệu đã được hong khô. Tuy rằng, tư liệu sớm đã không nhìn rõ. Nhưng những điều bên trong đó đã sớm khắc sâu vào tâm trí Nặc Băng, bất cứ lúc nào cũng có thể làm tim cô vỡ nát.

Nhìn tài liệu trong tay, Lãnh Nặc Băng lạnh lùng, tuyệt tình thốt ra :

”Nam Cung Danh!”

Lãnh Nặc Băng nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra cái tên đó, hận không thể giờ phút này sẽ giết hắn.

Sau đó cầm chiếc bật lửa bên cạnh, mang tư liệu tới một góc nhỏ, rất nhanh những tài liệu đó trở thành tro bụi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tại Sao Lại Là Anh?

Tại văn phòng tổng giám đốc tập đoàn YJ, Lý Trạch Ngữ đem tư liệu vât và điều tra trong hai ngày đưa cho Nam Cung Tước. Thật là không tra không biết, điều tra lại thực bất ngờ.

”Thưa Tổng tài, tôi thật không có nghĩ đến Lãnh tiểu thư cư nhiên lại là cháu gái của ông trùm ngành điện tử Kyoto!”

Thời điểm vừa mới điều tra đến tin tức này, thật sự là bị hù dọa. Nam Cung Tước không để ý tới Lý Trạch Ngữ đang thao thao bất tuyệt, tay cẩn thận cầm tư liệu lên xem xét rồi sau đó lông mày không ngừng nhíu lên.

”Sao tài liệu trước mười lăm tuổi lại để trống?”

Nghe được lời nói nghiêm nghị của Nam Cung Tước, đôi mắt sắc bén, lợi hại bắn về phía Lý Trạch Ngữ. Hắn đang muốn nghe một lời giải thích từ Trạch Ngữ.

Trong tay hắn chỉ có tư liệu về tung tích năm năm gần đây của Lãnh Nặc Băng, đơn giản chính là ở giai đoạn học tập ở nước ngoài, còn cả việc cô làm thế nào để có chỗ đứng như ngày hôm nay ở Kyoto mà thôi. Nghe được tổng tài lạnh như băng lời nói, nhìn ánh mắt nguy hiểm của tổng tài, Lý Trạch Ngữ lập tức giải thích:

”Tôi đã cho rất nhiều người đi thăm dò nhưng bọn họ đều chỉ tra được kết quả giống nhau mà thôi, Lãnh tiểu thư chính là năm năm trước không hề có thông tin như bốc hơi khỏi trái đất vậy, căn bản là không thể nào tra ra.”

Lý Trạch Ngữ nói với giọng điệu yếu ớt, càng nói thanh âm càng nhỏ đi, nhìn ánh mắt vô cùng sắc bén của tổng tài, Lý Trạch Ngữ sợ hãi mình sẽ bị hấn nổi giận liền đem đánh ngã xuống.

”Tôi đã biết rồi, cậu ra ngoài đi!”

Nam Cung Tước vuốt vuốt đầu đang đau nhức một chút, nhìn Lý Trạch Ngữ đi ra ngoài xong, mới chậm rãi từ ghế ngồi đứng lên. Đi đến đứng ở sát cửa sổ, hai tay khoanh trước ngực, quan sát dòng xe cộ tấp nập phía trước, người đến người đi.

Ngày đó, bọn họ đã từng giao thủ, thân thù của Nặc Băng rất không bình thường, rốt cuộc quá khứ mất tích đó, cô ấy đã sống ra sao? Mấy vấn đề này cứ luôn ẩn hiện trong tâm trí Nam Cung Tước không hề rời đi.

Sau đó, Hấn liền xoay người, cầm lấy điện thoại trên bàn, bấm dãy số quen thuộc. Lạnh lùng mà phân phó:

”Điều tra cho tôi tư liệu về một người!”

”Đình” Thang máy mở ra, Lãnh Nặc Băng giống như nữ vương kiêu ngạo bước ra từ thang máy. Nặc Băng luôn luôn toát ra sự chững chạc với ánh mắt đen láy, sắc sảo. Nháy mắt cô đã thu lại ánh mắt chứa đầy hào quang rực rỡ.

Sau cái đêm mưa định mệnh đó, một tuần nay rồi, nam nhân kia không hề xuất hiện trước mặt cô, trừ bỏ việc trợ lý của hấn đem di động đưa trả lại, hấn từ đầu đến cuối đều không có xuất hiện. Đúng là Nam Cung Tước, hấn nói được là làm được, hấn dường như biến mất khỏi thế giới của cô.

Nhưng vì sao tuy cô rất cao hứng vì điều đó nhưng lại có một cảm giác trống rỗng không nói lên lời. Cùng hấn ta ở một chỗ, cảm xúc lúc này lúc kia, tuy ngắn ngủi nhưng lại làm trong tim dường như có khoảng trống vậy.

Nghe được tiếng thang máy mở ra, Lãnh Nặc Băng tiêu sái bước ra ngoài. Trợ lý Tiểu Lý nhìn thấy cô đến, lập tức đứng dậy.

”Lãnh luật sư, tổng tài tập đoàn YJ đã tới rồi ạ, hiện tại ngài ấy đang trong phòng làm việc của chị.”

”Ừ.”

Sau đó, Lãnh Nặc Băng liền bước nhanh tới cửa phòng làm việc.

Vụ án này là mấy ngày hôm trước vừa nhận xong, án kiện đều là do trợ lý của cô xem xét thật tốt, rồi đưa tới cho cô xem sẽ nhận vụ án nào. Trong nhiều án kiện, nàng vẫn là lựa chọn vụ án của tập đoàn YJ. Cũng không phải cái gì đại án, chính là về buôn bán mà thôi. Đây là lĩnh vực cô khá am hiểu.

Đẩy mở cửa, Lãnh Nặc Băng liền nhìn thấy một người đàn ông mặc tây trang chỉnh tề ngồi trên ghế. Bởi vì đưa lưng về phía sau, cô cũng không biết người đến là ai. Chẳng qua nhìn bóng lưng của hấn, còn có thể cảm nhận được hơi thở có chút quen thuộc.

Lãnh Nặc Băng có một loại cảm giác không lành, cô liền tiến về chiếc ghế của mình. Đứng ở phía trước bàn làm việc, cô mới thấy rõ người tới, quả nhiên dự cảm của cô quả thực rất chuẩn xác.

”Tại sao lại là anh?”

Ngữ khí lạnh lùng từ miệng Nặc Băng thốt ra, bên trong đã tràn ngập phẫn nộ.

Ngồi đối diện với Lãnh Nặc Băng, đúng là người đàn ông Nam Cung Tước. Đôi mắt hấn vui cười đón nhận ánh mắt sắc bén của Nặc Băng, trong mắt hấn tràn đầy sùng nịch ai cũng có thể nhìn ra. Môi mòng khẽ gọi hướng về phía trước vuốt vuốt vài cái.

”Sao lại không thể là tôi chứ? Em cứ coi tôi là khách hàng bình thường, tôi lại không hiểu pháp luật, đương nhiên sẽ tìm luật sư rồi.”

Nam Cung Tước nói như là điều hiển nhiên vậy. Hấn làm cô tức giận nghiêng răng ken két.

Lãnh Nặc Băng tin tưởng hấn mới là lạ, hấn nhất định là loại người có thù ắt báo, hấn tới đây thực chất chính là để chê cười. Hấn nhất định sẽ dùng thủ đoạn phi pháp để làm cho người khác sống không bằng chết. Hấn cần luật sư để làm gì chứ?

Cầm lấy điện thoại nội bộ.

”Tiểu Lý, cô vào đây một chút.”

Cơ hồ là điện thoại vừa treo, Tiểu Lý liền chạy nhanh đi tới. Nam Cung Tước vẫn như cũ cười tà mị nhìn về phía Nặc Băng, biết cô tìm đến trợ lý để làm gì, nhưng lại không hề ngăn cản.

”Lãnh luật sư, chị tìm tôi?”

Tiểu Lý thở hổn hển nói, vừa rồi bởi vì chạy nhanh quá cho nên hô hấp có chút theo không kịp. Lãnh Nặc Băng không có nhìn cô, cầm lấy kẹp tài liệu liên quan tới tập đoàn YJ trên bàn liền ném vào một góc, lạnh lùng nói:

”Vụ kiện này tôi không có ý định nhận, cô có thể lui ra được rồi.”

Tuy nói với Tiểu Lý nhưng cũng ngầm ám chỉ với Nam Cung Tước.

Nam Cung Tước vẫn như cũ ngồi ở cái ghế mình, rất là tự tại, cũng không có ý định muốn rời đi, môi mỏng khẽ gọi vẫn như cũ lộ vẻ thần nhiên tươi cười.

Tiểu Lý tiếp nhận kẹp tư liệu, nhìn nội dung bên trong đúng là có liên quan tập đoàn YJ, mặt Tiểu Lý nháy mắt liền khó coi như mướp đắng vậy. Rõ ràng, tổng tài đại nhân đang ở đây nhưng cô muốn nói mà không dám nói ra. Hơn nữa, án kiện này giờ lui cũng không xong. Tiểu Lý nuốt vài cái, sau đó lấy hết dũng khí, yếu đuối nói:

”Vụ kiện này chỉ sợ lui không xong ạ.”

Tiểu Lý nhìn Lãnh luật sư sợ sệt nói, sợ tới mức cô nói chuyện sẽ cắn vào đầu lưỡi cũng nên. Cô lấy hết dũng khí cũng không dám làm trái Lãnh luật sư đại nhân. Đôi mắt khóa trên người Lãnh Nặc Băng, không ngừng chú ý tới phản ứng của cô ấy. Tiểu Lý sợ nếu để Lãnh luật sư mất hứng, e rằng công việc của mình cũng không còn.

Trời ơi, người mau tới đây cứu con với. Cảm giác được ánh mắt của Lãnh Nặc Băng nhìn về phía mình, hiển nhiên đại thần bề bộn nhiều việc, không rảnh quản lý cô.

Hít sâu, hít sâu, rồi lại hít sâu, Tiểu Lý cuối cùng khôn khéo mở miệng nói:

”Bởi vì Cái kia. Lãnh luật sư à Ngày hôm qua, hợp đồng chị đã ký tên rồi, đồng ý nhận án kiện này, nếu vi phạm phải bồi thường hai mươi triệu ạ.”

Tiểu Lý nói đứt quãng đã xong. Lãnh đồng ý Băng nghe được lời trợ thủ mình nói, lại tức giận muốn chửi ầm lên. Ngày hôm qua, cô cuống cuống tan tâm, cho nên Tiểu Lý đưa tới văn kiện, cô liền tin tưởng mà ký luôn. Hơn nữa, Tiểu Lý làm việc với cô đã nhiều năm, cô vô cùng tín nhiệm. Đây chỉ là án kiện nhỏ nên cô không kịp trở tay.

”Hai mươi triệu ư?”

Tuy rằng lời này là nói cho Tiểu Lý nghe, nhưng Lãnh Nặc Băng cũng cố ý nói với Nam Cung Tước, đôi mắt hận thù mãnh liệt kia muốn lập tức đem Nam Cung Tước lăng trì.

Mà Nam Cung Tước vẫn như cũ nhìn Lãnh Nặc Băng dương lên nụ cười rục rịch, quả thực hấn thực làm cho cô giận đến phát điên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Buông Tay!

Tiểu Lý bởi vì sợ hãi mà bả vai co rúm lại, cô cảm thấy mình quá oan uổng, rõ ràng là Lãnh luật sư tự lựa chọn vụ kiện này, hợp đồng nhìn qua cũng không còn cái gì, tuy rằng vừa lúc đầu mới xem đến vì ước giá hai tỷ cô cũng một phen hơi kinh ngạc. Nhưng vì nghĩ do luật sư Lãnh tự mình chọn, cho nên không cô hề nghi ngờ, không phải chỉ cần không vi phạm vì ước là được sao? Lãnh Nặc Băng nhìn Tiểu Lý bộ dạng như sắp khóc liền bảo cô ấy lui xuống. Lãnh Nặc Băng cũng không trách cô gái này, rõ ràng chuyện vụ kiện lần này là do Nam Cung Tước âm mưu đã lâu, thì cô gái kia làm sao có thể là đối thủ của tên hồ ly ấy được.

Vô lực ngồi trên ghế, đối diện với ánh mặt sáng rực đầy ý cười của Nam Cung Tước, Lãnh Nặc Băng thật hận đến “ngứa răng”, nhưng không thể làm gì. Người nam nhân này luôn như vậy, hấn có thể vững như Thái Sơn, nhưng lại dễ dàng châm lên lửa giận nơi cô. Đối mặt người nam nhân này, Lãnh Nặc Băng thật sự là làm không bình tĩnh được, tâm như hồ nước.

“Anh rốt cuộc muốn gì?”

Ngày đó không phải cô đã nói cực kỳ rõ ràng rồi sao? Vì sao hấn cứ phải tiếp tục xông vào cuộc sống của cô.

“Tôi cái gì cũng không muốn, chỉ là bất quá nhờ em giúp tôi đập quan tòa mà thôi!”

Nam Cung Tước hai tay bình quán, nhún vai, biểu hiện chính mình vô tội.

”Anh”

Vốn lời nói sắc bén, cuối cùng đành phải ôn hòa đứng lên, Lãnh Nặc Băng biết, đầu cùng người đàn ông này, cô không phải là đối thủ của hấn.

”Nam Cung Tước, tôi cảm thấy ngày đó tôi đã nói cực kỳ rõ ràng rồi.”

Nghe được Lãnh Nặc Băng nói, Nam Cung Tước không khỏi trầm mặc một hồi, mới mở miệng nói :

”Muốn bảo anh buông tay sao? Em cảm thấy khả năng sao? Là em xông vào cuộc sống của anh trước, nếu không có lần thứ hai gặp mặt anh có lẽ sẽ buông tay, nhưng ông trời lại để chúng ta gặp nhau, cho nên, anh tuyệt đối sẽ không buông tay.”

Nam Cung Tước nói xong nhanh chóng bắt nắm lấy tay Lãnh Nặc Băng để thể hiện quyết tâm của mình.

”Anh buông tay ra cho tôi”

Cổ tay bởi vì Nam Cung Tước dùng lực mạnh có chút hồng hồng .

”Không, anh đã nắm được, cả đời này anh sẽ không buông.”

Nam Cung Tước nói đầy chân tình, đôi mắt thâm tình nhìn chăm chú vào Lãnh Nặc Băng. Lãnh Nặc Băng tránh không thoát, cô nói “buông tay” cùng với hần nói “buông tay” lại không phải cùng một ý. Cô chỉ là muốn hần hiện tay buông cái tay đang bị hần giam cầm của cô ra, bởi vì cô thấy có chút đau rồi. Nhưng mà, hần cứ thích xuyên tạc lời nói của cô. Lãnh Nặc Băng không dấy dựa, bởi vì chỉ cần cô càng giẫy dựa, Nam Cung Tước sẽ bắt lấy càng chặt. An tĩnh lại, Nam Cung Tước mới nhận thức được lực tay của mình quá lớn, khiến cổ tay của Lãnh Nặc Băng đều đỏ lên, hần lập tức buông tay mình ra, trong đôi mắt tất cả đều là xin lỗi cùng đau lòng.

Không nhìn đến ánh mắt Nam Cung Tước đang quan tâm tới mình, bởi chút vết thương nhỏ như thế cô không hề quan tâm.

”Nam Cung Tước, tôi với anh không thể có kết quả .”

Như vậy một câu nói thêm nữa trong lời nói từ miệng Lãnh Nặc Băng tràn ra. Nhưng là cô nói cũng là sự thật.

”Không thử qua, làm sao có thể biết không có kết quả!”

Thực hiện nhiên, bất kể Lãnh Nặc Băng nói cái gì, Nam Cung Tước đều sẽ không buông tha. Đôi mắt thâm tình vẫn gắt gao khóa trụ vào trên người Lãnh Nặc Băng, không bởi vì lời nói của Lãnh Nặc Băng mà dao động nửa phần.

Bởi vì ánh là con của người đàn ông kia, cho nên giữa chúng ta nhất định không có kết quả. Lãnh Nặc Băng thật là muốn lớn tiếng đem những lời này hò hét ra, nhưng là cô biết cô không thể. Cô thật là sắp bị Nam Cung Tước tra tấn điên rồi, chẳng lẽ hần không nhìn ra, cô là thật sự muốn tránh né hần sao? Vì sao hần cứ phải khư khư cố chấp, mạnh mẽ xâm nhập vào thế giới của cô.

”Nam Cung Tước, anh có thể đừng gây thơ như vậy không?”

”Gây thơ?”

Nam Cung Tước không thích người khác nói mình gây thơ, có thể là từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên có người nói mình gây thơ. Nhưng là bởi vì do cô nói, Nam Cung Tước nhận:

”Cho anh gây thơ một lần có ngại gì?”

Giờ khắc này Nam Cung Tước không còn là tổng giám đốc cao cao tại thượng, mà chỉ là một người đàn ông bình thường đang cầu xin người phụ nữ của mình động tâm.

”Anh!”

Lãnh Nặc Băng bị Nam Cung Tước làm ghen đến không lời nào để nói, cô đã hiểu cho dù cô có nói cái gì thì cũng uổng phí. Người nam nhân này quá là cứng đầu. Nhưng bản thân cô cũng không phải y như thế sao?

Có đôi khi, Lãnh Nặc Băng suy nghĩ, vì sao ông trời luôn bắt công với cô như thế, vì sao luôn trong lúc cô có thể cảm nhận được một tia ấm áp, lại tất cả ấm áp mà cô có được thu hồi, sau đó còn đẩy cô xuống 18 tầng địa ngục.

Nếu tránh không khỏi sự đeo bám không rời của Nam Cung Tước, cô chỉ có thể là thử nhận, cô muốn xem thử, rốt cuộc vận mệnh sẽ còn tra tấn cô như thế nào nữa.

”Được, tôi giúp anh vụ kiện này!”

Lãnh Nặc Băng như đã nghĩ thông suốt, cầm lấy tư liệu trên bàn, cẩn thận đứng lên đọc, cách ứng xử giống như đang đối với thân chủ của mình. Nhưng Nam Cung Tước không muốn cô đối đãi với mình như vậy. Hần tìm đến Lãnh Nặc Băng không phải vì vụ kiện mà là chỉ muốn tìm cơ tiếp cận cô mà thôi. Vụ kiện kia vốn chỉ là tép riu, hết thấy đều bị hần nắm trong lòng bàn tay. Hần tự mình cái gì cũng có thể nắm giữ, chỉ duy nhất không nắm được cô gái

”Giữa trưa, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm đi!”

Nam Cung Tước hai tay che lên phần tư liệu của Lãnh Nặc Băng, ngăn cản cô tiếp tục xem.

”Anh, anh rút cuộc có muốn làm không? “

Nhìn đến tư liệu, Lãnh Nặc Băng có chút khó thở nói.

”Em nói thử xem?”

Nam Cung Tước lập tức ném cho Lãnh Nặc Băng ánh mắt ‘Em cũng hiểu mà’. Lãnh Nặc Băng trợn mắt, buông tư liệu trong tay xuống, ngón tay ngọc nâng lên xoa nắn cái đầu đau nhức của mình, cô đã hoàn toàn bị Nam Cung Tước chọc tức. Nhắm mắt lại, không thèm nhìn đến Nam Cung Tước rồi lại từ từ mở mắt ra, cô nói:

”Anh chàng này, anh nói Ryan có cài giám điệp vào ban tổng tài ở công ty của anh, cho nên mới khiến cho việc đầu tư của anh thất bại, vì vậy anh muốn kiện bọn họ, yêu cầu bọn họ bồi thường lại tất cả tổn thất cho anh. Nhưng anh vốn không có chứng cứ? Hôn nữa nhân chứng mà anh đưa ra lại là người của công ty anh, quan tòa rất khó khó thể tin lời của anh. Tóm lại, dù cho anh có tố cáo, quan tòa cũng sẽ phán chứng cứ không đủ bị bác bỏ.”

Vừa rồi chỉ mới liếc nhìn một chút tài liệu trong tay, Lãnh Nặc Băng có thể nhanh chóng đưa ra kết luận, Nam Cung Tước nghĩ hình như mình đã coi thường cô gái này, chỉ đơn giản một cái liếc mắt, cô đã có thể nhận ra được vấn đề mấu chốt. Nam Cung Tước đương nhiên biết chứng cứ trong tay mình không đủ,

”Em cũng biết chứng cứ trên tay anh không đủ, nếu vậy chúng ta bây giờ cùng nhau đi tìm chứng cứ nhé?”

Nhìn đôi mắt ôn hòa, nhưng bên trong tất cả đều là hàm ý tính kế. Một tuần tiếp theo, Nam Cung Tước đều mượn từ tìm chứng cứ này làm lý do, mang theo Lãnh Nặc Băng dạo vô số lần phố lớn ngõ nhỏ, ăn vô số lần cơm. Nhưng là cái gọi là chứng cứ lại cái gì đều không có. Đây làm sao như là đang tìm chứng cứ, này rõ ràng chính là đang hẹn hò.

Lãnh Nặc Băng thật sự đã bị Nam Cung Tước chọc tức chết rồi. Dám đùa giỡn với cô.

Hôm nay chạng vạng tan tằm, Lãnh Nặc Băng mới vừa ra khỏi công ty, liền nhìn thấy Nam Cung Tước đứng cạnh chiếc Lamborghini, hần thấy cô cũng lập tức mở ra chỗ ngồi cạnh tay lái.

Lãnh Nặc Băng không đếm xỉa đến sự tồn tại của Nam Cung Tước, trực tiếp lướt qua Nam Cung Tước, muốn đến đường lớn để gọi xe. Chiếc Ferrari màu đỏ của Lãnh Nặc Băng, bởi vì tối hôm đó thả neo, nên đến bây giờ vẫn còn tu sửa, bảo dưỡng! Còn phải một tháng mới có thể lái được. Cho nên mấy ngày nay, Lãnh Nặc Băng đều là gọi taxi đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Ông Chồng Nổi Ghen!

Nam Cung Tước thấy cô gái trước mặt đến nhìn mình một cái cũng không thèm, biết là cô đang tức giận. Hần lập tức đi nhanh về phía trước, bắt lấy cổ tay Lãnh Nặc Băng. Cảm giác được cổ tay của mình bị bắt, đường đi bị ngăn cản, nghiêng đầu nhìn đầu sỏ gây nên, Lãnh Nặc Băng âm thanh lạnh như băng thanh nói:

”Buông tay!”

”Em rút cuộc đang giận cái gì vậy?”

Nam Cung Tước nhìn gương mặt mặt nhăn của Lãnh Nặc Băng, ôn nhu nói.

”Anh cứ nói thử xem?”

Ánh mắt sắc bén bắn lên người Nam Cung Tước, hần thực sự không biết cô đang tức cái gì? Thật là nực cười.

”Được rồi, tôi thừa nhận mấy ngày nay tôi lấy lý do tìm chứng cứ để cố ý tiếp cận em. Nhưng đó là bởi vì em luôn giữ khoảng cách với tôi rất xa, tôi chỉ có thể lấy lý do này để được đến gần em, là nhờ lý do tìm chứng cứ này cố ý tiếp cận em. Nhưng đó cũng bởi vì cô luôn đem tôi cách ly rất xa, tôi chỉ có thể tìm lý do này đến gần cô thôi.”

Nam Cung Tước nói như bản thân thực vô tội.

”Nói như vậy anh đùa bỡn tôi, đều là lỗi của tôi!”

Lãnh Nặc Băng cũng không biết chính mình hôm nay bị làm sao vậy, thế nào lại giống như cô gái nhỏ đang dận giỗi cùng với bạn trai mình.

Dù sao ở trước mặt Nam Cung Tước, Lãnh Nặc Băng sẽ trở nên không còn là chính mình. Cô dễ nổi giận, hơn nữa những học thức, lễ nghi, thực nữ, lễ

phép, đậm mặt của cô trước mặt Nam Cung Tước cũng không còn sót lại chút gì. Thậm chí đôi khi còn có thể miệng mồm thô bạo. Cô đối với người khác đều có thể làm biểu tình lãnh đạm, nhưng ở trước mặt Nam Cung Tước, cô sẽ thể hiện ra rất nhiều biểu tình khác, ví dụ như sẽ cười, sẽ tức giận, đây là cảm xúc cô chưa bao giờ từng biểu hiện ra với người ngoài.

”Ha ha ~”

Lãnh Nặc Băng nhất định không biết biểu tình của cô giờ phút này khả ái đến cỡ nào! Tiếng cười mê người từ trong miệng Nam Cung Tước tràn ra. Nam Cung Tước trong lòng biết cô gái trước mặt này rất cao ngạo, khiến hắn chắc chắn xác định kế hoạch là không phạm (không ngang ngược xâm phạm) mà chỉ có thể từ từ dụ dỗ.

”Tốt lắm, không cần tức giận. Tôi hôm nay tới đón em chính là mang em đi tham gia nghi thức khai mạc công viên Phúc Tân.”

Mà công viên Phúc Tân kia lại là khu đất mà Nam Cung Tước đầu tư thất bại, hiện tại anh em Lục Côn Lục Hòa tính đem đồng đất kiến thành khu dân cư.

Nhưng mà khu đất quá lớn, thời điểm đầu tư kia đã tốn không ít tài chính của anh em Lục Côn Lục Bằng, cho nên nghi thức khai mạc lần này không thể nghi ngờ chính là để tìm người đến đầu tư. Từ tầng hầm bãi đỗ xe đi ra, Tạ Cúc Tuyên đứng lúc nhìn thấy một màn này, theo góc độ của hắn cũng chỉ có thể nhìn thấy Nam Cung Tước đang bắt lấy tay Lãnh Nặc Băng.

Mấy ngày hôm trước hắn biết Lãnh Nặc Băng mang xe đi bảo dưỡng, cho nên hắn nói với Lãnh Nặc Băng muốn đưa Lãnh Nặc Băng về nhà mỗi ngày. Nhưng một tuần này, Lãnh Nặc Băng như thần long thấy đâu không thấy đuôi.

Hôm nay thật vất vả thấy được Lãnh Nặc Băng đi ra từ tòa nhà luật sư, hắn ngay lập tức xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, muốn lái xe đến trước mặt Lãnh Nặc Băng ngờ ý đưa cô về nhà. Không nghĩ tới vẫn bị chậm một bước đã có người nhanh chân đến trước rồi. Ngừng xe xong, Tạ Cúc Tuyên mở cửa chiếc Maybach đi ra, đưa lưng về phía Nam Cung Tước lạnh giọng hô:

”Buông cô ấy ra!”

Tạ Cúc Tuyên tưởng Nam Cung Tước đây đưa Lãnh Nặc Băng, liền muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân. Kỳ thật cũng là vì chính hắn, bởi vì nhìn thấy người đàn ông khác nắm tay Lãnh Nặc Băng như vậy, hắn thật là sắp ghen tị đến điên rồi: sự vinh hạnh (động chạm) như vậy hắn chưa từng có.

Tạ Cúc Tuyên cũng không cần thận suy nghĩ thử với thân thủ của Lãnh Nặc Băng liệu có mấy người có thể địch nổi cô.

Nghe được sau lưng có thanh âm truyền đến, Nam Cung Tước vẫn không buông tay Lãnh Nặc Băng ra, chỉ xoay người thì nhìn thấy phía sau mình đứng một đại nam hài như ánh mặt trời, trong đầu lập tức xuất hiện tin tức. Hắn chính là đối tác của Lãnh Nặc Băng – Tạ Cúc Tuyên. Bởi vì đã điều tra qua Lãnh Nặc Băng, nên về những chuyện của cô, Nam Cung Tước hiểu biết không ít.

Do Nam Cung Tước đứng nghiêng, nên Tạ Cúc Tuyên chỉ có thể thấy được Nam Cung Tước chắn trước Lãnh Nặc Băng. Đôi mắt Tạ Cúc Tuyên thâm tình chuyên chú nhìn Lãnh Nặc Băng, trong khi đó Nam Cung Tước lại vô cùng chán ghét ánh mắt quá mức ấy. Nam Cung Tước buông tay Lãnh Nặc Băng, cánh tay dõng xuống ôm lấy eo nhỏ của cô, hắn cúi đầu xuống ngay bên tai cô cất tiếng nói mê người - Nam Cung Tước thừa nhận hắn chính là cố ý, chính là cố ý làm cho Tạ Cúc Tuyên xem.

”Tôi ở trên xe chờ em!” – Một câu nói tưởng chừng như ôn hòa, thật chất bên trong lại ẩn giấu hàm ý uy hiếp mãnh liệt. Những lời này đúng ra phải là “Cô gái nhỏ, em nếu dám không lên xe, em nhất định phải chết!”

Sau đó Nam Cung Tước buông Lãnh Nặc Băng ra đi nhanh về hướng xe của mình. Tuy rằng cực kỳ khó chịu với ánh mắt của Tạ Cúc Tuyên nhìn Lãnh Nặc Băng, nhưng hắn không lo lắng Lãnh Nặc Băng cùng Tạ Cúc Tuyên có thể phát sinh chuyện gì. Bởi vì Tạ Cúc Tuyên với Lãnh Nặc Băng đã biết nhau năm năm, cũng không có chuyện gì xảy ra, như vậy cũng đủ cho thấy Lãnh Nặc Băng không có khả năng “say nắng” Tạ Cúc Tuyên.

Lãnh Nặc Băng bởi vì Nam Cung Tước vừa rồi ở bên tai mình hà hơi, trên mặt có chút ửng đỏ. Nhìn Nam Cung Tước rời đi, Tạ Cúc Tuyên lập tức đi nhanh đến, giang hai cánh tay, muốn kiểm tra Lãnh Nặc Băng có bị thương hay không.

”Nặc Băng, em không sao chứ!”

Cảm nhận được hành động của Tạ Cúc Tuyên, Lãnh Nặc Băng nhanh chóng né tránh được cánh tay hắn đưa qua, đồng thời khôi phục bộ dáng một nữ vương cao ngạo.

”Không có việc gì.”

Trừ Nam Cung Tước có thể khiến cô bất chợt lộ ra biểu tình “nữ nhi”, thì Lãnh Nặc Băng trước mặt người khác vĩnh viễn đều là một nữ vương cường thế, cao ngạo, lạnh lùng.

Sự tránh né của Lãnh Nặc Băng khiến Tạ Cúc Tuyên tổn thương, vì sao người đàn ông kia có cử chỉ thân mật với cô như vậy, hắn không hề thấy cô có chút tránh né nào, trong khi hắn chỉ vươn tay ra muốn chạm đến cô, cô liền né tránh.

Tạ Cúc Tuyên không biết rằng, suốt một tuần qua Lãnh Nặc Băng và Nam Cung Tước ở cùng nhau, hắn mỗi ngày đều làm ra những hành động thân mật với cô, Lãnh Nặc Băng sớm đã quen rồi.

”Người đàn ông kia là ai?”

Thu hồi hai tay của mình, Tạ Cúc Tuyên quan tâm hỏi. Hắn giấu đi ánh mắt bị tổn thương của mình, không để Lãnh Nặc Băng nhìn thấy.

”Thân chủ của tôi!”

Lạnh lùng bỏ lại một câu, Lãnh Nặc Băng ngang qua Tạ Cúc Tuyên đi đến bên xe Nam Cung Tước. Bởi vì cô đã thấy được ánh mắt đầy nguy hiểm của hắn phóng đến, cô biết nếu mình không qua, hắn sẽ không còn tiếp tục kiên nhẫn được nữa. Trên xe, Lãnh Nặc Băng vừa ngồi xuống chỗ kế bên tay lái, cài xong dây an toàn. Trên đỉnh đầu liền bay tới một câu nói đầy mùi đố kỵ của Nam Cung Tước

”Người đàn ông kia thích em!”

Không phải nghi vấn mà là khẳng định. Người mù cũng có thể nhìn ra ánh mắt người đàn ông kia nhìn Lãnh Nặc Băng không bình thường. Tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng là giờ phút này Nam Cung Tước quả thật có điểm giống một ông chồng đang nổi cơn ghen!

Lãnh Nặc Băng không nói gì, mà chỉ nghiêng đầu liếc mắt một cái nhìn Nam Cung Tước, cảm thấy hôm nay Nam Cung Tước có chút buồn cười. Hắn như vậy so với hai từ 'ma quỷ' trong miệng người khác là một trời một vực.

Bị Lãnh Nặc Băng nhìn như vậy hắn có chút ngượng ngùng, Nam Cung Tước không nói gì nữa, quay chìa khóa xe, đạp chân ga, chiếc Lamborghini giống như hỏa tiễn lao vút đi.

Đứng trên đường nhìn theo chiếc Lamborghini, hai tay Tạ Cúc Tuyên gắt gao nắm thành quyền, hai tròng mắt như muốn bốc lửa, hắn đã bị sự ghen tị đến cực hạn đốt cháy lý trí.”Em vì sao không chịu liếc mắt nhìn tôi dù chỉ một lần!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Lập Tức Đổi Cho Tôi!

Lamborghini dừng trước tiệm của Lysa tóc đẹp. Chủ nhân tiệm này tên Lysa, không đơn giản là chỉ tạo những mẫu tóc đẹp, mà còn phục vụ nhiều thứ khác. Nam Cung Tước dẫn theo Lãnh Nặc Băng tiến vào.

Đang ở phòng trong cùng cấp dưới nói chuyện Lysa thấy Nam Cung Tước, lập tức cho cấp dưới lui xuống, đưa ra bộ mặt tươi cười, tự mình đến nghênh đón Nam Cung Tước.

”A! Con gió nào mang tổng giám đốc Nam Cung đến đây vậy!”

Lysa là một thiếu phụ mới hơn ba mươi tuổi, nghe nói chồng của cô là một quan lớn làm việc cho chính phủ. Lysa không muốn chỉ làm phụ nhân ở nhà, mang thai đứa con, cho nên liền mở một cửa hiệu cắt tóc. Không nghĩ đến kinh doanh cũng không tệ lắm, ở thành phố này khá nổi tiếng.

Nam Cung Tước không nói lời vô nghĩa, lạnh lùng phân phó:

”Giúp cô ấy chọn một bộ lễ phục, tối hôm nay có một buổi tiệc long trọng, mang luôn bộ lễ phục đã đặt tuần trước cho tôi!”

Nghe được lời nói của Nam Cung Tước, Lysa lúc này mới chú ý tới Lãnh Nặc Băng đang đứng bên cạnh Nam Cung Tước, dường như đã quen với sự lạnh lùng của Nam Cung Tước, nên đối với khí lạnh phát ra từ người Lãnh Nặc Băng, Lysa cũng không cảm thấy mất tự nhiên. Nhìn hai người trước mặt đều toàn thân tỏa ra lãnh khí, Lysa liền kết luận: không phải người một nhà cũng là người tiến vào cùng một cửa!

”A! Chính là vị mỹ nữ này sao? Vị tiểu thư này bộ dạng thật là xinh đẹp? Chưa từng thấy qua Nam Cung tổng tài mang theo bạn gái, như vậy vị tiểu thư này đối tổng giám đốc Nam Cung hẳn là rất quan trọng nhỉ!” Lysa hay nói giỡn. Biết Nam Cung Tước một thời gian dài, Lysa đúng là chưa từng thấy Nam Cung Tước mang một cô gái nào tới nơi này. Chỉ đem trợ lý của hắn tới.

Từng có một thời gian, Lysa hoài nghi Nam Cung Tước có phải là gay hay không.

Lãnh Nặc Băng cũng không bởi vì được tán dương của Lysa mà có thêm một tí biểu tình nào khác. Như là tập mãi thành thói quen hoặc là có thể nói cô lạnh lùng từ trong xương.

Lysa dẫn Lãnh Nặc Băng đi vào buồng trong, tự mình trang điểm cho Lãnh Nặc Băng. Bởi vì tóc Lãnh Nặc Băng là tóc ngắn, cho nên cũng không cần hao tốn khổ tâm. Cho nên Lysa cuốn tóc gọn ra đằng sau để vài sợi cuốn xoắn rất đơn giản.

Khuôn mặt lạnh như băng trong nháy mắt nhiều thêm vẻ quyến rũ. Lysa lại dẫn Lãnh Nặc Băng đi chọn lựa lễ phục. Từ phòng thay quần áo đi ra, Lãnh Nặc Băng lập tức nhìn người đang ngồi ở trên sofa đợi chờ mình - Nam Cung Tước.

Nam Cung Tước sớm đã là thay xong lễ phục chờ Lãnh Nặc Băng đi ra. Người đàn ông này có thể im lặng ngồi ở trên sô pha chờ đợi mình, đây mới thật là điều làm cho Lãnh Nặc Băng bất ngờ. Trong ấn tượng của cô, Nam Cung Tước không phải là người kiên nhẫn như vậy.

Nam Cung Tước vừa ngừng đầu lên, đập vào mắt một thân ảnh đẹp đẽ. Nói Lãnh Nặc Băng đẹp tuyệt không phải nói quá, bởi vì Lãnh Nặc Băng mặc một cái váy dài màu đỏ tinh khiết. Cái váy này được dệt từ thiên tầm tì, không giống tơ lụa bình thường, găt gao ôm lấy người Lãnh Nặc Băng nhưng làn da rất thoải mái. Hơn nữa còn là váy đuôi cá.

Trên tay còn phối hợp với phụ kiện tung xướng với trang phục: bao tay màu đỏ, chiếc ví tinh xảo màu đỏ, đôi cao gót thủy tinh màu đỏ đang là mẫu thịnh hành. Trên tai cô không quên đeo đôi bông tai dài cũng màu đỏ, cổ đeo một chuỗi vòng trân châu màu trắng sữa.

Nam Cung Tước nhìn Lãnh Nặc Băng liên tổng kết ra một câu: cô gái này rất chung thủy với màu đỏ, trừ màu đỏ ra, đúng ra cứ kì hiếm thấy cô mặc trang phục màu khác.

Giờ phút này Lãnh Nặc Băng lẳng lặng đứng ở nơi đó, không chỉ giống nữ vương, mà càng giống nữ thần!

Lãnh Nặc Băng thân hình xinh đẹp quyến rũ, nháy mắt liền hấp dẫn ánh mắt Nam Cung Tước.

Thấy Nam Cung Tước ngơ ngác nhìn Lãnh Nặc Băng, Lysa từ bên cạnh lập tức đi ra, gian xảo nói :

”Không biết tổng giám đốc Nam Cung có vừa lòng không?”

Không cần Nam Cung Tước trả lời, chỉ cần thấy ánh mắt cùng hành động của hấn Lysa cũng biết Nam Cung Tước đối với kiệt tác của mình rất là vừa lòng.

Nam Cung Tước từ sô pha đứng lên, Lãnh Nặc Băng lúc này mới chú ý đến. Chỉ thấy Nam Cung Tước mặc một thân lễ phục màu trắng tinh, bên trong là áo sơ mi làm bằng tơ lụa màu xanh nhạt. Cúc áo ngực bị hấn cố ý mở ra, làm lộ rõ cơ ngực gợi cảm. Biết Nam Cung Tước lâu như vậy, Lãnh Nặc Băng quả thật chưa từng thấy qua hấn đeo caravat bao giờ. Hấn dường như thích đem nút áo trước ngực cởi bỏ, để lộ ra cơ ngực bên trong. Thực tế là Nam Cung Tước ghét cảm giác bị caravat trói buộc bản thân, điểm đó thực ra cũng rất giống Lãnh Nặc Băng, cô cũng chán ghét bị đồ đạc của mình trói buộc. Cho nên nếu không phải trường hợp đặc biệt thì Nam Cung Tước sẽ không đeo caravat.

Nam Cung Tước nhìn chăm chú vào cô gái xinh đẹp trước mặt, môi mỏng khẽ gọi khẽ nhẹ, sau đó liền vươn một bàn tay của mình ra chờ đợi Lãnh Nặc Băng bước tới.

Lãnh Nặc Băng nhấc làn váy lên, chậm rãi đến bên cạnh Nam Cung Tước. Cô đem tay mình đặt vào giữa lòng bàn tay Nam Cung Tước. Nam Cung Tước lập tức nắm chặt lấy, cúi đầu hôn lên mu bàn tay cô một cách đầy tình cảm, nhìn qua giống như thực hiện nghi lễ của phương Tây, nhưng thật ra là chính hấn không kiềm chế được mình. Nam Cung Tước chậm rãi ngừng đầu, môi mỏng hé mở:

”Cô gái nhỏ, em hôm nay rất đẹp!”

Những lời này Nam Cung Tước cũng từng nói với Lãnh Nặc Băng khi cô mặc Tây Song Bán Nạp ở Băng Cốc. Vô luận là mặc cái gì, Lãnh Nặc Băng cũng không tạo cho người ta cảm giác phong cách bị trùng lặp.

Do đó gây cho Nam Cung Tước rung động thật sâu. Nhưng giây tiếp theo, Nam Cung Tước chợt thu lại tươi cười, toàn thân tản ra nguy hiểm làm cho người ta sợ hãi

”Lập tức đổi bộ khác cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Cô Gái Của Tôi !

“Lập tức đổi bộ khác cho tôi!” Thanh âm Nam Cung Tước nổi giận phát ra từ trên đầu Lãnh Nặc Băng. Vừa nãy, Lãnh Nặc Băng đứng đối diện với Nam Cung Tước, hấn chỉ thấy được phía trước nên không có chú ý tới, bộ lễ phục cô đang mặc chẳng những trễ ngực, phía sau lưng hoàn toàn hở hang. Bộ váy hở đến thắt lưng, lộ ra cả tấm lưng da thịt tuyết trắng trong không khí. Hai tròng mắt Nam Cung Tước như muốn phun lửa. Cô gái chết tiết này dám ăn mặc khêu gợi như vậy. Trễ ngực hấn còn nhìn, nhưng bây giờ hấn không thể nhìn được nữa. Hấn chịu không được, đợi đến khi mạng cô đến buổi tiệc, không biết có bao nhiêu ánh mắt đàn ông chăm chú trên người cô nữa.

Thấy ánh mắt Nam Cung Tước nhìn vào phía sau lưng mình, Lãnh Nặc Băng đương nhiên biết hấn đang giận cái gì, không màng đến tức giận của hấn, Lãnh Nặc Băng rút tay mình ra

”Anh cảm thấy bây giờ còn có thời gian lại đổi một bộ khác sao?” Sau đó chậm rãi đi ra ngoài. Tròng mắt hung ác chuyển qua Lysa đối diện, Lysa sợ tới mức cảm giác như trái tim chỉ trong nháy mắt là ngừng đập.

Ham muốn chiếm hữu của người đàn ông thật đáng sợ.

Đi qua chỗ hàng loạt lễ phục đang treo, Nam Cung Tước rất nhanh cầm lấy một cái áo choàng rồi đuổi theo Lãnh Nặc Băng.

Bên ngoài Lãnh Nặc Băng vừa định mở cửa xe ngồi vào, liền cảm nhận được sự ầm áp từ phía sau ủa tới, một cái áo choàng màu trắng nhẹ nhàng phủ trên người cô. Lãnh Nặc Băng không chút do dự muốn cởi áo choàng ra, nhưng người đàn ông đứng sau cô dường như có thể đoán trước, vòng tay ôm cô không buông, ở bên cạnh tai cô thổi khí, hay đúng hơn là uy hiếp

“Em dám cởi ra thử xem!”

Rốt cuộc nào người đàn ông này có té bào thẩm mỹ hay không? Cả người cô một thân đồ lại khoác lên áo cái áo choàng trắng, lại còn muốn không cởi cũng không được!

Cô là con gái, cũng muốn mình xinh đẹp được không!?!

Tuy rằng rất bất mãn với Nam Cung Tước Lãnh Nặc Băng cũng không phản bác hấn. Hành động như vậy hiển nhiên không có chí khí, nhưng vì Lãnh Nặc Băng không muốn chọc cho người đàn ông phía sau nổi trận lôi đình.

Kéo lại áo choàng trên người Lãnh nặc Băng mở cửa xe bước vào. Nhìn bộ dáng thuận theo của cô, Nam Cung Tước nở nụ cười khêu gợi rồi cũng theo chân cô ngồi vào trong xe.

Thời điểm chờ đợi Lãnh Nặc Băng, Nam Cung Tước đã kêu người lái chiếc Lamborghini đi, rồi ra lệnh tài xế lái chiếc Rolls-Royce tới đón bọn họ đi buổi yến tiệc.

Xe rất nhanh đã đến nơi, Nam Cung Tước xuống xe trước, sau đó vươn tay nắm lấy tay Lãnh Nặc Băng dẫn cô chậm rãi hướng đến đại sảnh của buổi yến tiệc.

Lãnh Nặc Băng kéo Nam Cung Tước cánh tay đi vào, tuy rằng rất không tình nguyện, nhưng là cũng không thể tránh được. Một đôi tuấn nam mỹ nữ hợp lại, nháy mắt liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Lãnh Nặc Băng không cần nhờ đến hào quang của Cung Tước, bản thân cô đã là một vật sáng rồi.

Vô luận là ở nơi nào, tính cách cao ngạo, khuôn mặt mềm mại, ngũ quan hoàn mỹ, dáng người cao gầy đều hấp dẫn ánh nhìn của mọi người thật sâu.

Cảm giác được đôi mắt soi sáng rõ của những người đàn ông đang có mặt trên buổi tiệc đang chăm chú trên người cô gái bên cạnh mình, đôi mày tuấn mỹ bỗng nhú lại đầy nguy hiểm làm cho người khác cảm thấy sợ hãi, trong nháy mắt, mọi người liền thu hồi ánh mắt kinh diễm đang phóng trên người Lãnh Nặc Băng lại. Mà trái lại Lãnh Nặc Băng, như là đối với sự chú ý như vậy đã thành quen, không có phản ứng gì, vẫn duy trì dáng vẻ vân đạm phong khinh.

Bởi vì chuyện tạo hình và lễ phục mà bọn họ đến nơi có hơi chậm trễ. Giờ phút này, tại đại sảnh của buổi tiệc đã tề tựu đầy đủ cái gọi là “người của xã hội thượng lưu”. Bọn họ đã là đôi cuối cùng rồi. Lục Băng Lục Côn hai huynh đệ thấy Nam Cung Tước đã đến, lập tức từ trong đám người đi tới

”Tước nhi đến rồi sao?”

Những lời này là lục côn nói, nhìn như một câu ân cần thăm hỏi đơn giản, nghe không ra bên trong là thực hay giả. Không biết hấn hi vọng Nam Cung Tước đến, hay là không hy vọng Nam Cung Tước đến. Lục Côn Lục Hòa ngang hàng với Nam Cung Doanh, xưng hô như vậy với Nam Cung Tước là chuyện bình thường.

”Ừ!”

Nam Cung Tước vẫn giữ thái độ im lặng là vàng, thản nhiên vuốt cằm xem như ân cần thăm hỏi rồi.

Lãnh Nặc Băng nhìn hai người trước mặt, không cần Nam Cung Tước giới thiệu, cô cũng biết bọn họ là ai rồi !

Lục côn là anh, bộ dạng đã thấp lại béo, nhìn khuôn mặt thì hiền lành khuôn mặt, cũng không che dấu được trong đôi mắt hấn mưu mô và tàn nhẫn. Mà em trai Lục Băng thì hoàn toàn tương phản vừa cao vừa gầy . “Lắm là lắm lét” bốn chữ giống như là vì để miêu tả hấn mới phát minh ra.

Nhìn hai người, làm cho Lãnh Nặc Băng nhớ tới bộ phim truyền hình trước kia cô đã xem- *Lộc Đình ký* 》- béo đầu đà cùng gầy đầu đà, như vậy hai người là Thân Huỳnh Đệ, Lãnh Nặc Băng thực hoài nghi bọn họ có phải một mẹ sinh ra hay không.

Mặc kệ Nam Cung Tước đậm nhạt, dù sao lần này trả giá trung, bọn họ là người thắng, thái độ Nam Cung Tước như vậy cũng bình thường. Lục Băng nhìn Lãnh Nặc Băng bên cạnh Nam Cung Tước hai mắt tán ra kinh diễm và tham lam.

Nam Cung Tước chưa bao giờ mang bạn gái tham dự yến hội, đây là điều mà xã hội hội thượng lưu mọi người đều biết đến nhưng là thật không ngờ lần này lại dẫn theo một tiên nữ giáng trần cùng đến. Thu hồi ánh mắt nhìn Lãnh Nặc Băng lại, kỳ thật là sợ hãi Nam Cung Tước phát hiện,

”Tước nhi, vị này là?”

”Cô gái của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Bỏ Tay Thối Của Anh Ra!

“Đây là người phụ nữ của tôi!”

Nam Cung Tước nhẹ nhàng thốt lên một câu, lập tức làm cả yến tiệc đều ngừng mọi động tác, chuyên tâm nhìn cử chỉ, thái độ của hai người.

Những lời này của Nam Cung tước chả khác gì ném hán bom xuống mặt nước đang yên ả, làm khơi dậy ngàn sóng vỗ!

Người nào cũng biết Nam Cung Tước không gần nữ sắc, không nghĩ tới hôm nay lại phá lệ dẫn theo nữ nhân tới, hơn nữa hắn còn thừa nhận cô gái kiều diễm này chính là nữ nhân của hắn.

Tin sét đánh này không chỉ làm tổn thương những tâm hồn thiếu nữ đang cuồng loạn vì Nam Cung Tước mà còn làm chết tâm bao nhiêu người đàn ông ở bữa tiệc này.

Nghe được lời nói Nam Cung Tước, vàng trán đầy đặn của Nặc Bãng không khỏi hơi hơi nhần lên, hắn ta sợ thiên hạ chưa đủ loạn hay sao, một tay khoác vào khuỷu tay hắn còn tay kia đang gắt gao nắm chặt phần eo rắn chắc của hắn.

Vẫn biết cô có làm thế đi nữa cũng chỉ gãi ngứa thôi, nhưng trừ cách này ra, cô cũng chẳng biết dùng biện pháp gì để giảm bớt cơn giận trong lòng mình.

Lục Côn Hòa nghe được lời nói Nam Cung Tước thực có phần hoảng sợ, nhìn ánh mắt không ngừng quan sát nhất cử nhất động của Lãnh Nặc Bãng.

Người chủ trì liền đi tới, thông báo với quan khách bữa tiệc sẽ chính thức bắt đầu, làm cho người lên đọc diễn văn lên tiếp tục chương trình.

Ngay sau đó hai người liền rời đi, Lãnh Nặc Bãng mới nghiêng đầu lạnh lùng nói với Nam Cung Tước:

”Nam Cung Tước, sao anh dám nói lung tung như vậy!”

Vì vừa nãy, Lục Côn Hòa đứng bên cạnh, cô mới nhìn nhận con tức giận chưa bùng nổ, hiện tại hắn đi rồi, Nặc Bãng lập tức liền nổi giận.

Tên nam nhân này là cố ý tìm phiền toái tới cho cô, hắn tại bữa tiệc sang trọng như vậy thốt ra những lời này, tuy rằng rất nhỏ giọng, nhưng lãnh đồng ý bằng biết mọi người khăng định cũng đều nghe được.

Hắn đây không phải vác loa thông báo với bàn dân thiên hạ sao. Nó sẽ làm cho cuộc sống của cô sau này sẽ thực phiền toái.

”Chẳng lẽ tôi nói gì sai sao?”

Nam Cung Tước gắt gao ôm lấy eo nhỏ của Nặc Bãng, không cho cô có cơ hội trốn thoát khỏi ngực hắn.

”Việc gì cần làm việc gì không nên làm, chúng ta cũng đã làm, em nói chúng ta là quan hệ gì!”

Nụ cười của Nam Cung Tước cực kỳ yêu nghiệt.

Lãnh Nặc Bãng nhìn hắn cười cười, kèm theo cái nháy mắt đầy ẩn ý và quyến rũ. Hắn nhất định phải nói như vậy sao, nhất định phải cười như vậy sao?

Sức chịu đựng của cô có hạn làm sao có thể thoát khỏi ma chảo của hắn!

Nam Cung Tước lơ đãng ẩn hiện ý cười, hóp hóp không biết bao nhiêu cô gái trong bữa tiệc này, bọn họ đều dùng ánh mắt ghen ghét hướng tới Nặc Bãng, hận cô cướp đi bạch mã hoàng tử của họ.

Đột nhiên đèn trong đại sảnh tối sầm lại, ánh đèn sáng rực chiếu rọi lên sân khấu, sau đó liền nhìn đến hai anh em Lục Bãng chậm rãi lên đài, vui vẻ hô vang:

”Cám ơn mọi người đã tới tham gia nghi thức khai mạc công viên Phúc Tân cùng chúng tôi.”

Sau đó là hàng loạt lời kịch đã được viết sẵn, Nặc Bãng kì thật không có ý định nghe chúng. Đơn giản chính là giới thiệu công viên Phúc Tân trong tương lai sẽ phát triển ra sao, muốn làm cho người ta đến đầu tư thôi. Cuối cùng chỉ nghe thấy, Lục Bãng nói:

”Bữa tiệc chính thức bắt đầu!”

Đèn không lập tức sáng lên, mà chiếu toàn bộ đèn vào sàn nhảy chính, thu hút mọi sự chú ý của mọi người, Nam Cung Tước dắt tay Lãnh Nặc Băng tiến vào trung tâm

”Chúng ta cùng nhảy một điệu nào!”

Lãnh Nặc Băng vừa định cự tuyệt nói mình không khiêu vũ, nhưng Nam Cung Tước đã sớm đem cô ra giữa sàn nhảy, cô băng mặt nhưng không băng lòng. Bất đắc dĩ đem một tay đặt vào tay trong tay Nam Cung Tước, tay còn lại hồ hững hồ hồ bên thắt lưng hắn.

Khúc Waltz chậm rãi vang lên, hai người liền hòa nhịp theo âm nhạc kiều vũ.

Không biết Lãnh Nặc Băng là thật không biết khiêu vũ hay giả vờ không biết, cô luôn vô ý đem chân đạp lên chân bạn nhảy. Nam Cung Tước đem mọi động tác nhỏ của Nặc Băng thu hết vào tầm mắt, không có ý ngăn cản, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn như cũ thể hiện một chút yêu nghiệt một loại sùng nịch từ ánh mắt tới nụ cười.

Kỳ thật Lãnh Nặc Băng chính là cố ý, ai bảo hắn ta luôn bá đạo, không màng tới lời nói của cô, luôn làm cho cô tiến thoái lưỡng nan. Nhưng lại không cho phép cô trái lời. Cho nên Lãnh Nặc Băng đã nghĩ muốn dùng phương pháp báo thù ngay thơ này.

Bàn tay Nam Cung Tước đặt eo của Nặc Băng, mặc dù có áo choàng bên ngoài tấm lưng trắng nõn của cô, nhưng Nam Cung Tước vẫn dễ dàng đưa tay vào áo choàng, tận tình vuốt ve da thịt mềm mại kia, loại xúc cảm thật vô cùng vô cùng thoải mái.

Cảm giác được thắt lưng mình có đôi tay đang lộng hành, Nặc Băng liền trừng mắt với hắn ta. Nhưng Nam Cung Tước coi như không biết chuyện gì, vẫn như cũ không ngừng vuốt ve.

Rốt cục Nặc Băng không thể nhịn được nữa, lời nói lạnh lùng liền thốt ra:

”Bỏ tay thôi của anh ra!”

Lãnh Nặc Băng vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

”Được!”

Tên nam nhân thói này liền đáp ứng cực kỳ thống khoái. Mặc dù là miệng thượng đáp ứng nhưng hắn vẫn như cũ vuốt ve như không.

Lãnh Nặc Băng vô cùng tức giận hàm răng nghiêng ken kết, thật sự rất muốn cầm một cái con dao đem tên ác nhân đánh ngất xỉu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ấm Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Cô Muốn Chơi, Tôi Chơi Cùng Cô!

Kết thúc điệu nhạc cũng là chấm dứt việc Lãnh Nặc Băng bị người nào đó xoi hết đầu hũ. Bỏ tay ra khỏi người nam nhân đối diện, Nặc Băng cảm thấy hơi mệt mỏi. Nhìn nữ nhân thể hiện bộ dạng mệt mỏi, Nam Cung Tước lập tức quan tâm hỏi:

”Mệt sao?” Lãnh Nặc Băng im lặng không nói gì, vẻ mặt của cô không khó nhìn ra, cô đứng là có chút mệt mỏi rồi.

Không phải mệt vì chân đi giày cao gót đứng một giờ, mà là cùng Nam Cung Tước đi ứng phó những người xa lạ đó làm cho cô hoàn toàn mệt mỏi. Lãnh Nặc Băng chưa bao giờ tham gia dạ tiệc như vậy cả, thế nên cô không thích ứng phó cùng người khác. Tâm linh tương thông, Nam Cung Tước liền nói:

”Vậy em sang bên kia nghỉ ngơi một chút, ăn chút gì đó, tôi đi chào hỏi rồi sẽ quay lại ngay!”

Vốn Nặc Băng cũng chưa ăn cơm nên liền bước đến, điều này làm cho Nam Cung Tước ít nhiều vẫn không khỏi yên lòng.

Nếu cô không muốn cùng hắn đi xã giao, hắn liền thuận theo ý cô.

Nam nhân này đột nhiên tốt như vậy, làm Nặc Băng có chút bất ngờ. Kỳ thật, cô cũng không biết Nam Cung Tước có yêu thương mình hay không nữa, cho nên mới không để cho hắn dẫn cô đi nhiều nơi như vậy.

Lãnh Nặc Băng cũng không nói gì thêm, nếu đã được hắn tha rồi, cô lập tức kéo cao làn váy hướng tới khu ăn uống đi đến. Ánh mắt Nam Cung Tước vẫn nhìn chăm chú trên người Nặc Băng, dần dần đến khi bóng lưng khuất dạng, Nam Cung Tước mới thu hồi ánh mắt.

Rốt cục cũng tới, cô cũng chỉ ăn đơn giản vài món điểm tâm. Tuy rằng rất đói bụng nhưng cô vẫn ăn một cách rất thong thả. Bởi vì dạ dày Nặc Băng không tốt lắm, ăn phải đồ quá nóng hoặc đói quá lâu, bệnh sẽ tái phát ngay lập tức.

Một thời gian dài Nặc Bạng phải rèn luyện cách ăn uống để bệnh bao tử mới không thôi hoành hành nữa.

Ăn xong điểm tâm, Nặc Bạng muốn uống một chút nước. Nhìn bao nhiêu loại rượu đủ kiểu đáng rục rở muôn màu, cô cuối cùng cũng lựa chọn thưởng thức một ly trái cây.

Bởi vì lần đó, uống rượu xong liền làm loạn, cho nên cô không thích uống rượu. Vừa uống xong nước trái cây, liền thấy một nữ nhân hướng phía mình đi tới.

”Xin chào, tôi là Phạm Doanh Doanh, thiên kim tập đoàn Phạm thị, không biết xưng hô với cô thế nào?”

Cô ta cười yếu ớt nhìn như thân thiết lắm với Nặc Bạng vậy.

Phạm Doanh Doanh chính là đối tượng môn đăng hộ đối với Nam Cung Tước mà bậc tiền bối nhà Nam Cung Nam Cung ưng ý. Sau khi du học về, nghe thấy bố mẹ cô muốn cô ý làm thông gia với cùng tập đoàn Nam Cung. Vừa nghĩ tới đối tượng kết hôn của mình là Nam Cung Tước, Phạm Doanh Doanh vô cùng hưng phấn.

Nhưng sau đó một ngày, cha cô đột nhiên nói hủy bỏ hôn ước, nói là Nam Cung Tước không đồng ý.

Tuổi trẻ hừng hực làm cô cảm thấy mình bị vũ nhục, lập tức phải tới tập đoàn YJ tìm Nam Cung Tước lý luận cho ra nhẽ. Ai biết vừa mới tiến đại sảnh đã bị nhân viên đuổi ra, cô thậm chí ngay cả mặt mũi hân ra sao đều chưa có nhìn thấy.

Điều này làm cho Phạm Doanh Doanh không phục. Chính vì vậy, hôm nay biết tiệc có sự tham dự của Nam Cung Tước, cho nên cô mới tới tham gia. Nam Cung Tước vừa tiến tới đại sảnh, cô đã lập tức chú ý tới hắn.

Nhìn hân bệ ngoài tuần mỹ, khí chất động lòng người, Phạm Doanh Doanh nháy mắt đã bị hấp dẫn.

Lại thấy đi cùng hắn là một nữ nhân, Phạm Doanh Doanh giống như núi lửa phun trào vậy, ghen tị cực kì. Nhìn Nam Cung Tước, trước mặt mọi người công khai thừa nhận cô ta là nữ nhân của hắn, điều này làm cho cô thực sự hận không thể lập tức giết ả đó cho hả hận.

Sau lại hai người lại cùng nhau tình chàng ý thiếp nhảy, khiêu vũ quên hết thấy mọi người xung quanh, một lần nữa lại thêm dầu vào lửa thiêu đốt lửa giận trong lòng cô. Phạm Doanh Doanh gất gao nắm chặt tay, móng tay xinh đẹp xoẹt qua da thịt mà không hề biết đau.

Rốt cục đã tận mắt nhìn thấy bóng hồng bên cạnh hắn ta, Phạm Doanh Doanh liền lập tức đi tới. Cô muốn nhìn xem cô gái này rốt cuộc có chỗ nào hơn người mà có thể làm cho Nam Cung Tước nâng niu như bảo bối trong tay như vậy.

Lãnh Nặc Bạng ngẩng đầu nhìn chăm chú đến người trước mặt, tuy rằng cô ta rất khéo léo che dấu tâm tư, biểu hiện vô cùng thân thiết, vui vẻ nhưng Nặc Bạng vẫn cảm thấy trong ánh mắt của cô ta ẩn chứa sự ghen tị cùng một chút phẫn hận. Nam Cung Tước thật là tên biết gây phiền toái cho người khác mà, hắn vừa mới tuyên thệ Nặc Bạng là nữ nhân của hắn, phiền toái liền lập tức tìm tới cửa. Lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn cô gái trước mặt, sau đó nhấc làn váy lướt qua, Nặc Bạng cũng không có tâm tình cùng nữ nhân khác vì một người đàn ông mà tranh giành “ăn sùng”.

Phạm Doanh Doanh thấy bộ dạng không hề muốn quan tâm của Lãnh Nặc Bạng, lại còn khí khái bước đi. Thật muốn lập tức tiến đến cho Lãnh Nặc Bạng một cái bạt tai cho hả giận. Nhưng vừa nghĩ tới dạ tiệc hôm nay đều tụ tập những người thuộc giới thượng lưu. Phạm Doanh Doanh tuyệt đối sẽ không thể để mình mất mặt. Cô muốn tận tình biểu hiện sự đoan trang, thành thạo hào phóng của mình. Cho nên Phạm Doanh Doanh tận lực khống chế lửa giận. Ngăn bước đi của Lãnh Nặc Bạng, Phạm Doanh Doanh vẫn như nở nụ cười yếu ớt nói:

”Muội muội cứ như vậy mà đi sao, sao lại không có chút phép tắc gì vậy!”

Phạm Doanh Doanh cố ý nói thật lớn, chính là muốn cho mọi người xung quanh đều nghe thấy rõ ràng. Quả nhiên, mọi người đều nghe được hai cô đang nói chuyện, đang nhìn chăm chú vào tư thế của cả hai, người sáng suốt đều có thể nhìn ra điều đang xảy ra.

Phạm Doanh Doanh chính là cố ý để cho người khác đến xem kịch hay, cô gái này còn cố ý nói ra những lời đó, dọa người cũng không phải là Nặc Bạng cô nha. Cô trong nháy mắt đã trở thành trò cười cho những người coi mình là xã hội thượng lưu.

Bởi vì đó là những lễ nghi, phép tắc mà người xã hội thượng lưu xem trọng. Lãnh Nặc Bạng làm sao có thể không biết trong lòng cô gái kia nghĩ cái gì, nếu cô ta muốn chơi, cô không phiền chơi cùng cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Cô Gái, Ăn Xong Còn Muốn Chạy?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.